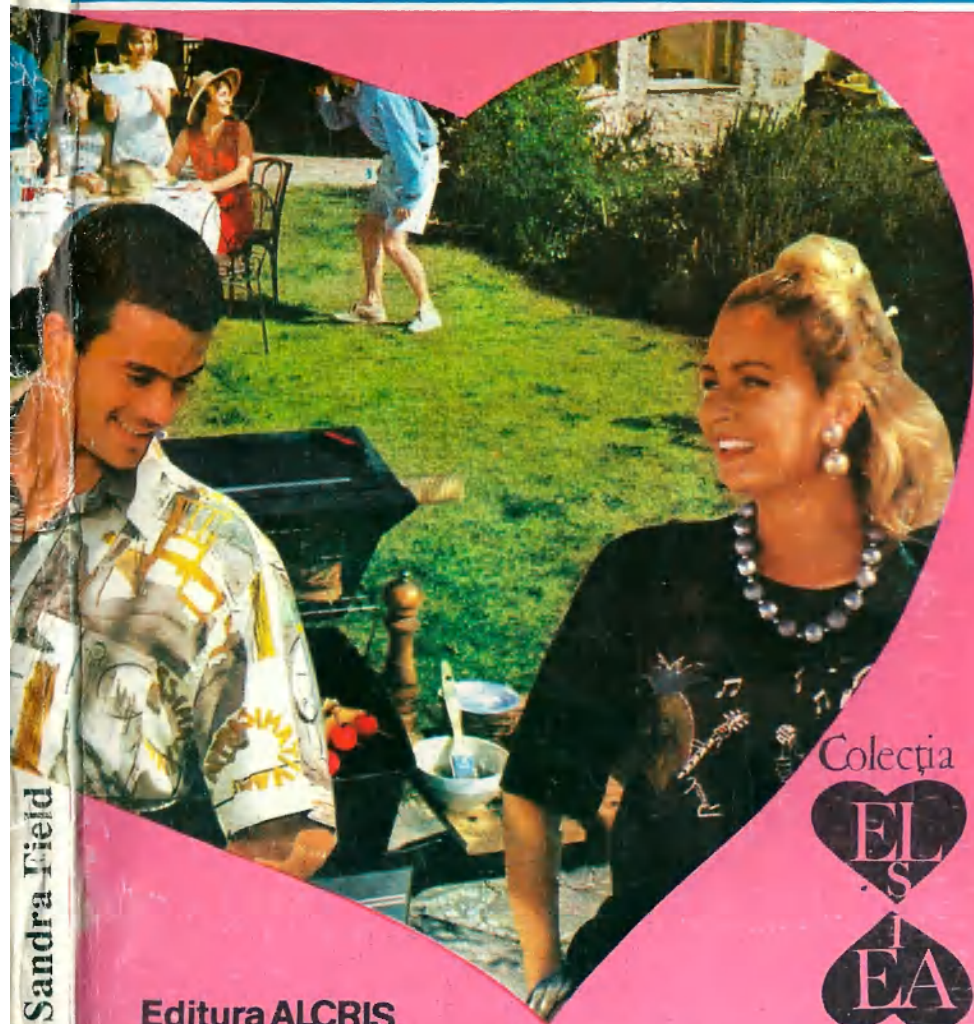

Sandra Field

Jocul de-a întâlnirea

Editura ALCRIS

Colecția

SANDRA FIELD

JOCUL DE-A ÎNTÂLNIREA

BUCUREȘTI

Coperta : ANDY

©1994, Sandra Field

THE DATING GAME

În românește de : Irina Popescu-Tismana

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba
română aparțin editurii ALCRIS

Editor : AURELIAN MICU ANDY

Consilier editorial : TRAIAN IANCU

Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-140-x

Colecția „EL și EA“

CAPITOLUL I

Era într-o dispoziție îngrețitoare.

Teal Carruthers coborî geamul de la mașină. Cu câteva mașini mai în față, la semafor, o camionetă și un taxi se ciocniseră la intersecție. Un camion pentru remorcare și o mașină a poliției măreau starea de confuzie, în loc s-o amelioreze. În spatele lui se vedea un șir de mașini care nu se mai sfârșea. Se uită la ceas. Cinci fără cinci. O să ajungă târziu acasă.

Astăzi era luni. Lunea, doamna Inkpen venea să facă curățenie și să stea cu fiul lui, Scott, până când el, Teal, venea acasă la ora cinci. Scott o plăcea pe doamna Inkpen, al cărei vocabular era foarte colorat și a cărei bucătărie n-avea nici o legătură cu hrana rațională. Teal căpătase obiceiul să-l scoată în oraș pe Scott pentru cina de luni, în ipoteza de a o scuti pe doamna Inkpen să gătească, dar de fapt pentru a se proteja de crenvurștii garnisiți cu orice, de la brânză topită până la unt de alune. Nici Scott, după cum își amintea, nu se dădea în vânt după untul de arahide.

Doamnei Inkpen nu-i plăcea ca el să întârzie.

Șoferul camionului mătura cioburile de sticlă din drum și polițistul lua o declarație de la șoferul camionetei. Teal își trecu degetele prin păr și-și sprijini cotul pe marginea ferestrei. Era prima zi cu adevărat toridă

de vară, genul de zi în care Scott, în vârstă de opt ani, se plângea tare că trebuia să se ducă la școală. Căldura emanată de asfaltul drumului și mirosul gazelor de eșapament, îl făcură pe Teal să închidă geamul.

Polițistul își băgă carnetul în buzunarul de la spate și începu să dirijeze traficul. Teal băgă BMW-ul în viteză și înaintă câțiva centimetri. Era suficient de neplăcut că era târziu. Dar și mai rău era că avusese o zi interminabilă la tribunal. Și cel mai rău din toate era faptul că servieta lui conținea suficient de lucru ca să stea treaz până după miezul nopții.

Semaforul se făcu roșu. N-ar fi trebuit să aibă încredere în Mike cu instrumentarea cazului de astăzi; fusese o mare greșală. Într-adevăr o mare greșală. Mai ales cu bătrânul Mersey care prezida. Judecătorul șef Mersey încercase să-l încurce pe Teal în ultimii trei ani și astăzi reușise cu succes. Și totul din cauză că Teal îl pusese pe Mike, asistentul lui strălucitor dar zăpăcit, să-l examineze pe martorul principal al acuzații.

Mike, bănuia acum Teal, suferise de o mahmureală. În consecință, fusese mai mult zăpăcit decât strălucitor și comisese nu una ci două greșeli de procedură. Mersey fusese în elementul lui. Ceea ce însemna că totul trebuia luat de la început. Singurul lucru bun al acestei zile era că instanța amânase cazul până miercuri. În noaptea aceasta, imediat după ce Scott se culca, Teal trebuia să se așeze la birou și să studieze declarațiile celor doi martori principali, iar mâine pe ale celorlalți. Avea două nopți în care să-și stabilească strategia pentru miercuri.

Dar Willie McNeil era nevinovat. Teal și-ar fi băgat mâna în foc pentru asta. Și era de datoria lui să semene confuzie în mințile juraților, pentru ca aceștia să nu dea un verdict de vinovăție.

Nu va fi ușor. Dar el putea s-o facă.

Semaforul trecu pe verde. Traficul se porni și autobuzul care era înaintea cu două mașini scoase un nor de fum negru. Polițistul transpira sub caschetă, iar taximetristul și șoferul camionetei râdeau în hohote de vreo glumă făcută între ei. Foarte nostim, gândi Teal posomorât. Acum era cinci și zece.

Când intră pe alea casei lui, era cinci și douăzeci și cinci, iar doamna Inkpen îl aștepta pe veranda din spate. Era îmbrăcată într-un balonzaid roz, cu o pălărie înfiptă peste buclele arămii, arătând milităroasă ca o amazoană. Înainte ca Teal să se fi căsătorit cu Elizabeth, doamna Inkpen făcea curățenie la părinții acesteia, și uneori el se gândea că femeia trebuie să fi fost inclusă în contractul de căsătorie. Deși acum se afla la vârsta pensionării și el îi sugerase plin de tact că poate ar prefera să stea acasă cu soțul ei în vârstă, ea protestase cu vehemență; era fanatic de loială.

El coborî din mașină. Doamna Inkpen își arătă ceasul în mod ostentativ.

- Asta vă va costa niște ore suplimentare, domnule C, spuse ea. Dacă aș fi știut că veți veni așa de târziu, v-aș fi pregătit o cină gustoasă.

Cel puțin fusese scutit de asta.

- A fost un accident la colțul dintre Robie și Coburg.

Ochii ei se luminară.

- A fost cineva rănit?

El scutură din cap, aproape dorind s-o dezamăgească.

- Câteva cioburi și încurcarea traficului, asta a fost tot.

- Droguri, comentă ea scuturând din cap. Totdeauna este vorba de droguri. I-am spus lui Albert al meu, chiar ieri, că ou te mai poți încrede în nimeni în zilele

noastre. Nimeni nu știe când o să vină cineva pe la spate, să-i dea în cap. Își roti ochii în cap, teatral. Bineînțeles că dumneavoastră, fiind avocat, știți totul, domnule C.

Ceea ce-și închipuia doamna Inkpen că făcuse el toată ziua era rodul televiziunii și n-avea nici o legătură cu realitatea. Spuse în grabă, înainte ca ea să-l întrebe cum îi decursese ziua :

- Pot să te duc acasă cu mașina, ca să mă scuz că am întârziat ?

- Nu-i nevoie, trebuie să-mi mențin bătrânele oase în mișcare. Miroșiți liliacul, domnule C, nu-i o plăcere?

Elizabeth plantase liliacul în anul în care se născuse Scott. Florile lui erau grena-violet, iar mirosul foarte pătrunzător. Ea avusese de gând să sădească și un liliac alb pentru fiica ei care ar fi urmat după Scott...

Înlăturând vechile amintiri, pentru că nu fusese nici o fiică și Elizabeth era moartă acum, Teal spuse :

- Drăguț, da... ne vedem atunci săptămâna viitoare, doamnă Inkpen.

Ea-i zâmbi conspirativ.

- A telefonat acea drăguță doamnă Thurston și la fel și Patsy Smythe. Trebuie să fie nemaipomenit să fii atât de popular, domnule C. Nu trebuie să vă faceți găji niciodată în legătură cu o întâlnire pentru o seară de sâmbătă, nu-i așa ? Margaretele galbene de pe pălăria ei se mișcau în sus și-n jos. Asta fiindcă sunteți așa de chipes, se pronunță ea. Ca bărbații de pe reclame, așa i-am spus și lui Albert... Cei după care se înnebunesc fetele. Dacă aș avea cu douăzeci de ani mai puțin, Albert ar putea avea necazuri cu mine... Chicotind o luă pe alea plină de tufe de trandafiri.

Tufele trebuiau curățate. Încruntându-se, deoarece nu mai știa când să-și găsească timp să se ocupe de gră-

dină, se gândi că doamna Inkpen nu putea să greșească mai tare – era o pacoste să fii atât de cunoscut. Teal își apucă servieta din locul de la spate al mașinii și intră în casă.

– Scott ? strigă el. Sunt acasă.

Bucătăria, decorată în alb și gri, era anormal de ordonată. Doamna Inkpen contribuise la acest efect; așa-și dăduse seama Teal după moartea lui Elizabeth, când deschizând cel mai apropiat dulap, găsise totul într-un talmeș-balmeș înăuntru. Orice bărbat normal ar fi concediat-o cu multe luni în urmă. Dar ținea la ea și-i aprecia loialitatea.

Telefonul stătea pe măsuta de brad de lângă fereastră ; lumina verde de la robot clipca de două ori. Încruntarea lui se adânci. Unul din aceste apeluri, era în stare să paricze, era de la Janine, care voia ca el să-i confirme întâlnirea lor din acest weekend. Janine era foarte insistentă. Nici nu voia să știe cui aparținea celălalt apel. Uneori simțea ca și cum orice femeie din Halifax, sub vârsta de cincizeci de ani, umbla după el, ficcare dintre ele fiind sigură că tot ceea ce avea el nevoie era o nevestă, o mamă pentru fiul lui, sau o amantă. Sau o combinație din toate trei, gândi el strâmbându-se.

Toate se înșelau. Se descurca bine crescându-l singur pe Scott, așa că de ce avea nevoie să se recăsătorească ? Cât despre nevoile trupului său, acestea erau atât de adânc îngropate, încât uneori el se gândea că ar trebui să intre în contact cu cea mai apropiată mânăstire.

Telefonul sună, întrerupându-i gândurile. Prudent, el ridică receptorul și răspunse.

– Teal ? Sunt Sheila McNab, îți amintești de mine ? Ne-am întâlnit la ședința de consiliu din săptămâna trecută. Ce mai faci ?

Și-o amintea. O bruncetă bine făcută al cărei râs îl călca pe nervi. Trăncălaică câteva minute, după care ea zise :

- Ești liber sâmbătă seara să mergi la un grătar în Chester cu mine ? O prietenă de-a mea își serbează ziua de naștere.

- Mi-e teamă că-i imposibil, Sheila, deja am planificat altceva, spuse el cu sinceritate.

- Oh... Bine, poate altă dată.

- Sunt foarte ocupat zilele acestea. Slujba mea este extrem de solicitantă și sunt părinte unic, ca și... dar draguț din partea ta că te-ai gândit la mine, și poate ne vom întâlni altă dată.

Puse jos telefonul, simțindu-se prizonier în propria lui bucătărie. Poate că ar trebui să se radă în cap și să se ingrașe vreo treizeci de kilograme. Asta le-ar face pe femei să-l lase în pace ?

Auzi pașii lui Scott tropăind pe scări, urmat de un zgomot care însemna că fiul lui se dădea pe balustradă. Băiatul ateriză pe podeaua holului și veni în fugă, fluturând o foaie de hârtie.

- Ghicește ce-i asta, tăticule ! strigă el. Este o întâlnire joi la școală și o s-o cunoști pe mămică lui Danny, fiindcă vine și ea.

Zâmbetul lui Teal dispăru. Ultimul lucru de care avea nevoie era să mai adauge o femeie pe lista lui. Mai ales așa un model de perfecțiune ca mama lui Danny.

- Credeam că școala s-a terminat pe anul acesta, spuse el, ciufulind părul fiului său.

Scott se dădu într-o parte, trimițând un pumn rapid în coastele tatălui său. Teal se prelăcu că-i dă și el un pumn, după care amândoi se rostogoliră pe pardoseala bucătăriei, într-un ritual bine cunoscut.

- Asta-i cămașa ta de joacă ? bombăni Teal. Este murdară ca dracu' și trebuie spălată.

- Se va murdări din nou, spuse Scott cu o logică de nezdruncat, săltând în sus și în jos pe pieptul tatălui său. Întâlnirea este ca să vedeți chestiile desenate de noi și toate mângăliturile, înainte de a se închide școala. Nu-i așa că o să vii, tată ? Poate îi putem lua pe Danny și pe mămica lui cu noi, adăugă el plin de speranță. Ea este chiar drăguță ; o să-ți placă. Astăzi a făcut prăjituri cu cremă de ciocolată, ți-am adus și ție două ; ea mi-a dat voie să iau.

Janine, care avea măritișul în minte, îi trimisese săptămâna trecută flori și Cindy Thurston, care dorea ceva mai imediat și mai puțin permanent ca o căsătorie, încercase să-l cadorească cu o sticlă din cel mai fin brandy. Nu voia prăjiturile cu cremă de ciocolată ale mamei lui Danny.

- Aș prefera să mergem singuri, spuse el. Și trebuie să-ți schimbi cămașa înainte de a ieși să mâncăm în oraș.

Scott își înalță bărbia.

- Este frumoasă, ca o stea de cinema.

Teal clipi. Cum putea să știe un băiețel de opt ani că mama celui mai bun prieten al lui era frumoasă ? Simțind cum îi crește antipatia față de femeia necunoscută, zise :

- Sunt cămăși curate în dulap. Mișcă-te.

- Este mai drăguță ca Janine, continuă Scott cu încăpățănare.

Janine era o roșcată splendidă. Teal oftă.

- Sunt sigur că o vom întâlni la școală, încuviință el.

Și voi fi politician chiar dacă va fi să mor. Dar pentru că fiul ei și al meu sunt prieteni la cataramă, nu

însamnă că ea trebuie să devină o parte din viața mea. Am și așa destule probleme, adăugă el în gând.

– O cheamă Julie. Scott trase de cravata de mătase a lui taică-său. Putem merge să mâncăm la Burger King, tată ?

– Sigur, răspunse Teal. Dacă-mi promiți că bei lapte și nu Cola.

Cu un chiot, Scott traversă încăperea. Teal îl urmă cu un pas moderat, slăbindu-și nodul de la cravată. Un tricou și jeanși erau mai comozi după ziua pe care o avusese. Va lua o grămadă de cafele împreună cu hamburgerul lui, ca să stea treaz la noapte.

Avea de gând să ignore ambele mesaje telefonice până mâine.

Julie Ferris dădu mai tare noul ei disc CD și-și ridică propria ei voce corespunzător. Ea nu se compara cu John Denver sau Plácido Domingo, dar asta nu o deranja. Cântând cât o ținea gura, se gândi că dacă năucar unul dintre bărbații care se țineau după ea ar putea cânta așa, poate ar fi inclinată să se întâlnească cu el.

Nici o șansă. În unele ocazii, când cel cu care se întâlnea venea s-o ia de acasă, puneă acest cântec *fortissimo*. Cei mai mulți dintre ei nu dădeau nici o importanță ; câțiva ziceau că le place ; ciudat, dar unul dintre ei se plânse de zgomot. Dar nici unul dintre ei nu începuse să cânte.

Era chiar bine așa, gândi ea. Nici nu voia cu adevărat să se încurce cu cineva ; era prea curând după divorț. Oricum, bărbații pe care-i cunoscuse nu erau cine știe ce. Era mai bine să fie singură.

- ...visurile devin adevărate... cântă ea, punând ultimele mirodenii peste tava cu pui pe care o pregătea pentru cină.

Soarele pătrundea prin fereastra bucătăriei și păsările relele citipeau în grădina din spate. Grădina era atât de îngrozitor de geometric ordonată încât ea era aproape surprinsă că orice păsărică ce se respectă putea s-o viziteze. Vineri avea de gând să găsească o seră și să-și dea toată silința să creeze pete de culoare și o oarecare dezordine printre straturile dreptunghiulare de lălele târzii înșirate ca soldații.

Teoretic, proprietărcasa nu-i interzisese să facă așa ceva. Ea-i explicase clar că se așteaptă ca grădina și casa să fie ținute ca o farmacie. Un cuvânt ciudat, mormăi Julie, ordine ca într-o „farmacie“.

Sună telefonul. Ștergându-și mâinile de șorț, traversează bucătăria pentru a răspunde, râzând ușor când Einstein, motanul, dădu cu laba peste firul telefonului. Ea și Danny locuiau aici doar de șase săptămâni și deja se pripocisera cu un motan vagabond, un mascul zburlit care în prima săptămână mâncase lacom, fără să le dea vreo importanță. Acum, el făcea parte din familie. Îl numise Einstein fiindcă, în ciuda rasei lui, se putea mișca cu viteza luminii.

- Alo ?

- Julie ? Aici este Wayne.

Avusese o întâlnire cu Wayne sâmbăta trecută ; el era intern la spitalul unde lucra ea. Văzuseră un film antrenant care ei îi plăcuse, făcuseră o conversație politicoasă despre acesta, la un pahar într-un bar și apoi Wayne o condusese acasă, parcându-și mașina pe alenea ei. Înainte de a-și da seama de intenția lui, el năvălise asupra ei ca și cum ea ar fi fost un luptător pe care încerca să-l doboare. Mâinile lui o pipăiseră în locuri ce

depășeau limita decenței, iar gura lui o atacase pe a ei cu o tehnică insultătoare. Se eliberase de un sărut pe care el nu-l merita în nici un chip și sărise din mașină cu rujul șters și hainele în dezordine. Nu se așteptase să mai audă despre el.

— Julie — ești acolo? Vrei să te iau vineri seară la un film?

Julie, din nefericire, gândea ea uneori, era bine crescută.

— Nu, mulțumesc, spuse ea.

— Filmul despre care am vorbit sâmbăta trecută se joacă la Dartmouth, spunea că nu l-ai văzut.

Putea minți și spune că este ocupată vineri seara, dar în loc de asta îl anunță :

— Wayne, nu-mi place să mă războiesc cu cei cu care mă întâlnesc. Aș prefera să nu mai ies cu tine.

Se făcu o pauză apreciabilă. Apoi el vorbi făcând pe jignitul :

— Să te războiești cu mine? Despre ce vorbești?

— Am ceva de spus în privința celui care mă sărută, despre asta vorbesc.

— Hiei, nu fi atât de scorțoasă, n-a fost mare șofală.

— Te-am simțit ca pe un val, spuse ea scurt. Mare, umed și copleșitor.

— Să nu-mi spui că ești una dintre acele feministe care acuză un tip că o asaltează, doar dacă acesta o privește.

Refuzând să continue disputa, ea-l anunță :

— Îl aud pe fiul meu venind de la școală, trebuie să te las, Wayne.

— Și cu filmul cum rămâne?

— Nu, mulțumesc, spuse ea cu răceală și închise telefonul.

Wayne nu era primul din cei cu care se întâlnise care își permisesese unele libertăți cu persoana ei și pe care le consideraseră ca o comportare normală. Robert întotdeauna îi spusese că nu era sofisticată, gândi ea supărată. Poate că el avea dreptate.

Se auzi un zgomot de frâne și un zdrăngănit când două biciclete fură sprijinite de gard. Julie își zămbi. Danny era acasă și după sunet, Scott era cu el. Un băiat drăguț, Scott Carruthers, hotărî ea gânditoare. Ce bucuroasă era că Danny și el se împrieteniseră așa de repede, asta ușura acomodarea lui la oraș.

– Bună, mămico! țipă Danny, aproape lovindu-se de ușă în graba lui. Scott a căzut de pe bicicletă și sângerează, îl poți pansa?

În timp ce Scott intra șchiopătând în bucătărie, orice gând despre comportarea ciudată a bărbatilor cu care se întâlnea dispăru din mintea lui Julie. Își spală repede mâinile la chiuvetă, evaluând rana urâtă de la genunchiul lui Scott.

– Danny, vrei să aduci trusa de prim ajutor din dulăpiorul de la baie? spuse ea. O să te doară, Scott.

– Știu, spuse Scott, așezându-se cu greutate pe cel mai apropiat scaun și holbându-se la genunchi.

Doi băieți nu puteau să fie mai diferiți decât Danny și Scott. Chiar dacă nu luai în considerare dragostea firească a unei mame pentru fiul ei, Julie știa că Danny era un băiețel excepțional de frumos, cu părul lui des și blond, atât de asemănător cu al ei, și ochii mari și albaștri, moșteniți de la Robert. Era rușinos, având tendința de a fi singuratic și ea fusese destul de îngrijorată să-l dezrădăcineze din sătucul care fusese căminul lui de când se născuse. Scott, pe de altă parte, era un brunetel cu păr sărmos, exuberant, pasionat de fotbal și

baschet, care-l atrăsese pe Danny în mod natural într-un cerc de noi prieteni și activități.

Ingenunche în fața lui Scott, folosind o bucată de tifon steril ca să curețe murdăria de pe genunchiul lui. Deși el era foarte stoic, îi putu vedea luciul lacrimilor în ochi. Ea spuse ca din întâmplare :

- Cum ai căzut ?

- Mă învăța cum să merg pe o roată, anunță Danny! Dar bicicleta s-a lovit de un dâmb.

Ca să mergi doar pe o roată, trebuia să reușești să faci figura doar pe cea din spate. Julie spuse :

- Sper că nu pe stradă.

- Nu, răspunse Scott. Ah, mă doare... Tata zice că-mi va confisca bicicleta dacă mă prinde că fac acrobații pe stradă. Confiscare înseamnă s-o ducă de acasă, adăugă el, strângând din pumni de durere. Tăticul este avocat, așa că știe ce spune.

Avocatul pe care-l consultase pentru a-i apăra interesele la divorț, îi luase o grămadă de bani pentru a face foarte puțin. Julie plescăi din limbă și-și dori ca Scott să-și fi făcut acrobația pe iarbă și nu pe asfalt.

- Suntem aproape gata, zise ea. Îmi pare rău dacă te-a durut.

- Asistentele medicale întotdeauna îi fac pe oameni să sufere ? întrebă Scott pus pe gâlceavă.

Julie se uită în sus uimită. În spatele acestei întrebări se afla mai mult decât o simplă curiozitate. Dar habar n-avea ce. Spuse cu precauție :

- Ele se străduiesc să nu facă pe nimeni să sufere, dar bănuiesc că uneori n-au ce face.

Încruntarea lui reveni în forță.

- Lucrezi într-un spital, Danny așa mi-a spus.

- Într-adevăr.

- Mămica mea a murit la spital.

Julie se așază pe călcăie. Danny îi vorbise mult despre Scott, dar foarte puțin despre părinții acestuia, realiză ea acum. Deoarece fusese menționată menajera, o oarecare doamnă Inkpen, Julie presupusese că mama, la fel ca și tatăl lui lucrau, fiind necesar ca cineva să stea cu Scott.

- Când s-a întâmplat asta ?
- Acum doi ani, murmură el.
- Îmi pare rău că a murit, trebuie să-ți fie dor de ea.
- Uneori mi se face, da... dar tatăl meu mă duce mereu la fotbal, așa că este OK.

Zgârietură de la celălalt genunchi al lui Scott nu era așa de murdară. Cât de ușor putea, Julie o curăță, apoi aplică unguent cu antibiotic și două bucăți noi de pansament.

- Folosește leucoplastul acesta, mămico.

Banda de leucoplast avea desene ale lui Walt Disney imprimate pe ea. Julie folosi o bucată și întreabă :

- Cum te simți ?

Când Scott se ridică prudent în picioare, Danny interveni :

- Pariez că niște floricele de porumb l-ar face să se simtă mai bine.

Julie râse.

- Sunt convinsă că ai dreptate. Mai am încă și prăjituri cu cremă de ciocolată.

- Ne-am putea duce să ne jucăm la casa din copac, adăugă Danny.

- Prăjiturile ar putea fi rația de urgență, spuse Scott, luminându-se la față.

- Atâta timp cât vei fi acasă la ora cinci treizeci, Danny, spuse Julie punând în două pungi de hârtie prăjituri și suc, apoi observându-i pe cei doi băieți care o luaseră în jos pe alee, cu bicicletele.

Deci Scott n-avea mamă iar Danny n-avea tată, poate că era un alt motiv pentru care cei doi băieți erau prieteni. Chiar dacă tatăl lui Scott era avocat, făcea o treabă bună cu fiul lui, gândi ea cu generozitate și intra în casă să taie morcovii.

Prima seară de sâmbătă era liberă, se putea duce să vadă filmul la care se oferise Wayne s-o ducă. Singură.

De un lucru era sigură : nu se va duce cu Wayne.

*

* *

Pentru că Scott avea programare la dentist, miercuri la ora patru treizeci, Teal plecă de la serviciu imediat după ce se termină ședința de judecată. Nu-l lăsase pe Mike să scoată o vorbă totă ziua și reușise să arunce mai mult decât o sămânță de îndoială asupra câtorva puncte ale acuzației. Ceea ce pentru un bărbat care dormise mai puțin de cinci ore, nu era tocmai rău.

Se uită la ceas. N-avea prea mult timp, cel mai dificil lucru în a fi părinte singur era conflictul inevitabil între munca lui și nevoile fiului său.

Trecu prin trafic absent și când ajunse în dreptul casei apăsă pe claxon. Înainte de a pleca de acasă în această dimineață îi spusese lui Scott să fie gata și să-l aștepte.

Scott nu apărea. Teal se sprijini de volan. El și cu Danny puteau fi în casa din copac, în care caz ei cercetau împrejurimile pentru a-i amenința pe inamici, ea apoi să coboare pe o frânghie, cu niște bețe pe care și le închipuiau a fi puști și pistoale.

Dar nu era nici o bicicletă rezemată pe veranda din spate. Nerăbdător, Teal ieși din mașină, o siluetă înaltă îmbrăcată într-un costum în dungii, și cercetă el însuși grădina.

- Scott? strigă el. Grăbește-te, o să întârziem.

Când nici unul dintre băieți nu apărură, el urcă treptele din spate două câte două și apăsă clanța dar ușa era încuiată. Pe masa din bucătărie era un bilet.

„Școala s-a terminat mai devreme. Nu s-a ținut ora de muzică. Am plecat la Danny.“

Teal începu să caute printre bucățile de hârtie ce se aflau pe masă, pentru a găsi numărul de telefon al lui Danny. În cele din urmă îl găsi și formă numărul. În ureche îi sună semnalul de ocupat. Strămbându-se, se uită la ceas și formă din nou numărul. Din nou ocupat.

Probabil că mama lui Danny era cea care vorbea. Caz în care, telefonul putea fi ocupat cu orele, gândi el cu ciudă. Mai bine s-ar duce chiar acum acolo. Și ar fi bine să se grăbească.

Danny locuia cu șase case mai jos, într-un bungalov cu o grădină îngrozitor de ordonată, care lui Teal îi dispăcea dintr-o privire. Parcă pe stradă și o luă pe alcea îngustă spre ușa de la intrare. Clanța era cam mată; mama lui Danny nu era perfecționista pe care ar fi sugerat-o grădina. Apăsă pe sonerie și așteptă.

Nu veni nimeni. Prin fereastra deschisă de la camera de zi se auzea muzică, o muzică foarte tare, care probabil acoperea sunetul soneriei. Simțind că se encervează, apăsă din nou.

De data asta, cum nimeni nu apărură, împinse ușa și, spre surprinderea lui, aceasta se deschise. Oare ea nu știa că aici este în oraș și că ușile trebuiau încuiate? Tămpită femeie, își spuse el furios. Pătrunse înăuntru și se cutremură la volumul de sunete ce veneau din combina stereo. Diana Ross, doar dacă nu se înșela, cântând ceva languros, acompaniată de o trompetă. Nu era o muzică făcută să-i îmbunătățească dispoziția, nu voia să audă o voce senzuală și răgușită sau partea evocațoa-

re a trompetei peste notele melancolice. El închisese în sine această parte a lui cu mult timp în urmă.

Zgomotele din bucătărie acopereau muzica. Teal străbătu holul și se opri în prag.

Cei patru ocupanți ai încăperii aveau spatele întors spre el. Danny stătea sprijinit de contoar, ținând o trompetă imaginară și scoțând sunete asurzitoare. Scott era cocoțat pe un scaun, lingându-și degetele pline cu cremă de prăjituri. O pisică gri, zburlită, stătea pe dulap spălându-și lăbuțele, prea aproape de vasul cu cremă de ciocolată, după părerea lui Teal. Și, în cele din urmă, o femeie cu un ciuf blond legat cu o panglică roșie, stătea lângă cuptor. Ea cânta împreună cu Diana Ross, pronunțând cuvintele cu o adevărată plăcere.

Teal deschise gura să spună ceva. Dar înainte de a putea, se auzi soneria de la mașina de gătit, adăugându-se întregului vacarm. Femeia o opri, își băgă mâinile într-o pereche de mănuși de bucătărie și deschise ușa de la cuptor.

Purta un șort cu franjuri și o bluză albastră care-i lăsa brațele descoperite, și o bucată de piele în jurul mijlocului. Șortul trebuie să fi fost inițial o pereche de jeansi care fuseseră tăiați. Tăiați cam prea mult, gândi Teal cu gura uscată, ochii lipindu-i-se de curbele ușor bronzate ale coapselor și rotunjimilor care ieșiră în evidență când ea se aplecă să scoată prăjiturile din cuptor. Dintr-o dată el deveni furios, fără noimă, împotriva rațiunii, ridicol de furios, fără să aibă habar de ce.

– Perfect, spuse ea și se întoarse să pună prăjiturile pe suportul de pe bufet.

Ea-l văzu instantaneu, scoase un țipăt alarmat și lăsa să cadă tava de metal pe bufet, cu un zgornot puternic. Pisica sări pe dușumea, făcând să cadă un pahar cu suc. Paharul, firește, se făcu țândări. Băieții se în-

toarseră la unison, privindu-l cu gura căscată. Și femeia spuse furioasă :

– Drept cine te crezi de intri în casa mea fără măcar să suni la sonerie ?

Scott avea dreptate, gândi Teal cîmit. Mama lui Danny era frumoasă. Aproape incredibil de frumoasă, considerînd că avea o pată de făină pe nas, nici un fel de machiaj și haine care ar fi putut fi cumpărate de la un târg de vechituri. El căută ceva să spună, rar i se întîmpla să-i lipsească cuvintele, străduindu-se să-și păstreze privirea mai sus de picioarele ei.

– Bună, tăticle, spuse Scott. Băiete, ai cam speriat pisica.

– Numele lui este Einstein, interveni Danny. Mămica zice că din cauză că străbate timpul și spațiul.

Teal răsufală adînc și spuse cu un calm care l-ar fi impresionat chiar și pe demnul Mersey, președintele tribunalului.

– Îmi pare rău că pisica a răsturnat paharul. Eu sunt tatăl lui Scott, doamnă Ferris... Teal Carruthers.

– Julie Ferris, îl corectă automat Julie. De când Robert ieșise din viața ei, îi dispăcea titlul de doamnă. Ați sunat la sonerie ? întrebă ea, mai mult ca să aibă timp de gîndire, decît că ar fi interesat-o răspunsul.

– Am sunat. Dar n-am putut intra în competiție cu Diana Ross, adăugă el întrebându-se dacă ochii ei erau gri sau albaștri. Știți, ar trebui să țineti ușa încuiată.

– Am uitat, spuse ea scurt. Sunt obișnuită să trăiesc la țară.

De ce n-o avertizase Danny că tatăl lui Scott era scandalizant de atrăgător ? Cel mai atrăgător bărbat pe care-l întîlnise vreodată. Teal Carruthers nu era frumos în gen clasic ca Robert și arăta ca și cum i-ar fi stat mult mai bine în haine sport decît în costumul cu duc-

gulițe ; dar ochii lui erau de un gri clar ca al unui lac după ploaie, așezați sub sprâncene la fel de dese și negre ca părul, iar trupul, purtat cu un fel de grație inconștientă care o făcea să i se accelereze pulsul, era frumos proporționat.

- Întotdeauna lăsați pisica să stea pe bufet ? întreabă el. Credeam că asistentele medicale au grijă de igienă.

- Întotdeauna sunteți așa de critic ? se răsti ea și cu o ușoară nemulțumire, observă că cei doi băieți ascultau, bineînțeles, fiecare cuvânt.

- Dacă fiul meu petrece atât de mult timp în casa dumneavoastră, aș prefera să țineți ușa încuiată, replică el cu un aer reținut care se adăugă iritării ei.

Ce naiba se întâmpla cu ea ? De obicei îi făcea plăcere să cunoască oameni noi și, categoric, n-avea nici o dorință să strice relațiile cu cel mai bun prieten al fiului ei.

- Aveți dreptate, bombăni ea, aranjând prăjiturile pe farfurie.

Apoi luă un șervet de hârtie și îngenunche să strângă cioburile de sticlă. Din fericire, acestea nu străpunseseră linoleumul și oricum, nu credea că toate acestea fac parte din ordinea „farmacie“.

- Vă voi ajuta, se offeri Scott.

Când ea se opri, în fața ochilor lui Teal se prezentă imaginea unor oase delicate ale umerilor și a unei văi umbrite între sâinii plini. Degetele ei erau lungi și subțiri, iar soarele după-amiezii i se juca prin păr. El spuse încet :

- Scott, ai întârziat la programarea de la dentist. Am încercat să-ți telefonez aici, dar era ocupat.

- La naiba, spuse Julie. Pariez că Einstein iar a dărâmat receptorul din furcă.

Fața lui Scott se lungi.

– Am uitat de dentist.

– Ar fi mai bine să plecăm, spuse Teal, adăugând politicoasă : Mulțumesc că ați avut grijă de Scott în după-amiaza aceasta, doamnă Ferris. Și pentru că i-ați bandajat genunchiul ieri – o treabă foarte profesională.

– Factura se află în cutia poștală, zise ea începând, ridicându-se în picioare.

Teal Carruthers nu părea câtuși de puțin recunoscător pentru asta și totuși trebui să schițeze un zâmbet.

– Prefer să mi se spună Julie, adăugă ea și-i dăruie un zâmbet amețitor pe care-l utiliza doar rar și care avea tendința să-l reducă la tăcere pe cel mai puternic bărbat.

El nici măcar nu clipi.

– Bună ziua, spuse el, nespunându-i în nici un fel.

Apoi dădu din cap spre Danny și amândoi ieșiră din bucătărie. Julie îi urmă în camera de zi, dădu mai încet radiocasetofonul, în timp ce observa un BMW oprit în stradă. Trebuie să fie negru, gândi ea. Negrul se asorta cu gura rigidă a bărbatului, costumul lui fără cusur, aerul său de reținere rece. Uluitor că avea un băiat atât de prietenos ca Scott. Chiar uluitor.

Lipăind cu picioarele goale pe podeaua de lemn, ea se duse să încuie ușa din față.

CAPITOLUL II

Întâlnirea de la școală era programată între orele șase treizeci și opt într-o seară de joi. Julie se îmbrăcă cu grijă într-o tunică de în albastru peste o fustă scurtă de aceeași culoare, cu părul lăsat pe umeri, și veni prompt la șase treizeci, parțial fiindcă lucrase de noapte trei zile la rând și avea nevoie să se culce devreme, parțial cu speranța că nu-l va întâlni pe Teal Carruthers. Din cauza legăturii dintre Danny și Scott era inevitabil să-l întâlnească din când în când. Dar nu era necesar să apară singură în calea lui.

Nu era nici urmă de el când ajunsese acolo. După ce Danny îi arătase măzgălele lui cu avioane și mamifere africane, ea trăncăni cu pedagogul lui – un tânăr plăcut pe care-l cunoștea. Profesorul principal veni și el, un domn foarte respectabil numit Bidwell, apoi veni și profesorul de gimnastică și încă alți doi reprezentanți ai consiliului de conducere. Se întâmplă din nou, gândi Julie amuzată. Se pare că strâng toți bărbații din cameră în jurul meu.

Profesorul de gimnastică, cu subtilitatea unui camion de zece tone, tocmai îi destăinuise că divorțase recent, când Julie se uită peste umărul lui și-l văzu pe Teal Carruthers. Cu un alt răs interior, ea văzu că dacă ea îi făcea pe bărbați să se strângă în jurul ei, el era ca un

magnet pentru femei. El era învingător, totuși, avea șase femei, iar ea doar cinci bărbați.

- Mă întreb dacă aş putea să vă fac un tur al camerei cu computere, doamnă Ferris? spuse domnul Bidwell cu un cavalerism de modă veche.

- Sunt sigur că doamna Ferris ar fi mai interesată să vadă terenul de fotbal, îl întrerupse profesorul de gimnastică aruncându-i șefului său o privire veninoasă.

- Acum, răspunse Julie, aş vrea s-o cunosc pe profesoara de muzică a lui Danny - este acolo, vorbind cu domnul Carruthers. Mă scuzați, vă rog?

Aruncându-le un zâmbet imparțial, ea traversa camera spre grupul de femei din jurul lui Teal Carruthers. El o urmărea, cu o expresie indescifrabilă. Pantalonii lui ușori și cămașa cu dungulițe erau hainele obișnuite în care el ar fi trebuit să pară relaxat, dar arăta, gândi ea, la fel de relaxat ca un leu în cușcă.

Era o imagine ciudată pentru a o folosi pentru un bărbat atât de civilizat. Ea-i oferă un zâmbet rece.

- Bună seara, domnule Carruthers, îl salută ea și așteptă să vadă cum i se va răspunde.

Cu o precizie uimitoare, el repetă propriile ei cuvinte:

- Mă scuzați, vă rog? zise el uitându-se în jur. Apoi o luă pe Julie de cot și o duse spre un raft cu cărți. Văd că aveți aceeași problemă ca și mine.

- Erați cu o persoană în plus față de mine, spuse ea râspicat.

- Dar nu locuiți aici decât de o lună.

- Vreți să spuneți că va fi mai rău? întrebă Julie descurajată.

El o măsură din cap până-n picioare, de la părul strălucitor ce-i cădea pe umeri, până la picioarele fine din pantofii frumosi.

- Categoric, aş spune, accentuă el.

Era suficient de isteţă ca să-şi dea seama că el nu intenţionase să-i facă un compliment. Degetele lui încă îi ţineau cotul, înfigându-i-se în carne, cu o forţă ce nu era necesară.

- N-am de gând să fug, îl anunţă Julie şi văzu cu o tresărire de triumf că reuşise în cele din urmă să-i tulbure calmul.

În bucătăria casei ei, el se întrebase ce culoare aveau ochii. Acum văzu că nu erau nici gri, nici albaştri, ci oscilau ca un fum între ambele culori. Ochi de cameleon. Ochi alunecoşi, gândi el cu cinism.

- Nu prea mă plac, nu-i aşa ? întrebă Julie inexpresiv.

El ridică o sprânceană.

- Îţi place să-ţi exprimi gândurile.

- Viaţa este scurtă - timpul nu trebuie irosit.

Femeile care se ţineau după el, păreau întotdeauna să zâmbească. Julie Ferris nu zâmbea. Stimulat brusc, Teal se pronunţă :

- Nu, chiar nu te plac.

Nevrând ca el să afle că părerea lui avea puterea s-o răncască, Julie îşi alege vorbele cu grijă.

- Eram îngrijorată în privinţa lui Danny, a acomodării lui cu oraşul şi cu noua şcoală când ne-am mutat aici şi sunt foarte fericită că el şi cu Scott sunt prieteni. N-are nici o importanţă dacă ne placem unul pe altul - dar n-aş vrea ca sentimentele noastre să intervină în prietenia băieţilor.

- Sunt sigur că putem păstra întâlnirile dintre noi la nivel minim, doamnă Ferris, spuse Teal şi observă cum furia face ca ochii ei să devină albaştri.

- N-am nici o dorinţă de-a face altfel.

– Atunci ne înțelegem de minune, spuse el. Ah, uite-l pe pedagogul lui Scott ; aş vrea să schimb câteva cuvinte cu el în legătură cu fiul meu. Bună seara, doamnă Ferris.

Julie îl urmărea cum se îndepărtează. Nu era un bărbat prost ; ştia că nu-i place să fie numită doamna Ferris. El o iritase înadins.

Într-adevăr, el n-o plăcea.

Gândurile ei zburară. În bucătăria ei, ea-l categorisise drept cel mai atrăgător bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Atrăgător părea acum un cuvânt prea slab ca să-l descrie, iar civilizat – un cuvânt total fals. Sexy ar fi mai potrivit, gândi ea. Din apropiere, omul proiecta magnetism dar respirând pur şi simplu, era ca o dinamită. La fel de clar ca şi cum încă ar mai fi stat lângă ea. îi putea vedea trăsăturile fine şi puternice, ochii gri şi enigmatici, buzele frumos conturate. Avea o gropiţă în bărbie. Genele îi erau negre ca tăciunele. Fără a mai menţiona trupul lui...

Julie îşi răsuci umerii sub tunică pentru a se relaxa şi începu s-o caute pe profesoara de muzică. Dinamita avea tendinţa să-ţi explodeze în faţă, se certă ea. Dinamita este mortală. În afară de asta, ai fost măritată cu un bărbat atrăgător şi ştii foarte bine unde ai ajuns.

Prinse privirea profesoarei de muzică şi zâmbind, traversă camera. O jumătate de oră mai târziu, după ce-l evită cu asiduitate pe profesorul de gimnastică, părăsi şcoala cu Danny şi se duse acasă. Se culcă devreme şi se sculă a doua zi dimineata cu sentimentul plăcut că avea două zile libere. Soarele strălucea şi păsărelele cântau minunat.

După ce Danny plecă la şcoală, Julie îşi luă cafeaua pe verandă şi stătu în soare, cu picioarele întinse. Se simţea foarte mulţumită. Ştia acum că făcuse ceea ce trebuia mutându-se la oraş. I se păruse o hotărâre dificilă

la acea vreme, să părăsească vechea casă de țară unde trăise în timpul căsătoriei ; totuși vrusese mai multe șanse pentru Danny decât cele oferite de școala locală și postul ei la spitalul rural era în pericol din cauza lipsei de fonduri.

Îi plăcea să locuiască la oraș. Una peste alta, cu excepția bărbaților cu care se întâlnea, reușise mai mult decât se așteptase în ceea ce-și propusese. Oricum, presupunea că alții ar fi numit întâlnirea ei cu Wayne drept excitantă.

Își termină cafeaua și se duse la două sere, încărcându-și mașinuța cu ghivece de pansete, petunii și gura-leului. Ajunsă acasă, se schimbă în cele mai vechi haine și-și luă unelte din magazia aflată în fundul grădinii. Lopețile și greblele erau așa de curate încât aproape îi părea rău că trebuie să le murdărească. Începu să facă gropi pentru plantarea noilor flori. Straturile geometrice aranjate îi dis plăceau total. Nu se dădea în vânt după grădinile riguroase.

O oră mai târziu, furtunul de apă era întins pe iarbă, gura-leului era plantată la întâmplare printre straturi și o bucată de noroi se transferase pe persoana Juliei. Scurma pământul pentru a semăna năsturași pe marginea straturilor.

Vocăa unui bărbat se auzi după gard :

- Bună dimineața, doamnă Ferris.

Singura persoană care ar fi numit-o doamna Ferris, în afară de Teal Carruthers, era vecinul, un general de brigadă pensionar care locuia singur și n-ar fi încercat niciodată să-i ceară vreo întâlnire.

- Bună dimineața, răspunse veselă Julie. Nu este o zi frumoasă ?

- Bineînțeles. Își drese vocăa privind-i munca cu îndoială. Am un băț, cu care măsoar straturile să fie drepte - dacă vreți vi-l împrumut.

Grădina lui era o replică a celei a proprietăresei ei.

— Îmi plac lucrurile mai puțin ordonate, spuse Julie scuzându-se. Credeți că doamna Le Marchant se va supăra ? Doamna Le Marchant era proprietăreasa ei.

— Sunt sigur că nu, replică generalul mai mult cu galanterie decât sinceritate, bănuî Julie. Am primit astăzi o scrisoare de la ea ; este foarte bine. Împreună cu sora ei, în Vermont.

Și dumitale ți-e dor de ea, gândi Julie.

— Cum se simte sora ei după atacul de inimă ?

Generalul trăncăni cam vreo jumătate de oră, apoi Julie făcu tot ce putu să strice linia potecii care ducea la ușa principală, împrăștiind petunii peste tot, urmărită de Einstein care se distra scurmând pământul prin grădină, la întâmplare. Danny veni de la școală. Îi dădu de mâncare și spălă vasele și când veni și Scott, îi puse pe cei doi băieți să golească furtunul de apă și să-l agațe pe peretele magaziei. Intră în casă să prepare un suc de fructe.

Einstein era ghemuit pe pardoseala bucătăriei, cu un șobolan între labe. Șobolanul, observă ea roturmându-se de groază, nu era mort.

Se dădu înapoi încet și fugi pe ușă. Măinile îi tremurau așa de tare încât abia putu s-o închidă.

Danny urcă scările.

— Ne ducem să ne jucăm de-a cowboy-i, spuse el și întinse mâna spre ușă.

— Nu intra acolo, reuși Julie să zică. Einstein a prias un șobolan.

— Un șobolan — hoho !

— Nu este mort, adăugă ea frângându-și mâinile. Ce-o să mă fac ?

Dacă-l chema pe general, probabil acesta ar fi vrut să spulbere capul șobolanului cu un glonț ; generalul avea o slăbiciune pentru puști. Sau poate, își zise ea amintin-

du-și vinișoarele subțiri din obrajii lui, ar putea avea un atac de inimă ca sora doamnei Le Marchant. Nu, nu putea apela la general.

— Nu ai de gând să-ți iei pistoalele, Danny ? țipă Scott năvălind pe trepte.

— Este un șobolan în casă, spuse Danny cu încredere evidentă. Mămica spune că nu este mort. L-a prins Einstein.

— Un șobolan adevărat ?

— Nu mă pot duce acolo, murmură Julie. Sunt încă grozită de șobolani.

Scott scoase un strigăt de război.

— Îl voi aduce pe tata, anunță el. Îl va aranja pe șobolan.

— Nu, nu trebuie...

— Hai să mergem ! țipă Danny și cei doi băieți o luară la fugă în josul străzii.

Restul protestului Juliei îi muri pe buze fiindcă n-avea cine să-l audă. Generalul ar fi fost mai bun decât Teal Carruthers, gândi ea supărată, uitându-se în jos. Tenișii ei erau plini de găuri, genunchii îi erau plini de noroi, și tricoul ei avea înscris peste piept „Manipulează cu grijă”, sub portretul autorului. Cât despre șort, acesta ar fi trebuit aruncat când se mutaseră.

În interiorul casei, Einstein micună, un micunat lung și ascuțit, făcând-o să-i fie aproape milă de șobolan. Se cutremură. Un șobolan mort pe jumătate într-o bucătărie cu faianță albă nu se putea numai ordina de „farmacie”;

O mașină neagră intră pe aleea ei și se opri în spațiile micuțului ei Chevette verde. Băieții năvăliră din ea și alene, să dădu jos și Teal Carruthers. Și el era îmbrăcat în șort, dar de marcă, și avea un tricou atât de strâns pe trup, încât ea simți un ghem în stomac.

— Care-i problema ? tună el.

- Este un șobolan în bucătărie, spuse ea și-l auzi pe Einstein micunând din nou.

- Precis nu este un șoarece ?

Într-o sclipire de o secundă, Julie realizează ce bănoia el. Șobolanul, în mintea lui, nu era decât o scuță pentru ea ca să-l vadă din nou. Ea-l vâna, la fel ca și celelalte femei. Cu o voce ascuțită de furie, ea spuse :

- Odată, m-am încuiat accidental în pivniță cu doi șobolani vii. Credeți-mă, domnule Carruthers, acesta nu este un șoarece.

Teal luă o pereche de mănuși groase din cauciuc din spatele mașinii și închise portiera.

- Două întâlniri în mai puțin de douăzeci și patru de ore cu greu pot fi considerate rare, zise el urcând scările din spate.

- Nu ți-am cerut să vii aici ! se răsti Julie. Cei doi fii ai noștri au făcut asta. În ceea ce mă privește pe mine, poți să te duci direct acasă și să rămâi acolo. Îl voi ruga pe generalul de brigadă să vină, sunt sigură că va fi încântat să-mi bubueie casa cu o pușcă.

- Acum sunt aici ; aș putea foarte bine să arunc o privire, spuse Teal.

Cu o înțepătură de remușcare el observă că ea era sincer speriată, cu mâinile tremurându-i ușor. Șoarece sau șobolan, ea trăsesese o spaimă.

Purta din nou blestematul acela de șort.

- Putem veni și noi, tată ? se milogi Scott.

- Nu, stați aici... n-o să întârziți.

Cei doi băieți se lipiră de geamul ușii, curioși să vadă ce se întâmplă. Julie se sprijini de balustradă, răsuflând adânc ca să se calmeze, cu nervii la pământ. Sări în sus când îl auzi pe Einstein scoțând un sunet de neplăcere. Două minute mai târziu, Teal împinse ușa,

șobolanul bălângănindu-se de coadă în mâna lui înmănușată.

— Ai o lopată ? întrebă el. O să-l îngrop.

— Eu vreau, insistă Danny nerăbdător. Putem să-l facem o înmormântare cu tot dichisul ?

Teal se uită în direcția Juliei ; ea se lipise de balustradă pentru a fi cât mai departe de șobolanul din mâna lui.

— Nu prea cred, răspunse el sec și începu să coboare scările.

Julie rămase unde era. Picioarele îi tremurau și n-avea nici un chef să intre în casă și să fie martoră la furia lui Einstein. Ultima oară când ea și Robert fuseseră împreună, apăruseră doi șobolani în subsolul casei lor. Robert răsese de temerile ei, neglijase să pună curse și o anunțase că divorțează pentru altă femeie. Două zile după aceea, când se întorsese la New York, capcana din vârful scărilor subsolului, pe care ea i-o ceruse de două ori s-o instaleze, o prinsese. Stătuse acolo patru ore împreună cu șobolanii, până venise Danny de la școală și-i dăduse drumul. Numai când se gândea îi venea să vomite.

Când Teal reveni, ea stătea tot acolo. El întrebă încordat :

— Ai o băutură tare ? Ea scutură din cap. Intră în mașina mea să mergem până la mine, o să-ți faci bine să bei ceva.

El nu încerca să-și ascundă reținerea din voce.

— Oh, nu... nu, mulțumesc, spuse Julie. Acum mă voi simți bine când știu că șobolanul nu mai este în casă.

Teal oftă iritat. Dacă ar fi în toate mințile, ar pleca acum. Ea era o adultă și nu era responsabilitatea lui. Se auzi spunând :

– Scott, te duci până acasă să aduci niște brandy ? Sticla verde cu etichetă neagră. Pune-o într-o pungă de hârtie și nu uita să încui ușa din nou.

– Hai, Danny ! strigă Scott, aruncându-și piciorul peste șaua bicicletei. Să ne prefacem că suntem șoferi de ambulanță.

Pedalând ca niște năluci, băieții dispăruseră din vedere.

– Aș vrea să pleci și dumneata, zise Julie supărată. Nu vrei să te afli aici mai mult decât vreau eu.

– Arăți de parcă ai fi pe cale de a leșina sau a-ți se face rău, comentă el. Sau ambele. Și trebuie să-ți curăț pardoscula din bucătărie. Hai să intrăm acolo. Sperând să nu fie atât de clar cât de tare dorea s-o atingă, o luă de braț. Ea tremura ușor și piclea îi era rece ; el simți un val neașteptat de compasiune. Mai blând, spuse... Trebuie să stai jos, Julie.

Lacrimi bruște îi veniră în ochi, lacrimi pe care era prea mândră să i le arate. Își aplecă fața, forțându-se să le oprească, și se îndreptă spre ușă. Când pași în bucătărie, Einstein o zbughi printre picioarele ei, în graba lui de a ieși afară. Teal îi apucă din nou bratul.

– Ai grijă, de unde naiba ai făcut rost de pisica asta ? Este mai prost crescută decât un băiat de opt ani.

– El ne-a găsit pe noi – era vagabond, zâmbi ea uitându-se la pieptul lui și așezându-se pe cel mai apropiat scaun.

Își feri ochii în timp ce Teal curăța podeaua cu un șervet de hârtie, timp în care Scott se întorsese cu o pungă maro de hârtie pe care o trânti pe bufet. Brandy-ul era excesiv de scump. Ea sorbi câteva înghițituri și se simți mai bine.

Teal îi umplu paharul și se ridică să plece.

- Telefonează-mi dacă se repetă figura, spuse el printre dinți. Ar fi o schimbare față de treburile mele juridice.

Băieții plecaseră afară. Julie se ridică și ea și poate că băutura fu aceea care-i dezlegă limba.

- Crezi c-am înscenat toate acestea ca să te aduc aici ? întrebă ea. Încă o femeie în călduri care te urmărește ?

- Nu ți-a lipsit prea mult, nu-i așa ?

- Ca avocat ai de-a face cu oameni de o anumită categorie - ca asistentă medicală eu intru în contact cu alții. În orice fel, după un timp, ajungi să-i poți intuiti.

Teal o privi în tăcere. În obraji i se înapoiasc un pic de culoare și lacrimile pe care încercase să le ascundă de el dispăruseră. Spuse încet :

- Ar fi egoist din partea mea să presupun că alergi după mine.

- Categorie ar fi, incuviință ea.

- Chiar ești speriată de șobolani.

- Îngrozită.

- Spune-mi de ce.

- Oh, nu cred că este cazul, răspunse ea. E o chestie personală.

El simți un licăr illogic de supărare.

- Nu, nu cred că alergi după mine. În ciuda meseiului de pe tricoul tău.

Julie uitase de „Mănuiește cu grijă”. Se făcu roșie ca focul, simplul gând că Teal i-ar atinge sânii umplând-o de confuzie.

- Este singurul tricou închis la culoare pe care l-am avut la îndemână, băigui ea. Întotdeauna mă murdăresc când fac grădinărie.

- Am remarcat asta... Mă duc să-l iau pe Scott, am câteva ore de lucru la noapte. Noapte bună, Julie Ferris.

Ea spuse stângaci, dar cu sinceritate :

– Mulțumesc foarte mult c-ai omorât șobolanul.

El zâmbi brusc, un zâmbet care făcu ca întreaga lui față să se umple de viață. Era ca și cum în fața ei stătea un bărbat foarte viril, gândi Julie și făcu un pas înapoi.

– Numește-mă Sfântul Gheorghe, îi zise el. Ai grijă.

Julie era încă înțepenită când Danny veni peste câteva minute.

– Einstein este bosumflat, spuse el vesel. A mârâit când am vrut să-l mângâi.

– Cred că de acum trebuie să-l lăsăm afară, se cutremură ea amintindu-și de șobolan. Fă un duș, Danny, adăugă ea și se așteptă ca băiatul să protesteze.

Danny avea o aversiune față de apa caldă și săpun. Cea mai bună prietenă a ei de la țară avea doi puști care nu mai ieșeau de la duș. Julie abia aștepta să se întâmple același lucru și cu fiul ei.

*
* *
*

Sâmbătă, Julie anulă o întâlnire cu profesorul de gimnastică, fu extrem de scurtă la telefon cu Wayne și ieși să cineze cu Morse McLeod, unul din anesteziștii de la spital. Nevastă-sa îl părăsise cu cinci luni în urmă, ceea ce o făcea pe Julie să simtă simpatie față de el. Dar Morse era atât de cufundat în nefericire încât nu era interesat să audă o poveste similară cu a lui, tot ceea ce dorea era o doză mare de compătimire împreună cu încuviințarea că această comportare a nevastei lui fusese nedreaptă, inumană și plină de cruzime. Când o conduse acasă, rezerva de simpatie a Juliei se dusec de mult. Fusese invitată la cină, nu să facă terapie, gândi ea închizând ușa după Morse cu un oftat de ușurare. Dar cel puțin el nu sărise pe ea.

Școala se termină. Danny și Scott adăugară o nouă cameră la casa din copac și Julie trebui să-și mărească orele de stat acasă. Chirurgical care-o invitasă să meargă cu iahtul lui la Mahone Bay, o expediție pe care o așteptase cu nerăbdare, se dovedî a fi înșurat; protestele lui în legătură cu căsătoria lui modernă și ideile ei învechite n-o impresionară.

Următoarea întâlnire fu cu un asistent de la oncologie, părinte unic ca și ea. Ideea lui despre o scară în afară a fost s-o ducă acasă la el ca să-i cunoască pe cei trei copilași ai lui, s-o implice în pregătirea cinei și să i ducă la culcare și, o dată adormiți, s-o delecteze cu povești lacrimogene despre cât de mult aveau ei nevoie de o mamă. Apoi, pe când Julie stătea pe canapca bând cu inocență o cafea călăie, se aruncase dintr-o dată asupra ei ca să-i demonstreze câtă nevoie avea de o soție. Julie și-a luat zborul.

Conducându-și mașina spre casă, cu bluza scoasă din fustă și ruful de buze șters, își făcu o promisiune. Era de serviciu în sâmbăta următoare. Dar dacă filmul pe care nu-l văzuse încă mai juca peste o săptămână, se va duce să-l vadă singură. Fără alte întâlniri. Fără bărbați care să vadă în ea o potențială mamă sau o amantă instantanee. Chiar credeau bărbații că femeilor le plăcea să fie molestate de la prima întâlnire?

Semaforul se făcu roșu și ea opri. Nici unul dintre bărbații cu care se întâlnise de când era la Halifax nu fuseseră interesați de ea ca persoană, gîndi Julie îndurerată. Niciodată nu depășeau granița reprezentată de fața și trupul ei. Oare era vina sa? Transmitea semnale greșite? Dădea peste cine nu trebuia? Sau era, așa cum accentuase chirurgical, o persoană de modă veche?

Semaforul deveni verde. Apăsă pe accelerație, dorindu-și să fie cât mai repede în propria ei casă, cu Danny

adormit la etaj și Einstein încovrigat pe canapea. Ea știa cum este și-i plăcea felul în care era. Și dacă se retrăgea din realitate, așa voia ea. Era total dezamăgită de acest joc al „întâlnirilor“.

În sâmbăta după episodul cu șobolanul, Teal cină cu Janine. O întâlnise la un cocktail la școala juridică și făcuse greșcala de a o invita la cina și dansul anual dat de firma lui de avocați. Era considerat urât să vii la această petrecere fără partener și lui nu-i plăcea. Din nefericire, ea se îndrăgostise de el până peste urechi.

El nu era cătuși de puțin îndrăgostit de ea, nicio dată nu făcuse nici o tentativă ca s-o ducă în pat, și imediat ce realizase ce simțea ea, o descurajase constant. Acum ea începuse să-l plictisească la serviciu. Deci, în scara asta avea de gând să termine, o dată pentru totdeauna. Era cel mai bun lucru de făcut.

Grozavă cale de a petrece o seară de sâmbătă, gândi el legându-și nodul de la cravată în oglindă. Dar ea era tânără. Își va reveni. Va ajunge să realizeze, așa cum oricine făcea mai devreme sau mai târziu, că iubirea nu era întotdeauna ceea ce părea a fi.

Va uita el vreodată – sau se va ierta – că tocmai în ziua în care Elizabeth murise, ei se certaseră? Ceva în legătură cu Scott, ceva prostesc și trivial. Dar cuvintele pe care i le aruncase nu puteau fi retractate niciodată.

Iritat, își puse pe umeri haina de vară. Ar trebui să-și pună o etichetă pe rever: „Nu este disponibil“; „Cine s-a ars o dată, suflă și în iaurt“. Asta le-ar descuraja pe toate aceste femei care par să creadă că el este o pradă?

În această seară, Janine se oferise să-i pregătească chiar ea o cină. El menținu cu fermitate conversația pe teren neutru, îi spuse pe cât de blând posibil că nu mai

voia să audă de ea și-i suportă cu răbdare lacrimile și reproșurile. La ora zece era acasă. O plăti pe femeia care stătuse cu Scott și apoi își turnă un pahar de brandy.

Clătinând lichidul în pahar, urmărind absent un meci de baseball la televizor, se trezi că-și amintește de Julie Ferris. Frica ei de șobolani îi produsese lacrimi, dar se ferise să plângă în fața lui și el era sigur că ea era total împotrivă să folosească lacrimile drept armă. Nu ca Janine. Dar atunci, Julie Ferris nu era îndrăgostită de el ca Janine. Nici măcar nu-l plăcea.

El nu fusese în întregime sincer când spusese că n-o place. O plăcea în mod sincer.

Măinile lui se strânsă în jurul paharului când își aminti alte lucruri : strălucirea soarelui în părul ei, felul în care tremurase la vederea șobolanului, picioarele ei incredibil de lungi și sânii plini sub tricoul pătat de noroi, pe care scria „Manipulează cu grijă”.

Trupul lui prinse viață. Cu o exclamație de dezgust, schimbă canalul pe o tragedie greacă și se cufundă într-o istorie a războiului și a morții.

Se va ține departe de Julie Ferris.

Și pentru două săptămâni făcu acest lucru. Dar nu reușea cu același succes s-o alunge din gândurile lui. La un grătar în grădina lui Mike, o tânără numită Carole se lipi de el încuviințând tot ce spunea Teal și râzând în cascade la orice glumă a lui. Privirea directă a Juliei și limba ei ascuțită erau prezente în mintea bărbatului. Apoi Marylee și Bruce, doi din cei mai vechi și mai dragi prieteni ai lui, l-au invitat să petreacă ziua la casa lor de vară din Northumberland Strait.

- Să-l întreb și pe Danny ? întrebă Scott imediat. Am putea înota și juca tenis, ce zici tată ?

- Nu. Refuzul îi ieși din gură lui Teal înainte de a avea timp să se gândească la asta.

– De ce nu ? se văicări Scott.

Teal nu ştia de ce. Fiindcă nu voia să-i explice lui Marylee şi Bruce cine era Danny. Fiindcă nu voia să-i telefoneze Juliei să-i spună despre invitaţie ? Fiindcă nu voia să simtă că ar vrea s-o cheme şi pe ea ?

Ştiind că nu spunea adevărul şi neplăcându-i prea mult acest lucru, Teal zise :

– Nu putem merge peste tot cu Danny, fiule. Şi poate că mamei lui nu-i place să ne ducem la o distanţă atât de mare şi să ajungem târziu acasă. Poate altă dată.

Scott se bosumflă şi alergă în sus pe scări, trântind uşa în urma lui. Teal îşi trecu degetele prin păr. Ar trebui să-i facă observaţie lui Scott pentru comportarea lui. Dar într-un fel, n-avea inima s-o facă.

Logic, Julie Ferris era exact femeia pe care ar fi luat-o cu el la casa de vacanţă. Nu era interesată de el. Nu i-ar telefona toată ziua şi nu i-ar trimite daruri pe care nu le-ar dori. Nu l-ar trage cu orice chip în pat, ba dimpotrivă.

Neliniştit, se învârtea prin cameră, ridicând paginile răsfirate ale unui ziar şi o ceaşcă murdară de cafea. Atunci de ce nu i-ar telefona să-i sugereze ca ea şi cu Danny să-i însoţească ? Ar fi patru în total. Suficient de sigur.

Ca o familie, gândi el, rămânând nemişcat pe covor. Un soţ, o soţie şi cei doi copii ai lor.

Nu era de mirare că nu puse mâna pe telefon – imaginea care-i apăruse în minte îl durea prea tare. Dar nu era nici o cale să-i explice lui Scott motivul real pentru care Danny şi Julie Ferris nu puteau merge cu ei.

Căsuşa, într-o după-amiază însorită de iulie, era un loc extrem de plăcut. Scott se juca cu Sara şi Jane, cele două fiice ale lui Bruce şi Marylee, în timp ce adulţii stăteau tolăniţi, lăund câte un păhărel şi bârfind alene

despre unii dintre colegii lor, unul dintre ei având o aventură toridă cu o membră feminină a parlamentului.

Marylee, o brunetă cu ochi mari și verzi, spuse ca din întâmplare :

- Ești încurcat cu cineva, Teal ? Când el scutură din cap, ea-și dădu pălăria de paie pe spate, pentru a-l vedea mai bine. Au trecut doi ani de când a murit Elizabeth... n-ar fi momentul ?

Bucuros că ochelarii de soare îi ascundeau ochii, Teal răspunse repede :

- Nicidecum.

Gânditoare, ea extrase o felie de portocală din pahar și o mestecă.

- Chiar dacă nu vrei să te angajezi, ăsta nu-i un motiv să eviți compania feminină.

- N-o evit, o lămuri el jignit. Vinerea viitoare mă duc la o serată dansantă cu un chirurg, care este categoric femeie.

Se întreba dacă va veni și Julie Ferris. Dar n-avea de gând să-i împărtășească acest lucru lui Marylee.

Încrețindu-și nasul cărn, Marylee comentă :

- Și pariez pe cinci dolari că va fi prima și ultima ta întâlnire cu doctorița.

- Nu mă interesează alt tip de legătură, o informă Teal încordat.

- Trebuie să ai o grămadă de oferte.

- Prea multe.

- Ei bine, ești un bărbat foarte sexy, spuse ea serioasă. Bruce, întins lângă ea, scoase un chicotit. Ignorându-l, ea adăugă... Plus că ești un tată bun și un avocat strălucit - ești integru.

Jenat, Teal glumi :

- Nu cred că femeile aleargă după mine din cauza integrității.

- Este vorba de trupul și de contul tău în bancă, interveni Bruce.

- Încetați cu gluma, voi doi, îi apostrofă Marylee. Știu că durerea ta este mare, dar Scott are nevoie de o mamă. Și nu-i normal pentru tine să trăiești ca un călugăr.

Cu durerea Teal se descurca. Cu restul nu putea.

- Nu sunt pregătit pentru nici un fel de legătură, Marylee. Se ridică de pe șezlong și se întinse pentru a-și alunga tensiunea din trup. Cine merge să înoate ?

- Bărbații ! pufni Marylee. N-am să-i înțeleg niciodată, chiar de-ar fi să trăiască o sută de ani.

Bruce o trase în picioare.

- Nu trebuie să-ți obosești căpșorul tău draguț, păpușico, o alintă el. Să umbli desculță și să faci copii, acesta este rolul tău în viață.

- Bărbații au divorțat pentru mai puțin decât atât, spuse Marylee întunecată, apoi izbucni în râs când el o săltă în brațe cu un arut pasionat.

Teal se uită în altă parte, conștient de o durere în suflet. Cu toate că Bruce și Marylee avuseseră ceva probleme în căsnicia lor, el și-ar fi dat viața pentru cum părea această căsătorie. Simțea ceva dureros în interior, văzând dragostea împărtășită de cei doi.

Dragoste... cea mai enigmatică și evazivă dintre emoții.

Nu era de mirare că nu voia să se implice, gândi el și se îndreptă spre piscină.

CAPITOLUL III

Julie Ferris era din nou în mintea lui Teal, în vi-
nerea următoare când el și doctorița Deirdre Red intrau
în holul unde avea loc banchetul.

Se trezi că se uită în jur pentru a zări o coamă
blondă și nu știa dacă este dezamăgit sau ușurat când
nu putu găsi femeia înaltă și frapant de frumoasă care
era mama celui mai bun prieten al fiului său. Însoți-
toarea lui îi spusese ceva, apoi îl trase de mânecă.

- Pe cine cauți ?

- Întotdeauna mă interesează să văd cât de mulți
oameni cunosc la o chestie ca asta, răspunse el vag. Ai
vreo idee unde stăm ?

- La masa din cap - ți-am spus că sunt președinta
asociației locale, îl informă repede Deirdre și începu
să-și croiască drum prin mulțimea de oameni.

Zâmbindu-și, deloc surprins că erau la masa prin-
cipală, Teal o urmă. Un motiv pentru care acceptase
invitația Deirdrei era că nu credea să existe riscul ca
ea să se amorezeze de el ; emoțiile ei erau bine stăpâ-
nite. Asta dacă ea, bineînțeles, avea vreun fel de emo-
ții. Existau dați când simțul ei ascuțit al umorului îl
făcea să-și pună întrebări. Dar era o bună companie, in-
teligentă și bine informată politic.

Fu prezentat câtorva personalități din lumea medicală, în drum spre masa unde mâncarea era presărată cu discursuri, din fericire scurte, unele foarte înțelepte. Dar numai atunci când începu dansul în camera alăturată, o văzu pe femeia pe care o căutase toată seara, deși nu recunoștea nici în sinea lui.

Julie Ferris. Era cu un tânăr înalt și nemaipomenit de chipeș. Ea dansa de parcă n-ar mai fi existat ziua de mâine, cu fiecare mișcare plină de grație și veselie, într-un fel care făcu să i se pună un nod în gât. Plăcerea ei inconștientă părea să întruchipeze tot ceea ce pierduse el – dacă avusese cu adevărat vreodată. Spuse, fără să se gândească :

– Cine este tipul înalt, cu păr roșcat ?

Deirdre îi urmări privirea. Cu un zâmbet răutăcios, îi răspunse :

– Cel mai tânăr și strălucitor neurochirurg din personal. Și cel mai afemeiat. De ce întrebi ?

– O cunosc pe femeia care este cu el.

Deirdre comentă fără a da prea multă importanță :

– O va duce în pat înainte de a se termina scara, sunt sigură. Ea este drăguță, nu-i așa ? Nu dansăm ?

Deci Juliei Ferris îi plăcea să facă amor. La fel de mult ca femeilor care îl vânau. Tocmai acum avea un bărbat în minte ; el, Teal, nu-i sucise capul. Întorcându-se cu spatele la ea, o învărti pe Deirdre și începu să danseze.

Orchestra era excelentă și vinul cursese în valuri în timpul mesei. Lumea se distra, râzând din ce în ce mai tare, cîtorile rochiilor femeilor erau strălucitoare ca florile verii, dar nu atât de nevinovate, gîndi Teal sardonic. Deirdre îi urma fiecare mișcare cu precizia unui crasernic. Valsul se termină. Julie și partenerul ei stăteau nu mai departe de trei metri de ei, mîna neuro-

chirurgului fiind plasată familiar pe șoldul ei. Teal spuse cu claritate :

- Bună, Julie.

Capul ei se răsuci brusc.

- Teal... am remarcat că erai aici, zise ea și înlătură mâna doctorului.

- Aș vrea să te prezint doctoriței Deirdre Red, spuse Teal. Julie Ferris, Deirdre... fiul ei și al meu sunt prieteni.

- Doctorița Red și cu mine ne-am cunoscut deja, îi informă Julie cu răceală și zâmbind de complezență.

- Ferris ? repetă Deirdre cu aceeași răceală. Ah, bineînțeles, de la chirurgie-bărbați. Nu te-am recunoscut fără uniformă, toate surorile medicale arată la fel. Zâmbi către partenerul lui Julie. Bună, Nick, ce mai faci ? Teal Carruthers... Dr. Nicholas Litton.

Tânărul neurochirurg avea ochii albaștri foarte deschiși la culoare și lui Teal îi dispăcu de la prima vedere. Cum orchestra atacă un foxtrot lent, el o întrebă pe Julie :

- Dansezi cu mine ?

- Mulțumesc, răspunse ea și se duse în brațele lui.

Cum culoarea din obraji ei putea fi pusă pe socoteala nepoliteței lui Deirdre, Teal gândi că mai probabil se datora anticipării de a sfârși seara în patul neurochirurgului. O simțea în îmbrățișare altfel decât pe Deirdre, trupul ei suplu fiind în acord cu muzica languroasă și senzuală. După ce execută o figură de dans mai complicată, el o întrebă :

- Știi că te întâlnești cu cel mai afemeiat om din tot spitalul ?

Ea se încordă. Ochii ei deveniseră albaștri din cauza iritării.

- Cine ți-a spus asta ?

- Deirdre.

- Vorbește din experiență personală ?

Teal râse înfundat.

- Nu ți se potrivește să fii răutăcioasă !

- Habar n-ai cum sunt.

- Te duci să te culci cu el, Julie ?

- Bine, Teal, dar ce fel de întrebare este asta ?

- Aș crede că una extrem de directă.

- Nu ești la tribunal. Asta nu este un loc pentru rechizitoriu, spuse ea și buzele ei - bune de sărutat - se strânsură într-un mod care-l făcu s-o strângă și el mai tare. Nu mă strânge, îl apostrofă ea.

- De ce nu ? Pentru că nu sunt un neurochirurg strălucitor, ci doar un avocat și din aceștia găsești câte trei la un ban ?

- Sfinte Dumnezeule, ești gata de luptă ? Nici nu mă surprinde. Trei ore cu doctorița Red ar enerva și un sfânt.

- Este inteligentă și atrăgătoare.

- Deci ai de gând să te culci cu ea ? îl atacă ea.

- Nu, anunță el. De ce a fost atât de necioplită cu tine ?

- La ultima mea tură a urlat la mine în fața câtorva interni și a altor doi doctori pentru o greșală pe care n-am făcut-o. Când i-am arătat că a greșit, a refuzat să se scuze. Julie pufni. Îi tratează pe pacienți ca pe o colecție de organe, iar pe asistente ca pe niște guanoaie.

Într-un fel, lui Teal nu-i era greu să creadă ce-i spusese Julie.

- Deci suntem de acord în legătură cu ceva, re-marcă el.

- Ce anume ? întrebă ea suspicioasă.

- Nici unuia dintre noi nu-i place partenerul celălalt.

- N-ai nici un motiv să-ți displacă Nick, izbucni ea.

El își aminti mâna care aluneca în jos pe șoldul ei și spuse scurt :

- Danny merită mai mult de la tine decât cineva ca Nick.

- Danny n-are nici un fel de treabă cu asta.

- Deci nu-i duci pe bărbați acasă când te culci cu el ? Ce discret din partea ta, șuieră el, recunoscând cu o parte a minții că se comporta mârșav.

- Ce ai împotriva mea, Teal ? întrebă Julie. Nu m-ai plăcut din clipa în care ne-am cunoscut.

Ești frumoasă și plină de viață și mă înnebunești...

Pentru o clipă îngrozitoare, Teal crezu că pronunțase vorbele cu voce tare.

- Nu-l expune pe fiul meu la viața ta amoroasă - este un ordin - spuse el cu răceală. El te place și n-aș vrea să creadă că promiscuitatea face parte din comportamentul adultului.

- Îți promit că atunci când o să te văd pe stradă, o să trec pe trotuarul celălalt, se răzoi ea. Este peste limita mea de înțelegere cum de ai un fiu atât de drăguț ! Mai ales când - ca majoritatea bărbaților - ești ocupat cu slujba ta, presupun doar că soția ta l-a crescut pe Scott.

Simți răspunsul imediat al lui Teal prin degetele ei, o încordare a mușchilor de la umeri, o rigiditate în spinare.

- N-o băga pe soția mea în chestia asta, o repezi el. Ea nu este treaba ta și nu va fi niciodată. Și acum ar fi mai bine să i te predau lui Nick, nu crezi ? N-aș vrea să vă pierdeți timpul.

Când saxofonul șopti ultimele note și dansatorii aplaudară, el o conduse spre perechea cealaltă.

– Este a dumitale, cred, îi spuse el lui Nick și-i zâmbi Deirdrei mai călduros decât intenționase. De ce n-am face o pauză să bem ceva ? îi sugeră el și fără a privi în urmă, părăsi ringul de dans.

Mai erau două perechi pe care le cunoștea la bar, și intrară într-o discuție aprinsă despre reforma senatului. O oră mai târziu, când se întoarseră în sala de dans, nu mai era nici urmă de Nick și Julie.

S-au dus unde trebuia, gândi Teal cu păcat și se miră de ce naiba îl interesa pe el. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile Deirdre zise :

– De ce n-am merge în apartamentul meu, Teal, pentru un ultim pahar ? M-am săturat de asta.

Ca el să nu se înșele asupra înțelesului, ea-i mângâie buza inferioară cu degetul, ochii ei exprimând un amestec de ironie și seducție.

El îi îndepărtă mâna.

– Eu nu fac sex la întâmplare, Deirdre.

– Este singurul care merită făcut.

– Nu pentru mine... îmi pare rău.

– Te-aș putea face să te răzgândești.

El îi aruncă un zâmbet la fel de ironic ca al ei.

– N-ai auzit că „nu” înseamnă „nu” ?

– Ce bărbat emancipat ești, Teal, răspunse ea, fără nici o intenție de a-l flata. Ca să spun adevărul, dacă erai Julie Ferris, „nu” ar însemna „da”. Pentru că acum ai vrea să stai în pantofii lui Nick și nu într-ai tăi. Nu că-mi pot imagina că la ora aceasta Nick mai are pantofii în picioare.

Teal simți un val de furie. Stăpânindu-se, îi propuse :

– Te voi duce acasă.

Și nu voi mai ieși cu tine din nou, gândi el. Îți mulțumesc foarte mult.

O expediție pe cea care stătuse cu copilul, într-un taxi, își turnă un brandy și se uită posomorât la televizor, unde evoluau Harlem Globetrotters. Poate că Deirdre avea dreptate. Sexul la întâmplare era singurul lucru care merita făcut.

Ar fi mult mai bine să nu se gândească la Julie Ferris.

O săptămână mai târziu, Julie se hotări în cele din urmă să se ducă la Dartmouth, să vadă filmul la care refuzase să meargă cu Wayne. Făcuse cumpărături cu Danny, mai devreme în cursul zilei, aranjase ca cineva să stea cu copilul până la ora opt și cincisprezece și intră în complex ca să piardă vremea timp de douăzeci de minute. Cinematograful era în interiorul complexului. La casa de bilete era coadă fiindcă unele filme jucau în același timp. Se băgă în spatele a doi tineri cu cămași țipătoare și își căută banii, încântată de sine că venise pe cont propriu.

Cineva îi împinse brațul. Când se uită surprinsă în sus, îl văzu pe bălatul cu cămașa verde-fluorescent, carc-o întreba cu ochii mijii :

— Hei, păpușo, unde ți-e iubitul ?

— N-am nici unul, spuse ea scurt și închise portofelul.

Cel de-al doilea, a cărui cămașă avea înscris pe ea numai obscenități, râse cu bădăranie :

— Aici suntem doi ; vom avea grijă de tine, spuse el și adăugă ceva care depășea în trivialitate tot ceea ce era înscris pe cămașă.

Nici unul dintre ei n-avea mai mult de șaptesprezece ani. Dar erau mai înalți ca ea, radiau de energie și miroseau puternic a bere ; Julie se abținu și întoarse capul în altă parte.

- Sigur, continuă primul, vom sta cu tine, nu-i așa, Hank ? Să-ți ținem companie. Cine vrea să fie singur într-o sâmbătă seara ?

- Eu, zise Julie.

- La ce film mergi ? întrebă Hank și o apucă de cot, atingându-i sânii în trecere.

O făcuse intenționat. Îngrozitor de furioasă, fiindcă ultimul lucru care-l dorea era să fie agresată de doi tineri care reprezentau o combinație de alcool și hormoni, Julie îi amenință :

- Lăsați-mă în pace sau o să fac să fiți dați afară din cinematograful.

Hank se îndreptă.

- Tu și cu cine, mă rog ? șuieră el.

- Ce părere aveți despre mine ? spuse o voce din spatele Juliei.

Ea se-ntoarse pe călcâie, știind cu exactitate pe cine urma să vadă. Teal Carruthers stătea pe marginea cozii, îmbrăcat în jeanși uzați. El nu se uita la ea ; privirea lui se oprise asupra lui Hank și ceva din atitudinea lui îl redusese pe băiat la tăcere. Energia lui Teal era reținută și canalizată, gândi Julie nesigură, și arăta de zece ori mai periculos decât Hank.

Teal spuse inexpresiv :

- Tăceți din gură și lăsați-o în pace. Sau puteți părăsi coada, după cum doriți.

- Omule, noi glumeam doar, spuse însoțitorul lui Hank. Noi am...

- Mie nu mi se părea așa, îl întrerupse Teal. Băgați-vă mințile în cap.

Hank, ca cei mai mulți care făceau pe grozavii, simțea când cineva este mai puternic decât el.

- Nici n-aveam de gând să stăm cu ea ; ne distram puțin.

- Vă sugerez să vă păstrați simțul umorului doar pentru voi, continuă Teal.

- O vom lăsa în pace, răspunse Hank bosumflat.

Când cei doi băieți se întoarseră, coada înaintă puțin și Julie spuse cu o lipsă de sinceritate evidentă :

- Mulțumesc. Acum ar fi mai bine să te întorci la însoțitoarea ta.

- N-am nici una.

Deci el nu se afla aici cu Deirdre Red.

- Doamne, spuse Julie microasă, ți-e telefonul deranjat ?

- Nu, din câte știu. Pe al tău l-a scos Einstein din furcă ?

- Așteptam să petrec o sâmbătă seară liniștită, fără să trebuiască să mă cert cu cineva. Ceea ce te include și pe tine.

- A te salva a devenit o obișnuință, răspunse Teal. Ești un pericol ambulant.

- Vrei să insinuezi că eu sunt vinovată de ceea ce s-a întâmplat ? întrebă Julie.

- Ești foarte frumoasă când te enfurii, spuse el.

- Oh ! exclamă ea printre dinți. Nu pot rezista bărbatilor ! În special ție ! Pleacă !

Descoperind că era pe cale să se amuze și că urma să aibă loc un spectacol extrem de bun, care să depășească filmul, Teal spuse :

- Acum mi-am pierdut rândul la coadă.

- Crezi că ești deștept ?

- Și eu am venit aici ca să fiu singur, spuse el blazat și observă cum ea digera această informație.

- Să nu-mi spui că nu poți rezista femeilor. Nu te-aș crede.

- Dar cu trebuie să cred când zici că nu poți rezista bărbaților? Nu-mi place că faci discriminări.

- Ești meșter când vorbești despre discriminare; acuzându-mă de promiscuitate doar pentru că dansam cu Nick!

Julie nu realizase până acum când vorbi cât de tare o iritase remarcă lui.

În fața ei, Hank și cohorta lui își cumpărau bilete; mergeau la ultimul film de groază. Julie își cumperi propria bilet și auzi cu un fel de fatalism straniu cum Teal cere bilet pentru același film. Când trecu pe lângă controlor și intrară în holul cinematografului, ea comentă uitându-se la el:

- Îți propun să stăm în părțile opuse ale sălii.

Teal își băgă mâinile în buzunare.

- N-am nici o dovadă că trăiești în promiscuitate. N-ar fi trebuit să spun asta... îmi pare rău.

Era, după părerea Juliei, o scuză de-a dreptul minimă.

- Atunci de ce ai făcut-o? întrebă ea.

- Ți-am spus că-mi pare rău, Julie.

Ea-și mușcă buza.

- Bine, spuse morocănoasă. Să nu se mai întâmple.

- Chiar vrei ca noi să stăm în părți opuse ale sălii?

Dacă era deșteaptă, ar spune da. Se uită drept în ochii lui gri și spuse, știind că este important:

- Nu mi-ai răspuns la întrebare - de ce sunt responsabilă pentru comportarea acestor doi tâmpiți? Nu-mi place să fiu numită un pericol, Teal. Eu nu sunt cauza scandalului. Uită-te la mine, nu poți să spui că sunt îmbrăcată de parcă aș căuta să provoc scandal.

Jeanşii ei, deşi erau pe măsură, nu erau strâmţi, bluza ei albă era foarte cuminte, iar părul era strâns la spate cu o panglică de catifea. Teal se uită la buzele ei pline şi la felul în care sânii îi împungeau bluza de bumbac şi zise :

– N-are importanţă ce porţi, Julie – ai acel indefinit lucru pe care unii îl numesc sex-appel. Eşti plină de aşa ceva. Orice bărbat care n-are un picior în groapă reacţionează.

Ea se încruntă la el.

– Deci este vina mea.

– Bineînţeles că nu – îţi dau explicaţii, nu scuze. Am avut destule cazuri de viol, fără a le pune la socoteală pe cele căutate cu lumânarea de femei şi bărbatul nu este responsabil pentru acţiunile lui, asta-i părerea mea.

– Înţeleg. Julie se uită la el cu ochii îngustaţi. Dacă crezi într-adevăr ce ai spus, sunt încântată – sistemul judiciar are nevoie de oameni ca tine. Dar dacă nu, te-am prins. Fiindcă – după propria ta logică – Nick fiind un afemeiat, nu înseamnă automat că eu trăiesc în promiscuitate.

– N-ar fi trebuit să spun niciodată asta, OK ? Şi asta este ultima scuză pe care o mai primeşti.

Tulburarea din ochii lui avea un efect straniu asupra ei.

– Dacă eu am sex-appel, aşa ai şi tu. Tone înţregi. Camioane pline cu aşa ceva. Şi să nu pretinzi că sunt prima femeie care ţi-o spune.

Marylee folosisese cuvântul sexy, dar vruse să spună acelaşi lucru. Teal zise cu blândeţe :

– Atunci ar trebui să stăm împreună, pentru protecţia noastră reciprocă.

Observă prima pornire de râs înviorând faţa Juliei:

Ca o ușoară explozie în creier, simți cum îi prinde viață o idee.

— Numai dacă-ți plac floricelele de porumb, accepți ea.

— Vrei să spui că trebuie să renunț la toate pretențiile mele ca să stau cu tine ?

De data asta ea râse imediat.

— Să vină două pungi mari cu floricele, zise ea și se îndreptă spre teighea.

Fundulețul ei se mișca încântător în jeansi. Este un gând nesănătos, își zise Teal și-și scoase portofelul. Ea plăti pentru floricele și el pentru două Cola, își ocupară locurile în sală și imediat luminile se stinseră. Filmul o absorbi pe Julie imediat și ea se cufundă în povestea lui. Din fericire, Teal, ca și ea, urmări cu atenție acțiunea până la sfârșit.

Când ieșiră din cinematograful ea spuse ezitând :

— Aș... aș vrea să vorbesc despre film cu cineva. Nu vrei să mergem la o cafea ?

Fața ei era absentă, iar gândurile nu-i erau îndreptate spre el.

— Sigur, zise Teal, și o conduse spre un mic restaurant din complex.

Observațiile ei erau pertinente și mai emoționale decât ale lui, dar ea ascultă cu atenție ce avea el de spus, uneori contrazicându-l, alteori încuviințând. El se trezi că o place, dar înlătură gândul. Nu voia s-o placă ; asta i-ar complica ideea. Deși era o idee foarte interesantă ; dacă avea minte în cap, el s-ar duce acasă și s-ar mai gândi înainte de a i-o propune.

Când chelnerița le reumplu căni, el spuse dintr-o dată :

— Julie, am o propunere pentru tine.

Ea se uită în sus, ochii ei albaștri devenind brusc ostili.

- Nu, mulțumesc. Am primit prea multe propuneri - de aceea merg la film singură.

Era prea mult ca s-o mai placă.

- Eu nu sunt Nick, ripostă el.

- Atunci nu te comporta ca el !

Teal își înconjură ceașca cu mâinile, încercând să se calmeze. De ce o lăsase să-i intre pe sub piele atât de ușor ? În mod normal, el se credea un bărbat cu temperament moderat.

- Am folosit „propunere“ în sensul legal, zise el. Un plan, un proiect, o promisiune de afaceri. Fără subînțelesuri sexuale. Nu mi-am dat seama cât ești de sensibilă - ar fi trebuit să spun că mi-a venit o idee.

- Să știi că mă pot descurca cu cuvinte mai mari de două silabe ! Și credeam că după cele întâmplate la coada pentru bilete ai putea să înțelegi așa-zisa mea sensibilitate, replică Julie și văzu cum mâinile lui se strâng în jurul ceștii.

Teal bău câteva guri de cafea pentru a avea timp să se gândească. Nici măcar nu spusese în ce-i consta ideea și ea deja se înfuriase. Ei bine, trebuia să treacă prin toată povestea.

- Există ceva de care am nevoie să aflu mai întâi; o anunță el. Dacă ești încurcată cu Nick.

- Cel mai mare afecțiat din spital ? Categorie că știi cum să mă fletezi !

- Da sau nu, este important, spuse Teal și ceva din privirea lui o făcu să-i răspundă.

- Nu. Nu sunt încurcată cu Wayne, sau Morse, sau cu Nick.

Sau cu tine, adăugă ea în gând.

Teal dorea din toată inima s-o creadă.

- Vrei să spui că nu te-ai culcat cu el după dans ?
- Teal, ce-i asta ? N-ai dreptul să intervii în viața mea particulară. Eu nu te întreb dacă te-ai culcat vreodată cu Dcirdre Red.

- Nu m-am culcat. Ea este pentru întâlniri amoroase fără pretenții și eu nu sunt genul.

Într-un fel, sinceritatea lui Teal cerea un răspuns la fel de cinstit și din partea ei. Pe de altă parte, era bucuroasă că Teal nu era încurcat cu doctorița Dcirdre Red.

- Nu m-am culcat cu Nick în noaptea după dans, proclamă ea. Nu m-am culcat niciodată cu el și nu văd nici un motiv pentru care aș fi vrut s-o fac vreodată.

De data asta Teal o crezu - și simți o ciudată ușurare în piept. Făcând un efort deosebit pentru a se întoarce la ceea ce avea de gând, el îi explică :

- N-am nici eu nici o aventură, Julie, și știu că nu m-am făcut prea bine înțeles. Dar am impresia că o grămadă de bărbați se țin după tine și tu nu ești chiar în cântată... am dreptate ?

- Foarte mare dreptate.

- Eu îmi cheltuiesc o grămadă de timp să țin la distanță femeile care cred că am nevoie de o soție, o mamă pentru Scott, sau o amantă. Știi ce avem de făcut ?

- Nu, spuse ea precaută.

- Ar trebui să ne unim forțele - să ieșim împreună. Să lăsăm impresia că suntem un cuplu. Atunci bărbații o să te lase în pace, iar femeile vor înceta să mă mai vâneze.

El îi zâmbea ca și cum ar fi rezolvat toate problemele lumii.

- Ești nebun, spuse ea.

- Gândește-te la asta un minut. Unii tipi pun ochii pe tine... Îmi pare rău, băieți, poți spune, sunt deja ocu-

pată. O femeie mă caută la telefon... Nu pot ; am o relație cu altcineva.

Vorbea serios, gândi ea fără a-i veni să creadă.

- Nici nu-mi trece prin cap să fac asta.

- De ce nu ? Va fi folositor.

- Ei bine, să începem cu -- abia ne cunoaștem unul cu celălalt.

- Câteva întâlniri vor aranja și asta.

- Oh, desigur... dar în cel mai superficial mod.

- Despre superficial vorbesc eu, Julie. Încălzit de idee, el adăugă : Un alt lucru pe care îl poate face fiecare dintre noi, este să scrie o scurtă biografie. Vârsta, locul nașterii, numele fraților și surorilor, acest gen de lucruri. Așa nu ne vom face de rușine când vom fi cu alții.

- Nu vorbim de completarea unui pașaport, spuse Julie exasperată. Vorbim despre a fi un cuplu. A avea o relație.

- Doar pentru cei din afară. Numai așa oamenii ne vor lăsa în pace.

Ea începea să se prindă la șmecheria lui -- și nu era sigură că-i place.

- Nu putem face asta -- nu ne agreem unul pe celălalt, spuse ea triumfătoare.

- Cu atât mai bine -- este un aranjament de afaceri ! De bun-simț. Rațional. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca sentimentele să se desfășoare în acest fel.

- Cât timp propui ca acest -- acest aranjament să dureze ?

- Până când o să decizi că vrei un soț. Sau eu o să mă hotărâsc că vreau o soție.

- Pentru mine, ar putea să treacă mult timp.

Ea-și dădu seama de nota de amărăciune care-i însoțea cuvintele și-și dori să-și fi înghițit limba.

- Și pentru mine la fel, o informă Teal.

Buzele lui erau strânse, privirea interiorizată. Impulsivă, ea-și puse mâna peste a lui.

- N-ar fi trebuit să spun ceea ce am spus despre sentimente - și tu ai suferit, nu ?

El își retrase mâna.

- Hai să stabilim ceva. Acest plan al meu este doar un joc. Este de suprafață, pentru aparențe. Nu vreau să pătrunzi în viața mea mai mult decât vrei ca eu să pătrund într-a ta.

Cu o voce ridicată, ea întrebă :

- Și despre ce vom vorbi când vom fi împreună ? Despre vreme ? Despre titlurile din ziare ?

Mototolind nota între degete, simțind că se infurie că ea putea fi atât de încăpățănată, Teal spuse :

- Nu va trebui să fim așa de mult împreună. Halifax este un orașel în care fiecare îl cunoaște pe fiecare - nu va trece mult timp și se va afla. Va trebui să mergem în câteva locuri publice împreună și să spunem prietenilor noștri și cunoștințelor că suntem un cuplu. După aceea, ne putem relaxa. Vom scăpa de admiratori.

De ce considera ca că un astfel de aranjament, făcut cu sânge rece, era atât de dezamăgitor ?

- Nu putem face asta - ce facem cu băieții ? Ei vor crede probabil că va urma să ne căsătorim.

- Lor va trebui să le spunem adevărul. Sau o versiune a adevărului. Că suntem prieteni și încercăm să ne facem viața mai ușoară. Ei vor fi de acord. Scott le urăște pe cele care mă asaltează, când încearcă să facă pe mamele.

Lui Danny îi displicuse Wayne de la prima vedere.

- Și dacă unul dintre noi întâlnește pe altcineva ? Cineva cu care am vrea să intrăm într-o relație ?

- Vom termina. Simplu.

- Sună atât de calculat, murmură ea. Ca și cum am fi o pereche de roboți.

- Este calculat și folositor – asta-i tot. Ne folosim unul de celălalt pentru a ne simplifica propriile vieți.

Ea-l privi cu tristețe.

- Și care ar fi regulile ?

- Să nu ne băgăm în trecutul fiecăruia. Să nu ne întâlnim cu altcineva pe durata înțelegerii.

- Dar despre sex ?

Degetele lui băteau ritmic masa și arăta la fel de prietenos ca Einstein motanul. Arătându-și supărarea, Teal replică :

- Asta nu-i o șmecherie pentru a mă culca cu tine.

- Tu ești cel care ai spus că sunt plină de sex-appeal... de unde să știu dacă să te cred sau nu ?

Ceva ce aducea a zâmbet, micșoră tensiunea de pe fața lui.

- Ai spus același lucru despre mine.

Dar Juliei nu-i ardea de glumă.

- Bărbații îmi aruncă o privire și cred că sunt gata de agățat. Dar eu nu sunt, Teal. Am ajuns să urăsc sexul în căsătoria mea. Cel mai bun lucru pe care mi l-a dat a fost Danny, și ultimul lucru pe care-l vreau este o aventură. Este clar ?

Sinceritatea ei, ca întotdeauna, îl impresiona. Dar cu nici un chip el nu putea fi ca ea ; durerea era prea adâncă și era neobișnuit să vorbească despre sentimentele lui :

- Să nu te aștepți la nici un pericol din partea mea, spuse el scurt.

Avocatul sever ieșea iarăși la suprafață. Julie întreabă gânditoare :

- Pentru că nu-ți plac ?

- Acesta-i un motiv, răspunse Teal, bucuros că nu mințea. Restul nu este treaba ta.

Poate că ar fi trebuit să se supere pe el, dar nu se supără :

- Am o altă condiție, completă ea. Libertatea de a negocia sau a termina înțelegerea noastră.

- Cred că ar trebui să ne angajăm cel puțin trei luni, ripostă el.

- Asta înscamnă toată vara !

Descurajarea de pe fața ei îl enervă pe Teal.

- Nu este o sentință pe viață, spuse el.

- Sună ca una fiindcă ne vom preface tot timpul, pretinzând că suntem ceva ce nu suntem. Urăsc prefăcătorie. Vorbele îi ieșiră din gură cu mai multă vehemență decât intenționase Julie, dar nu le putea retracta fiindcă erau adevărate.

- Ai avut întâlniri mai adevărate decât așa cum ar fi înțelegerea dintre noi ? Când ea se cutremură, amintindu-și de chirurgicalul cu iahtul, Teal interveni cu istețime. Cred că nu.

Ea-l privi în tăcere. Dacă într-adevăr ura prefăcătorie, de ce nu plecase cu cinci minute în urmă ?

- Încă o regulă, anunță Teal solemn. Nu mai mult decât o pungă cu floricele de porumb pe zi.

- În ficcare zi ?

- Bineînțeles, răspunse el și observă cum un zâmbet șovăielnic îi înflorește pe buze. Ne învoim, Julie ? adăugă el și-și întinse mâna peste masă.

- Ar trebui să fiu nebună !

- Sunt așa de respingător ?

- Nu cerși complimente, zise ea tranșant. Poți să le obții de la alte femei ale tale.

- Dacă ești de acord, nu vor mai exista alte femei ! Nici ea nu se va întâlni cu bărbați care păreau să

creadă că prețul unei mese era să se lase pipăită. Luminaându-se la față, ea rosti :

- Presupun c-ar trebui s-o primim ca pe o vacanță.

El încă își ținea mâna întinsă.

- Începe să mă doară mâna, spuse el.

- Mi-am ieșit din minți, spuse Julie și-i scutură mâna.

Degetele ei erau calde, cu o putere neașteptată ; lui îi dis plăceau mâinile umede.

- Bun. Voi lua două bilete la concertul ce se dă pentru strângerea de fonduri - dacă ești liberă ? Julie dădu din cap. Ar fi un început bun. La spital nu se organizează ceva ?

- Este o reuniune a asistentelor la sfârșitul lunii, tot personalul este invitat.

- Bine. Aduug altă regulă - nu poți dansa cu Nick.

- Of, spuse ea, apoi se uită la ceas. Doamne, este timpul. I-am spus persoanei care stă cu copilul că voi fi acasă în urmă cu zece minute.

- Te duc la mașina ta.

- Nu-i nevoie...

- Cineva a fost atacat în parcare, aceasta în aprilie trecut. Nu mă contrazice.

Văzând maxilarele lui încheștate, Julie hotărî că n-avea nici un sens să se certe. Se grăbi să iasă din complex, cu Teal lângă ea. Când ajunse la mașină, ea o descuie și se strecură înăuntru, spunându-i jenată :

- Va trebui să renunți la orele tale de muncă pentru a face prima noastră întâlnire la fel de interesantă ca și asta. Noapte bună.

- Voi face tot ce voi putea, o anunță el. Și o să-ți telefoniez mâine pentru concert. Noapte bună, Julie.

Degetele lui erau înfipite în cureaua pantalonilor, care era la nivelul ochilor ei.

Merg la serviciu la ora șapte și jumătate seara, murmură ea și dădu drumul la mașină.

Una dintre regulile acestui joc ridicol pe care-l jucau nu era sexul și ea-i spusese adevărul despre Robert; și atunci de ce-i erau palmele umede și gura uscată? Și de ce gândul la concert o umplea de surescitare și groază?

Nebunie. Prostie. Țăcăneală.

Ea le avea pe toate trei, dacă fusese de acord cu propunerea lui Teal Carruthers.

CAPITOLUL IV

După prânzul de luni, Scott veni să-l întâlnească pe Danny la terenul de peste drum. Teal își adusese de lucru acasă, fiindcă doamna Inkpen era în concediu și tocmai se îndrepta către birou să lucreze la următorul lui caz. Îi telefonase ieri lui Julie să-i spună că luase bilete la concert. Ea păruse foarte oficială la telefon ; el își propusese să n-o întrebe ce părere avea despre aranjament, acum după ce trecuse o noapte. Trebuia să-și amintească să-și ia costumul de seară de la curățătorie.

Era absorbit în dovezile prezentate de poliție în cazul la care lucra, când îl auzi pe fiul său strigându-l, pe un ton care-l făcu pe Teal să lase să-i cadă hârtiile pe masă și să urce scările două câte două.

În bucătărie erau trei persoane, Scott, Danny și o fată pe care n-o mai văzuse. Scott era murdar pe față și avea o zgârietură pe obraz. Danny avea un ochi vânăt, nasul îi sângera și buza îi era tăiată, iar fata, arătând în jur de cincisprezece ani, plângea.

– Ce s-a întâmplat ? întrebă Teal.

– Eram la teren, izbucni Scott, și puștii din clasa a șasea erau acolo ; au început o bătălie cu noi și când Sally a venit acolo, Danny avea un ochi vânăt.

– Eu sunt fata care are grijă de Danny, pufni Sally!

Vorbeam cu prietenul meu și n-am văzut că băieții se băteau. Doamna Ferris o să țipe la mine.

Teal ingenunche în fața lui Danny, evaluând efectul bătăii.

- De ce v-ați bătut ?

- Spuneau că sunt drăguț, răspunse Danny încruntându-se cu ferocitate și arătând pe cât posibil că nu-i venea să plângă. M-au numit „băiețel drăguț” și „băiatul mamei” și alte chestii pe care nu le-am înțeles. Au vorbit și despre mama. Așa că i-am dat un pumn unuia dintre ei și a început bătaia.

- Erau foarte proști, spuse Teal ca printre altele, imaginându-și foarte bine ce putuseră spune băieții și gândindu-se că era foarte bine că Danny nu înțelese. Dacă-ți vei pune un pic de gheață pe ochi și buză și-ți vei spăla fața, te vei simți mult mai bine.

- Ar trebui să-l înveți pe Danny să se bată, spuse Scott surescitat. El nu știe cum.

- Știu ! ripostă Danny.

- M-am bătut și eu, dar n-am pățit-o ca tine, zise Scott de necontrazis.

- I-am tras un pumn băiatului cu părul roșu.

- Bine, bine, interveni Teal înfășurând niște gheață în prosop și ascunzându-și un zâmbet. Să nu cumva să începeți altă luptă aici în bucătărie. Aș putea să-ți arăt niște mișcări de apărare, Danny, care să te ferească să fii rănit, asta a vrut să spună Scott... acum ține asta, te-ar putea ajuta.

Răul nu era atât de mare precum părea. Dar Teal îi făcu pe băieți să se așeze, le dădu lapte și prăjituri după ce s-au spălat și o îndrumă pe Sally spre baie să-și spele fața. Unde-i mama ta, Danny ? întrebă el.

- Doarmă. A lucrat astă-noapte și se duce din nou

la serviciu în seara asta. De aceea Scott m-a luat la teren.

Când Sally se întoarce în cameră, Teal o anunță :

– O să am eu grijă de băieți în restul zilei, dacă vrei să te duci acasă, Sally.

Dar Sally trecuse de la lacrimi la simțul datoriei.

– Doamna Ferris mi-a spus s-o trezesc dacă se întâmplă ceva, zise Sally. Deci trebuie să-l duc pe Danny acasă chiar acum și să-i spun despre bătaie.

– Merg cu tine, spuse Teal.

– De ce, tată ? întrebă Scott cu ochii mari.

– Să văd dacă vrea ca eu să-i dau lui Danny niște lecții de autoapărare, răspunse Teal cu promptitudine și se întrebă dacă era singurul motiv.

Bungalovul dormea în soare. Dar cumva era diferit, gândi Teal, nedumerit. Florile, asta era. Grădina era un amestec de culori, roz, purpuriu, galben, înflorind la întâmplare. El se trezi că zâmbește fără să fie sigur de ce și o urmă pe Sally prin ușa din spate.

Einstein, care zăcea la soare pe pervazul ferestrei, îi aruncă o privire morocănoasă. La fel și eu ție, gândi Teal încă zâmbind, și-și dădu seama că era foarte curios s-o vadă pe Julie din nou.

Sally dispăru. Apoi se auziră pași grăbiți pe scară și Julie intră în bucătărie. Ochii ei se opriră pe fața tumefiată a fiului ei.

– Oh, Danny... scumpule, spuse ea cu o voce pe care Teal nu i-o mai auzise, și îngenunche în fața acestuia.

Părul ei era o ciufulcă magnifică în jurul feței, iar halatul de mătase cu flori pe care și-l înfășurase în jurul trupului se desfăcuse, lăsând la vedere o cămașuță albăstru-deschis cu bretele, care i se lipise de sâni.

– Pentru ce te-ai bătut ? oftă ea. Ți-am spus că nu

trebuie să te bați. Teată cămașa ți-e plină de sânge, Danny.

– Am primit un puma zdravăn, zise Danny vorbind mai greu din cauza buzei tăiate.

– Nu-mi place să te bați, insistă mama lui.

Teal își dresă vocca. Când Julie se uită în sus, îi văzu și ochii ei se măriră șocați.

– Ce faci aici ? întrebă ea și sări în picioare cu mai puțină grație ca de obicei și strângându-și cordonul de la halat.

– Au venit mai întâi acasă la mine, îi explică Teal. Este mai aproape de teren. I-am pus gheață la ochi și pe buză.

– Oh, replică Julie. Se simțea extrem de obosită, cu pleoapele grele și cu trupu-i tânjind să doarmă. Adăugă năucă... Mulțumesc.

– I-am sugerat că are nevoie de lecții de autoapărare.

– Este ultimul lucru de care are nevoie, se enervă Julie.

– Nu mă ascuți, replică Teal cu aceeași înitare ca a ei. Am spus apărare, nu atac.

– Tot bătaie înscamnă !

– Scott s-a bătut și el și n-are un ochi vânăt sau buza spartă. Teal își încreși sprâncenele. Rămân la păreră mea.

– De ce-și inchipuie bărbății că violența rezolvă orice ?

Gura lui Teal se strânse.

– Eu nu sunt *bărbații* – nu mă categorisi astfel. Și eu sunt avocat, nu boxer. În toată lumea există violență, știi la fel de bine ca și mine. Niciodată nu m-am gândit ca Scott s-o provoace. Dar cum sunt un părinte

responsabil, cred că este de datoria mea să-l învăț să se descurce. Să se protejeze singur când este nevoie.

Uitându-se în jos, văzu că cei doi fii ai lor urmăreau fiecare cuvânt. Spuse calm :

- Sally, de ce nu duci băieții afară pentru câteva minute ? Doamna Ferris și cu mine trebuie să discutăm în particular.

Sally zâmbi nedumerită.

- Sigur, răspuse ea.

Imediat ce se închise ușa, Sally izbucni :

- Ai tupeu să-i dai dispoziție fetei mele, în propria mea bucătărie.

Obrajii ei erau palizi și ochii albaștri umbrâți. Teal constată :

- Pari obosită.

- Nu schimbă subiectul.

Ea nu plângea ca Janine, și nu-i aproba fiecare cuvânt cum făcea Carole. Arăta ca și cum ar fi vrut să-l strângăleze. El spuse ca din întâmplare :

- Aș vrea să-i iau pe băieți acasă cu mine. O să fac niște hamburgeri la grătar, în jur de ora cinci - poți să vii cu noi după ce o să mai dormi puțin, și o să-ți arăt ce l-am învățat pe Scott. Ce părere ai, Julie ?

Ea-l privi drept în ochi.

- Știi cumva de ce s-au bătut ?

Nu-i trecuse niciodată prin cap să-i spună jumătăți de adevăr, aceasta era o femeie care voia adevărul gol-golul.

- L-au spus lui Danny că este un băiat drăguț. Și alte lucruri, care din fericire i-au trecut pe lângă urechi... dar bănuiesc că el nu s-ar fi repezit cu pumnii până când ei nu te-au insultat pe tine.

Ea-și trecu degetele prin păr, cu umerii căzuți.

- La naiba !

Cercetând-o atent, Teal spuse :

- Poate că tatăl lui Danny se va ocupa de el măcar în ceea ce privește bătăile ?

- Aproape că nu-l vede, spuse ea absentă. Se retrăsese în sine, bătând cu o monedă în marginea bufetului, cu o atitudine total neprovocatoare. Dar sub florile halatului ei, el putea vedea cum pieptul i se ridică și coboară, precum și curba șoldului ei ; era prea conștient că erau singuri în casă.

- Du-te înapoi la culcare, o sfătui el cu asprime. O să am grijă de Danny și poți să vii să mănânci la noi, la ora cinci.

- Nu pot să am grijă de el toată ziua, izbucni ea cu disperare. Când lucrez noaptea, trebuie să mă odihnesc puțin.

- Când sunt la tribunal, nici eu nu pot fi cu Scott - e același lucru, Julie.

- Îmi spui că n-ar trebui să mă simt vinovată, nu-i așa ? Oftă, încrucișându-și mâinile peste piept. N-ar trebui. Dar mă simt. Oricum, nu-i nevoie să ne inviți pe Danny și pe mine la masă.

- Deja v-am invitat.

Ea-i aruncă o privire ostilă. El purta pantaloni bleu-marin și un tricou larg, haine obișnuite care-o făceau conștientă de trupul de sub ele.

- În fond, care-i problema ? N-are cine să ne vadă, în afara femeilor care se țin după tine și ne-ar spiona cu binoclul din spatele grădinii.

Teal se rezemă de bufet, dându-și seama că se distrează.

- Ai o limbă ascuțită.

- Un motiv în plus ca să stau acasă.

- Invitația n-are nici o legătură cu înțelegerea noastră. Îi pot arăta lui Danny câteva mișcări și apoi vom

'demonstra ce a învățat. Sunt sigur că-i va plăcea să fii acolo. La urma urmei, ești mama lui.

Cu o clipă în urmă zicai că n-ar trebui să mă simt vinovată, și acum încerci să-mi motivezi vinovăția. Întotdeauna avocații joacă murdar ?

- Observ o oarecare prejudecată împotriva meseriei mele ?

- Nu prejudecată. Direct antipatie.

El râse și veni spre ea. Julie se ținca tare, cu fiecare nerv încordat. Ridicându-i bărbia cu un deget, el îi zâmbea cu gura până la urechi.

Du-te la culcare, Julie, și pune-ți deșteptătorul la cinci fără un sfert... Ne vedem la ora cinci. Nu fac desori.

Deci prăjiturile mele cu cremă de ciocolată le vrei, nu pe mine.

- Ai ghicit.

Teal își lăsa mâna să cadă. Pielca ei era la fel de mătăsoasă ca halatul și miroscă ușor a flori. Dar el n-o voia. Bineînțeles că nu. Ar fi fost contrar înțelegerii făcute.

- Ne vedem mai târziu... și închide ușa după mine.

Strămbându-se, Julie făcu precum i se spusese. Nebunie era exact cuvântul care să descrie comportarea ei în ceea ce-l privea pe Teal Carruthers și faimoasa înțelegere făcută.

*

* *

Exact la cinci, Julie intră pe alcea casei lui Teal. Urmărind deliciosul miros de carne friptă, ea localiză grătarul în spatele casei. Grădina era un amestec sălbatic de tufișuri și plante cu frunze verzi tot timpul anului, care făceau ca eforturile ei cu grădina doamnei Le

Marchand să pară ca neceea ale unei amant-ei. Nu se vedea nimeni.

De la etaj, Danny scoase un hohot de râs. Scott pipă un averisment și se auziră pași pe scări. Înainte să se poată mișca, ușa se deschise brusc și un trup năvăli peste ea. Fu trântit un scaun. Acesta alunecă pe carpetă și ea se trezi cu spatele pe covorul moale, gri. O greutate îi apăsa pieptul, o greutate caldă și tare, care mirosea ușor a transpirație. Se uită în sus.

Fața lui Teal era la câțiva centimetri de a ei. El era gol până la brâu, părul aspru de pe trupul lui era pe brațul ei, lățimea umerilor lui blocând restul camerei. Unul dintre genunchii lui se afla între coapsele ei. Căldura pielii lui pătrundea prin țesătura de bumbac a rochiei ei și-i ardea palmele care-i erau prinse sub mușchii încordați ai pântecului bărbatului.

Pentru o clipă rapidă ea se întoarse înapoi în timp, în zilele de început ale căsătoriei sale cu Robert, când el păruse s-o dorească tot atât de mult cât îl dorea și ea și când fusese fericită. Adânc în interiorul ei, ca un animal care fusese adormit multă vreme, dorința se dezlanțui și prinse viață.

Teal se ridică într-un cot și întreabă :

- Doamne, Julie, te-am lovit ?

Făcând zgomot cât zece băieți, Scott și Danny năvăliră în încăpere.

- Ce faci pe podea, tată ? întreabă Scott cu interes !

- De ce mămica este dedesubt ? adăugă Danny.

Roșeața cuprinse obrajii Juliei. Era jenant că pentru un moment vrusese să înlănțuie capul lui Teal și să-l tragă în jos, s-o sărute. Și mai jenant că cei doi fii ai lor trebuiseră să-i găsească uitându-se unul în ochii celuilalt, pe covorul din camera de zi.

- Am trântit-o, răspunse Teal cu o voce inexpressi-

vă. Din întâmplare -- nu știam că era acolo. Te simți bine, Julie ?

-- Da, murmură ea.

Era un lucru bun că nu era supusă la un detector de minciuni, era departe de a se simți bine.

Apoi Teal se ridică în picioare, luând-o de mâini, și trăgând-o o dată cu el, așa că ea se trezi prea aproape de zidul muscular al pieptului lui. El purta același pantalon bleumarin de trening și nimic altceva. Ea-și eliberă mâinile și spuse grăbită :

-- Te-am strigat, dar bănuiesc că nu m-ai auzit.

În obraz i se zbătea un mușchi și ochii lui gri erau ca norii înainte de furtună.

-- Îmi pare rău... se scuză el, chiar îmi pare rău, Scott, vrei ca tu și Danny să curățați masa de picnic în timp ce eu controlez grătarul ?

Când băieții dispărură, Teal o luă după ei. Părul îi era ciufulit, spinarea goală de la ceafă la elasticul pantalonilor, și se mișca cu o suplețe plină de grație. De data asta, dorința Juliei nu era ca aceea a unui animal care se trezește din hibernare, ci ca a unui tigru care sare din cușcă. Un tigru sălbatic care umblă să-și găsească perechea.

Mișcată până în adâncul ființei, ea rămase nemișcată. Și în mintea ei o voce gemea : nu, nu, nu...

Auzi din depărtare zgomotul ustensilelor pentru grătar, în timp ce Teal întorcea carnea. Trebuie să mă calmez, gândi ea înnebunită. Nu-mi pot permite să simt așa ceva. Nu cu Teal. În special nu cu Teal.

Apoi ușa de la curtea interioară se deschise și Teal stătea iarăși în fața ei. Spune ceva, își zise Julie. Comportă-te normal, ca și cum nimic nu s-a întâmplat.

El o apucă de braț, cu ochii plini de îngrijorare.

– Te-am lovit ? Ar fi mai bine să stai jos ; nu arăți prea bine.

Lui Julie îi veni să rădă isteric. Se strădui să se abțină. Pe pieptul lui se zăreau cârlionți de păr negru, iar în partea superioară a cutiei toracice avea o mică cicatrice albă, detalii intime care o făceau să se înfioare.

– N-am nimic, bâiguî ea. M-ai luat prin surprindere, asta-i tot.

Și acesta-i adevărul, gândi ea, cu un alt hohot de râs interior.

Teal o îndreptă spre canapea și o împinse să stea jos.

– Îți dau un pahar cu ceva tare. Stai acolo.

Își trase rochia peste genunchi. Era o rochie drăguță din bumbac subțire, cu floricele, care i se mula pe piept și-i ajungea până la jumătatea pulpei. Ar fi trebuit să poarte ceva cu mâneci lungi și cu guler înalt, gândi ea, sprijinindu-și capul de banchetă și închizând ochii. Ca un veșmânt de călugăriță. Apoi un trupșor sări pe canapea lângă ea și-l auzi pe Danny :

– Mămico, te simți bine ?

Ea-i zâmbi și-l mângâie pe creștetul capului.

– Sigur... cum ți-au plăcut lecțiile ?

– Nemaipomenit ! exclamă el. Hei, Scott, vino să-i arătăm mamei ce facem.

În timp ce cei doi băieți începură să se lupte în fața ei, Teal se întoarse în cameră. După ce-i puse paharul pe masa de lângă ea, el îi îndreptă umerii lui Danny, apoi le demonstră niște mișcări rapide de picioare. Scott tipă entuziasmat. Teal mimă că-i dă un pumn. Scott pară lovitura cu ușurința unei practici îndelungate și dintr-o dată toți trei se rostogoleau la picioarele ei. Teal râzând pe infundate când băieții încercau să-l gădile.

Luă o gură de rom și de Cola. Teal se ridică în picioare cu câte un bâiat agățându-i-se de fiecare braț.

Pantalonii îi alunecaseră mai jos pe șolduri ; părul negru i se încrețea la bucie. Julie se uită în altă parte și luă o altă înghițitură.

- Carnea trebuie să fie gata de acum, râsuflă Teal. Dacă băieții vor să mănânce, ar trebui să tratați bucatarul cu mai mult respect. Vrei să aduci salata, Scott ? Și tu poți aduce cornurile, Danny.

Danny îi zâmbi cu dinții știrbi.

- Sigur, se execută el și fugi după Scott.

- Adu-ți băutura afară, Julie, îi sugeră Teal trăgându-și pantalonii și încercând să-și aranjeze părul. Apoi privirea lui se ascuți. Ce se întâmplă ?

- Nimic !

El o privi sobru.

- Bănuiesc că deja contam pe sinceritatea ta, și acesta nu-i un răspuns sincer.

Ea își ridică obrazul.

- Spuneai că aranjamentul nostru este superficial și de conveniență. Sinceritatea și superficialitatea nu fac casă bună.

Buzele lui se strânsură. Nu-i plăcea deloc replica ei.

- Adică vrei să spui că sunt nebun ?

- Și cu la fel, spuse ea și schimbă în mod intenționat subiectul. Cum este carnea ? Mor de foame.

Deși dacă aș fi cinstită, nu foamea este cea care mă chinuiește, gândi ea și încercă să nu se înroșească.

Deși era sigur că ceva nu este în regulă, Teal habar n-avea ce anume. Și era foarte clar că Julie n-avea intenția să-i spună. El se întoarse, ieșind să mai controleze o dată grătarul, simțindu-și nervii încordați când ea îl urmă.

- Este gata, anunță el scurt. Dă-mi farfuriile, vrei, Julie ?

Mâncară la o masă de lemn, la umbra unui arțar bă-

trân care găzduia o familie de greci. Aparent era un picnic ca oricare altul. Dar tot timpul mesei, Julie fu conștientă că Teal o observă, cu o privire indescifrabilă. Habar n-avea ce gândea el și spera ca nici el să nu-i poată citi gândurile.

După masă, băieții intrară în casă să se uite la desene animate. Julie își sorbca cafeaua și constată :

- Miroase foarte bine.

- Cafea Java - am luat-o de la magazinul de delicatose. Va trebui să mergem împreună acolo cândva, proprietarul încearcă mereu să mi-o bage pe gât pe una dintre fiicele lui. Își ridică fața. Ce-or fi făcând acum băieții ?

Julie se ridică.

- Oricum trebuie să-l iau acasă pe Danny curând.

Ea intră în casă, cu Teal după ea. Televizorul era în camera mică, ce dădea din camera de zi. Chiar când pășea pe covorul gri, îl auzi pe Danny strigând încântat:

- El este tatăl meu !

- Sigur, replică Scott sarcastic. Fiecare băiat din cartier are un tată care apare la TV !

- Este actor : de aceea este la TV !

Ea împlinse ușa, știind ce urma să vadă, deja auzind vocea profundă și modulată a lui Robert, călcându-i pe nervi. O femeie și un bărbat împărțeau ecranul, un bărbat înalt și frumos și o brunetă frumoasă. Erau Robert și Melissa. Încercând să pară naturală, Julie spuse :

- Acesta este tatăl lui Danny. Scott. Tatăl lui și mama-sa vitregă.

Danny, după cât își dădu seama, era în pragul lacrimilor. Ea-l trase la piept.

- M-am uitat la filmul ăsta noaptea trecută, când eram în pat, Danny. Tatăl tău a câștigat un premiu pentru el.

- Robert Ferris, zise Teal încet. N-am făcut niciodată legătura.

- Nici un motiv ca s-o faci, replică Julie cu răceală, mângâind umerii fiului său.

- Este un actor bun.

- Oh, da, încuviință ea, străduindu-se să-și înlăture ironia din voce, este un actor foarte bun.

Scott mormăi :

- Ești norocos, Danny - ai un tată celebru. .

Julie spuse cu fermitate :

- Costă să fii celebru, Scott. De exemplu, n-ai prea mult timp de stat acasă. N-ai timp să faci grătar și să-l înveți pe fiul tău cum să se lupte - fiindcă faci numai lucruri care te fac celebru.

Îl văzu pe Scott încercând să rumege asta și cu coada ochiului îl văzu pe Robert sărutând-o pe Melissa. Danny zise cu o voce tremurătoare :

- Hai să ne uităm la desene animate, Scott.

- OK, răspunse Scott. Te poți juca cu mașinuțele mele cât timp ne uităm.

Când Danny se eliberă de maică-sa, Teal o luă de cot.

- Acum totul va fi în regulă, rosti el. O să-ți torn cafea proaspătă.

Julie nu voia cafea. Voia să-și pună capul pe masă și să plângă în hohote. Ea-și trase mâna și ieși din nou afară, frunzele de arțar umbrindu-i fața când se așeză.

- Teal, spuse ea brusc. Nu pot continua cu acest aranjament al nostru. Am fost o proastă să-l iau în considerare. Vreau să se sfârșească înainte de a începe cu adevărat. Înainte de a le spune băieților.

Când el se așeză în fața ei, ea-și feri ochii. Teal o rugă :

- Spune-mi ce se întâmplă.

Oh, nu, nu, gândi ea. N-am să fac asta.

- Eu nu pot să mă comport la un nivel superficial. Nu suntem avocat și inartor în fața unui tribunal, comunicând prin întrebări și răspunsuri. Suntem oameni, la naiba ! Trăind, respirând... Sau cel puțin eu sunt așa. Danny este... Scott este... Termină în grabă... Mi-e teamă că Danny se va atașa prea mult de tine dacă vom continua să ne vedem.

- Totul a început din cauză că Danny și Scott sunt prieteni, interveni Teal cu o voce dură. Dacă sunt prieteni, Danny va fi pe lângă mine și Scott pe lângă tine. N-au nimic de-a face cu faptul că noi o să ieșim împreună de câteva ori, și știi asta.

- Este egoism și iresponsabilitate. Ea-l privi peste masă. Numai cineva lipsit de sentimente poate face față unei astfel de scheme.

- Se pare că uiți că ai fost de acord.

- M-am răzgândit.

- Un divorț înainte de nuntă ? Deci ești o lașă.

- Nu sunt ! Eu...

Oftatul ei depăși foșnetul frunzelor de deasupra lor ! Accentuând cuvintele, ea-l anunță :

- Vreau să renunț.

- Ai spus că înțelegerea va dura minimum trei luni. Au trecut mai puțin de patruzeci și opt de ore. Ne-am strâns mâinile - între noi există un contract.

- N-am semnat nimic !

Ochii lui se îngustară.

- De ce nu-mi spui adevărul în legătură cu ce se întâmplă ?

- Mi-e teamă că Danny se va atașa prea mult de tine.

- Nu poți legifera asta, zise Teal convins. La fel ar putea fi și cu Scott - deja te place. Oricum, știu că

este ceva mai mult decât Scott și Danny. Explică-te, Julie.

- Dacă-ți spun adevărul, o să crezi că sunt ca celelalte femei care aleargă după tine, zise ea.

Apoi ochii ei se mărită involuntar. Dacă i-ar spune adevărul, el ar lua-o la fugă. Bineînțeles că așa ar face. S-ar răzgândi mai repede decât ar prinde Einstein un șobolan. Cu începutul unui zâmbet pe buze, ea-l anunță:

- Bine... tu ai vrut-o. Este vorba despre sex.

Putea spune că-l luase pe Teal prin surprindere.

- Ești prea bărbat pentru mine, continuă ea crispată. Când te-ai înțins peste mine, pe jumătate gol, voiam să rămân acolo.

Vântul mișca ușor crengile și păsărelele cântau deasupra lor. Teal stăcea nemișcat, cu cafeaua neatinsă în fața lui. La orice se așteptase, dar nu la asta.

- Nu te cred, spuse el.

- Ești copleșitor, ești nemaipomenit, ești sexy, răspunse ea cu un zâmbet lipsit de jenă, simțindu-se mult mai bine acum, când pusese problema deschis. Dacă nu vrei să mă ții după tine, ar fi mai bine să sfârșim înțelegerea chiar acum.

El se întinse și-i luă incheietura mâinii cu o putere care o înspăimântă.

- Nu te juca cu mine... nu-mi place acest lucru.

Refuzând să dea înapoi, ea zise :

- Unii bărbați ar lua drept compliment faptul că îi doresc.

- Eu nu sunt „unii bărbați“ - ți-am mai spus asta!

Exaltată, ea ripostă :

- Regulile nu specifică sexul, așa că înțelegerea s-a sfârșit.

- Confunzi gândul cu acțiunea...

- Încetează să-mi vorbești ca un avocat !

- Sunt avocat și al naibii să fiu dacă am de gând să-mi petrec jumătate din timp scuizându-mă pentru asta ! Tu și cu mine n-o să ne culcăm împreună, crede-mă. Deci nu-i nici un motiv să terminăm înțelegerea.

Încruntându-se, Julie întrebă fără nici un menajament :

- Preferi bărbaii ?

- Nu. Și am un buferin de sănătate foarte bun, în caz că te îngrijorează asta.

- Deci chiar n-ai sentimente.

- Nu mă privi ca o provocare, Julie - n-aș face față.

- Faptul că încerc să te fac să te comporți ca un bărbat obișnuit nu este o provocare care să mă intereseze, se enervă ea și se uită la ceas. Trebuie să plec. Schimbul meu începe la ora opt și-mi place să ajung de vreme.

- Bine. Mă bucur că am avut această discuție ; a clarificat atmosfera - acum știu că mă găsești atrăgător și amândoi știm că nu se va întâmpla nimic. Te voi vedea sâmbătă la concert. Apropo, îmbracă-te elegant. Și poate că într-una din serile acestei săptămâni - să zicem joi - am putea face un schimb de biografii... asta ne va scuti probabil de multe neazuri.

Fața lui era lipsită de expresie și era limpede că nu se îndoaia de acceptul ei. Deși Julie simțea cum îi crește adrenalina în sânge, știa că nu fusese total sinceră cu un moment în urmă. Ea-l vedea ca pe o provocare. Îl văzuse astfel de prima dată când el îi propusese înțelegerea. Ar fi interesant să străpungă suprafața bărbatului numit Teal Carruthers și să descopere ce se găsea sub aceasta.

CAPITOLUL V

Julie lucra vreme de patru nopți în acea săptămână, ajungând acasă din ultimul schimb, într-o dimineață de joi, când Danny dormea încă. Fiindcă acum era liberă patru zile, hotărî ca majoritatea zilei să se pună la punct cu somnul.

Danny și Scott fuseseră invitați amândoi la aceeași petrecere de aniversare a unei zile de naștere ; după plecarea fiului său care ducea un cadou, Julie ieși în grădină să plivească buruienile. Generalul era în grădină, în șort și cu o batistă înnodată pe cap. Când o văzu pe Julie, opri mașina de tuns iarba și veni la gard.

— Grădina dumitale arată drăguț, gâfâi el ștergându-și fața. Etheldei îi va face plăcere să vadă atât de multe flori.

Ethelda era doamna Le Marchand.

— Vine în vizită ?

— Peste două săptămâni, radie el. Pot să-ți spun că voi fi fericit s-o văd, draga mea. Uitându-se în jur să vadă dacă nu era cineva prin apropiere, se aplecă și mai tare peste gard și-i spuse pe un ton confidențial : Știi, o dată am cerut-o în căsătorie pe Ethelda — n-a fost ușor ; mai degrabă aș face față unui batalion înarmat decât să-i cer unei stânci să se mărite cu mine. Oftă filozofic. Niciodată n-a fost de acord să mă duc cu foștii

camarazi de la armată pentru câteva beri – foarte în-cuiată Ethelda.

Julie se uită peste gard la pajiștea lui, care era or-donată ca o farmacie.

– Cam rău, spuse ea. Credeam că crați perechea potrivită.

– Am locuit ușă în ușă aproape douăzeci de ani, răspunse el gânditor. Apoi se îndreptă și-și pocni căl-căiele. Fără indoială că a fost pentru binele nostru. Ei nu-i plăcea să fumez pipă – arunca scrumierele înainte de a avea ocazia să le umplu... Ah, ai un musafir, dra-ga mea.

Julie se uită peste umăr. Teal mergea cu pași mari peste iarbă, spre ei. Autobiografia, gândi ea nemulțu-mită. Fuseseră de acord să se întâlnească în seara asta și ea uitase. Probabil fiindcă nu voia să facă acest lu-cru. Ea-i zâmbi și făcu repede prezentările. Teal îi în-conjură umerii cu brațul, o lărută pe obraz și spuse :

– Mi-a fost dor de tine – mi s-a părut un timp lung de luni și până acum.

Ea fu uimită, întrebându-se dacă el își ieșise din minți. Buzele lui fuseseră fierbinți pe obrazul ei și greutatea brațului lui i se părea minunată. Apoi, cu un amestec de ușurare și dezamăgire, realizează ce făcua el. Îi transmitea generalului mesajul care trebuia, în-telegerea pusă în aplicare. Intrând în joc, ea-i înconjură mijlocul cu brațele și bătu din gene :

– Și mie mi-a fost dor de tine.

– Hmmm, zise generalul. Trebuie să mă întorc la pajiștea mea, dragă. Bună seara, domnule Carruthers.

În zgomotul mașinii de tuns iarbă, Teal spuse :

– Mi-a trebuit un timp ca să te prind.

– Acordă-mi o pauză – sunt în picioare de două-

zeci și patru de ore. Și nu mi-am făcut încă autobiografia, am uitat.

Înconjurând-o cu brațul, Teal o îndreptă spre casă.

– Să intrăm, nu pot gândi cu acest zgomot.

Șoldul lui se mișca lângă al ei când mergeau și ea simți căldura brațului prin bumbacul subțire al bluzei. Tigrul numit dorință se strânse iarăși și enervată, imediat ce fură în afara privirii generalului, ea se eliberă.

– Nu știu dacă sunt în stare de asta, sunt cu adevărat obosită.

– Nu va dura mult, spuse Teal implacabil. Doar câteva date.

În bucătăria răcoroasă, Einstein era întins pe pardoseală cu labele în sus. Julie turnă două cești de ceai rece și luă bucata de hârtie pe care i-o întinse Teal. Ea se trânti pe un scaun și puse hârtia pe bufet.

– De ce nu-mi spui tu ce este acolo ?

Teal se așază și el, sfărâmând o bucată de gheață între dinți. Picioarele ei – acele picioare imposibil de lungi – erau bronzate auriu ; ea-și scosese sandalele la ușă și noroiul de pe călcâie îl umplu de o emoție pe care nu o putea categorisi.

El începu să povestească :

– M-am născut în Ontario, am treizeci și patru de ani, și am fost copil unic. Părinții mei au divorțat când aveam șase ani și am rămas când în custodia unuia, când a altuia. Am părăsit casa – presupun c-ar trebui să-i spun cămin, când am avut șaptesprezece ani și mi-am luat licența în avocatură la douăzeci și patru de ani. Am fost angajat la o firmă din Toronto unde am descoperit că nu-mi plăceau firmele de avocatură, și foarte curând după aceea am întâlnit-o pe Elizabeth. Ne-am căsătorit, ne-am mutat la Halifax și l-am avut pe Scott. Făcu o pauză. Ea a murit acum doi ani. Restul îl cunoști.

Julie își învârti cuburile de gheață în pahar. Acestea se ridicară la suprafață, majoritatea volumului lor fiind acoperit, ca și povestirea faptelor de către Teal.

- Acest fel de custodie era neobișnuită acum treizeci de ani, nu-i așa ?

- Părinții mei nu s-au înțeles niciodată. Nu era de mirare că n-au fost de acord cui să-i rămână custodia.

Ea se uită la Teal.

- Amândoi te voiau la fel de mult.

Fără voia lui, gura lui Teal se strânse.

- Îhî, incuviință el.

El se strădui să se calmeze.

- Aceste fapte ar fi fost tot ce trebuie să știi. Am doi veri în Ontario, pe care-i văd ocazional, am fost campion școlar și am jucat șah la universitate.

Ambele ocupații fuseseră solitare, gândi ea deloc surprinsă. Totuși sportul de la școală explica musculatura pieptului lui. Ea întrebă, condusă de intuiție :

- Nici unul dintre părinți nu te-a vrut, nu-i așa ?
Teal răspunse cu brutalitate :

- Renunță, Julie. Această înțelegere nu este o psihanaliză reciprocă și ți-aș mulțumi să nu...

- Totul la suprafață, se înfierbântă ea. Nu este vina ta dacă părinții nu te-au vrut.

- ...Să nu-ți bagi nasul în treburile mele, termină Teal cu o precizie de ceasornic. Acum este rândul tău. Câți ani ai ? Unde te-ai născut ?

- Îți voi spune un lucru, zise Julie încordată. În toți cei douăzeci și opt de ani ai mei n-am întâlnit niciodată un bărbat care să mă supere ca tine.

Zâmbetul lui era plin de ironie.

- Asta înseamnă două lucruri.

Ea se ridică de pe scaun, își încrucișă brațele peste

piept și măsură bucătăria în sus și-n jos, accentuându-și vorbele :

- Născută la o fermă în New Brunswick, cu părinți care trăiesc încă, două surori mai mari, l-am întâlnit pe Robert când făceam cursul de asistente la Halifax, măritată la nouăsprezece ani, locuind pe coasta de sud, l-am avut pe Danny, am divorțat acum șapte luni și m-am mutat la Halifax. Sper că ai luat notițe fiindcă n-am să repet.

- Și urăști sexul.

- Acesta nu-i un amănunt de care ai nevoie. Ai primit ce te interesează. La revedere, Teal, răbufni ca!

Ea arăta ca și cum i-ar fi făcut mare plăcere să-i dea cu ceașca de ceai în cap. El își înăbuși un hohot de râs. Știind că dac-ar fi înțelept s-ar îndrepta spre ușă, Teal întreabă cu un interes sincer :

- Luni seara spuncai că voiai să te culci cu mine - cum poți dori pe cineva care nu-ți place ?

- În acest moment dorința mea este să ieși din casa mea !

El se ridică, mușchii lui denotând forță, și pentru un moment uită de orice logică și prevedere. Un lucru îi era limpede : n-avea de gând să i se supună.

- În toți cei treizeci și patru de ani ai mei, n-am întâlnit o femeie atât de frumoasă ca tine.

Se așteptase ca ea să roșcască, sau cel puțin să pară încurcată. În loc de asta, ea se uită în jurul bucătăriei, cu sprâncenele ridicate, și remarcă :

- În afară de Einstein - care nu manifestă nici un interes pentru tine - suntem aproape singuri. Așa că dacă aș fi în locul tău, Teal, mi-aș păstra laudele pentru concert, unde vei avea o audiență care-ți va aprecia vorbele.

Cât timp trecuse de când o femeie îl făcuse să râdă ?

Prea mult, gândi Teal și se apropie de ea.

- Am nevoie de practică, anunță el.

- Adu-mi laude când faci duș, ripostă ea. Proclama-mă-mi calitățile în fața oglinzii când te razi. Dar acum du-te direct acasă.

Dintr-o dată, pentru Teal jocul se schimbă în ceva diferit. Diferit și mult mai periculos. Zise :

- Nu asta este nevoie să pun în practică. Și nu-mi place să mi se spună ce să fac.

- Bineînțeles că nu - fiindcă te controlezi tot timpul. Controlezi totul, inclusiv pe tine, ceea ce-i mai rău decât orice.

- Când o să vreau părerea ta, o să ți-o cer, șuiera Teal apucând-o de cot și trăgând-o spre sine.

Ea era mai înaltă ca Elizabeth, se potrivea în brațele lui de parcă ar fi fost făcută special pentru el, sâni ei atingându-i pieptul cu o gingășie chinuitoare. Înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, el îi ridică bărbia, își coborî capul și o sărută pe gură.

Începuse totul dintr-o dorință primitivă de a se apăra, s-o facă pe Julie să știe că nu putea continua să-i spună lui ce să facă - și descoperi cum căldura gurii ei și rigiditatea instantanee a trupului ei îl făcură pe loc să-și piardă controlul de care-l acuzase ea. Cu simțurile răvășite, el își îngropă o mână în părul ei, îi mângâie curba taliei și a șoldului cu cealaltă, și-și adânci apăsarea buzelor peste ale ei.

Voia ca ea să-i răspundă, voia să știe că are acea putere asupra ei, cea mai elementară putere din lume.

Și brusc, spre infinita lui recunoștință, ea gemu, îi înconjură gâtul cu brațele și își desfăcu buzele. Zăpăcit de dulceața gurii și de supunerea trupului ei, el pătrunse cu limba, luându-i fața în mâini și sărutând-o de parcă n-ar fi existat ziua de mâine. Doar acest mo-

ment. Un bărbat și o femeie întâlnindu-se ca la începuturi, în acel loc unde nimic altceva nu conta, în afara bătăilor inimii și căldurii imperioase a dorinței.

O dorea. O dorea acum. O dorea în... Și aici gândurile lui Teal se opriră brusc și, cu o iuțelă chinuitoare, reveni în acel loc al disperării unde-l lăsase moartea lui Elizabeth. Nebunule ! gândi el cu sălbăticie. Nebunule... ai de gând să te lași prins din nou ? Asta vrei ?

O împinse pe Julie la o parte, auzindu-și respirația precipitată și văzând cum șocul înlătură pasiunea din ochii ei albaștri-cenușii.

-- N-ar fi trebuit să fac asta, șuieră el. Nu se va mai întâmpla, jur că n-o să se mai întâmple.

Ea se clătină puțin, sprijinindu-se de bufet și chiar în mijlocul uraganului care-l sfâșia, Teal era plin de admirație, când o urmărea cum se zbate să-și aleagă cuvintele.

-- Asta n-a fost practică, reuși ea în final. Acesta a fost un lucru real.

Se înșela. Ea se înșela amar.

-- Nu, n-a fost, spuse el bătaios. Asta se întâmplă când nu mă culc cu Deirdre Red.

Julie se cutremură vizibil. Mâna ei făcu un mic gest de tristețe când rosti :

-- Este vorba de mine, nu-i așa ? Mi se întâmplă tot timpul. Există ceva la mine -- cum arăt, trupul meu -- care-i face pe bărbați să înnebuncască. Da, n-are nici o legătură cu cea adevărată -- persoana din spatele feței, femeia din interior. Nici unul dintre voi nu sunteți cătuși de puțin interesați de ea.

Spre groaza lui Teal, buzele ei tremurau. Ea se întoarce, luă un șervețel dintr-o cutie de pe bufet și-și suflă nasul cu putere. Cu o voce spartă, el spuse :

- Nu m-am culcat cu nimeni de la moartea lui Elizabeth.

Julie se răsuci, în ochi nemaîavând lacrimi.

- Ce-ai spus ?

Dorindu-și ca vorbele să-i fi rămas nerostite, Teal mormăi :

- Ai auzit - și acum o să plec naibii de aici. Trec să te iau sâmbătă la șapte treizeci.

- Trebuie s-o fi iubit foarte mult.

El nu mai putea suporta.

- Ne vedem sâmbătă, repetă el, trecu pe lângă ea și coborî treptele două câte două, în graba de a pleca.

Când alerga în josul străzii spre casa lui, găsind ușurare în efortul fizic, știa că învățase un lucru în ultimele zece minute. N-o va mai săruta niciodată pe Julie Ferris.

Nici dacă ar exista o mic de înțelegeri.

*
* *
*

Seara de sâmbătă o găsi pe Julie într-o stare de nervi îngrozitoare. Joi, în bucătărie, hotărâse că Teal era ca toți bărbații ce trecuseră prin viața ei în ultimele câteva săptămâni, interesați doar de înfățișarea și de trupul ei, sărutând-o fără patimă și doar pentru a-și demonstra acea îngrozitoare putere masculină. Dar apoi, ca un cuțit în inimă, își aminti chinul din ochii lui gri când îi mărturisise că patul lui fusese gol în cei doi ani lungi.

Nu intenționase să-i spună, putea jura acest lucru.

De ce rămăsese el celibatar de la moartea lui Elizabeth ?

Răspunsul evident era cel pe care ea deja și-l dăduse : își iubise atât de mult soția încât nu putuse suporta s-o înlocuiască cu altcineva. Dar Julie nu era sigură că

era adevărat – sau măcar – unicul răspuns. Cumva, totul provenea de la acel autocontrol. Teal avea emoțiile atât de adânc îngropate încât ar fi trebuit să aibă loc un cutremur ca să i le elibereze.

Sau un sărut, gândi ea. Un sărut care pentru ea fusese echivalentul unui cutremur.

Și, bineînțeles, era atracția ei față de Teal, ceea ce o făcuse ca ieri ca să-și impună să fie cu el în următoarele trei luni, acceptând provocarea unui bărbat care o excita, o infuria și o nedamerea.

Seara trecută îl luase pe Danny deoparte și-i explicase așa-zisa înțelegere, știind că era un pas dezastruos și descoperind, spre necazul ei, că el era la fel de interesat ca Einstein.

- Este clar – pot să ies să mă joc o jumătate de oră, mămică? spuse el și toate justificările ei alese cu grijă rămăseră nerostite.

*

* *

Cu zece minute înainte de a veni Teal, Julie era gata. În tăcere, se uita în oglinda din dormitorul ei. Avusese de ales între două rochii – o rochie lungă drăguță, cu o fustă colorată, și cea pe care o purta acum.

Perioada mea cea mai proastă, gândi ea cu gura uscată, mișcându-și capul în așa fel încât cerceii să se vadă și recunoscă față de sine că folosea cea mai elementară armă pentru a ataca autocontrolul lui Teal. Rochia era acoperită cu broderii de un alb-strălucitor și îi descoperea gâtul, umerii și brațele, mare parte a spatelui, iar șlițul se desfăcea până la jumătatea coapsei. Ciorapi sîdefii și pantofi cu tocuri înalte îi completau toaleta.

Va fi remarcată, era sigură.

Femcia de fațadă era la locul ei, gândi ea privin-

du-și imaginea. Femeia de suprafață, furioasă și sigură, pe care bărbații voiau s-o ducă în pat și cele mai multe femei o antipatizau.

Cuprinsă de panică, alergă la dulap și scoase cea-laltă rochie, chinuindu-se să tragă fermoarul celei pe care o purta. La parter se auzi soneria. Măinile îi înțepeniră. Teal venise mai devreme. Va trebui să rămână cu rochia pe care o alesese.

Alergă pe scări și trase de ușă, dându-se în spate ca Teal să poată intra, cu ochii plecați într-o jenă bruscă. Soarele serii o lumina, strălucind pe rochie și în părul ce-i cădea pe umeri. Teal se opri șocat pe trepte.

– Doamne ! spuse el.

Strategia ei acționase.

Genele i se ridicară. El arăta magnific în costumul de scară, cămașa albă imaculată și cu lățimea umerilor pusă în evidență. Ea reuși un zâmbet slab.

– Sunt exact ecoul sentimentelor tale.

Străduindu-se să-și recapete calmul, Teal întrebă cu bruschețe :

– Ești gata ?

– Șalul meu este în bucătărie.

Ea o luă spre hol, conștientă că el o urma. Când ea se întinse după șalul de dantelă care atârna pe spătarul unui scaun, el îi înmână o cutie albă de la florărie.

– Cred că mai există suficientă rochie pe tine pentru a le prinde, spus el sec.

Ea luă cutia cu o șovăială remarcabilă, deschizând-o încet. Așezate pe hârtie se aflau două orhidee de prins la corsaj de un roz-pal. Ea izbucni :

– De ce ai făcut asta ? Nu trebuia... și tresări la propria ei lipsă de delicatețe.

– Nu-ți plac orhideele ?

- Sunt frumoase, zise ea cu sinceritate. Dar...

- Dar ce, Julie?

Ea-și ridică bărbia.

- Robert nu credea în daruri. Totuși, aproape fiecare bărbat cu care m-am întâlnit în ultimele trei luni, mi-a adus câte un dar. Nu daruri care să mă facă să mă simt recunoscătoare și datorare, pentru ca mai târziu să ofer ceva.

- Sexual.

- Bineînțeles.

Ochii lui gri erau plini de supărare.

- Am spus joi că nu te voi mai atinge și am vorbit serios.

Ea simțea cum lacrimile îi înțepă pleoapele.

- Atunci de ce-mi dai orhidee, Teal?

- Sunt un cadou. Necondiționat. Dat de bunăvoie! Dacă nu-l accepți în acest spirit, îl poți arunca la gunoi din partea mea!

Ea zise circumspectă :

- Nu înțeleg... ai simțit nevoia să mi le oferi?

Furia lui dispăru tot atât de repede pe cât apăruse!

- Este o încercare grea pentru tine, nu-i așa?

- Destul de grea, da.

- Dacă aș spune că florile erau atât de frumoase încât mi-au amintit de tine ai sări la mine, spuse el strâmbându-și gura. Dar acesta a fost unul dintre motive.

- Care erau celelalte?

El își adânci mâinile în buzunarele de la pantaloni!

- Presupun că din cauză că-ți admir sinceritatea și curajul.

Petalele orhideelor se înțeșoară în fața Juliei.

- Dacă încep să plâng, spuse ea mișcată, mi-aș distruge rimelul și vom întârzia.

Nefiind în stare să se abțină, Teal păși mai aproape:

- Soțul tău nu te-a iubit ?

Ea scutură din cap.

- S-a iubit doar pe sine. Eram un ornament folositor, un atribut al bunului său gust, ca să fiu arătată în ocazii adecvate. Lucrul îngrozitor este că nu cred că l-a iubit vreodată nici pe Danny.

- Omul este un prost. Știi asta ?

Ea dădu din umeri neputincioasă.

- Ar fi mai bine să mergem.

Foarte ușor, Teal își lăsă mâna pe umărul ei gol!

- Deci care este soarta orhideelor ? Rochia ta, sau lada de gunoi ?

Ea se uită în sus, conștientă de ușoara asprime a palmelor lui cu fiecare nerv al trupului, și răspunse fără nici un fel de artificiu :

- Voi fi mândră să le port. Îi veni să zâmbească. Dar cred că o să mi le prind în păr, nu este loc pe rochie.

Mâncând-o din ochi, Teal spuse cu convingere :

- De fiecare dată când ajung lângă tine, lucrurile se înrăutățesc. Mi-am imaginat c-o să-ți faci plăcere orhideele, că o să-mi mulțumești și asta va fi tot! După experiența mea, cele mai multe femei acceptă daruri ca fiindu-le cuvenite, una din galanteriile care însoțesc întâlnirile.

Ea clătină din cap.

- Nu mi-ai dat orhidee pentru că sunt superficială!

- Întotdeauna eviți răspunsurile ?

- Cu tine, nu sunt sigură dacă înțeleg vreodată întrebarea.

El oftă nerăbdător.

- Orhideele, Julie!

Ea-și trase un piepten cu pietricele semiprețioase din păr.

– Poți să le atașezi de acesta ?

Îl observa cum face acest lucru cu degete îndemănate. Apoi el se aplecă și-i înfipse pieptenele în buclele dese ale părului.

Cu vocea încordată, el constată :

– Arăți de parcă ai fi coborât dintr-un tablou de Gauguin. Arăți exotică... păgână...

Habar neavând de unde-i veneau cuvintele, Julie șopti :

– Te rog, nu mă urî, Teal.

– N-am nici o intenție de a te urî sau a te iubi. Acest aranjament este de conveniență și dacă nu plecam imediat, vom întârzia la cină.

El se retrăsese într-un loc unde ea n-avea acces ; și nu era nici prima oară când făcea asta. Simțind că o cuprindea nervozitatea, Julie zise :

– Așteaptă aici un minut.

Luă o pereche de foarfeci din dulap și se grăbi să iasă afară. În două minute era înapoi, ducând în mână un boboc de trandafir roz, cu petale mătăsoase și miros delicat. Îl luase din grădină. Cotrobăind în același dulap, veni cu un ac de siguranță.

– Stai nemișcat, îi ordonă ea și-i luă reverul hainei între degete.

Teal stătu nemișcat. În nările lui, mirosul Juliei se amesteca cu al trandafirului când ea înfipse acul de siguranță, cu limba prinsă între dinți din cauza concentrării. El era sigur că pielea ei era la fel de gingașă ca petalele trandafirului și frumusețea ei la fel de complexă. Cum ar fi s-o observe că se desface spre el, ca un boboc de trandafir în soare ?

Inima lui bătea atât de tare în piept încât el se întreba dacă ea nu aude. Ea scoase o exclamație înăbușită de durere când se înțepă, apoi în cele din urmă reuși să fixeze trandafirul în unghiul dorit.

— Așa, spuse ea cu o satisfacție imensă, dându-se înapoi și zâmbindu-i.

Nu flirta cu el și Teal știa că ceea ce făcuse Julie era de mare importanță pentru ea.

— I-ai făcut daruri lui Robert ? întrebă el.

Cu o precizie dureroasă, ea răspunse :

— Obişnuiam la început. Dar apoi le-am descoperit zăcând aruncate și mi-am dat seama că nu le voia sau aprecia. Așa că am încetat. Își mușcă buza. Nici măcar n-a remarcat că am încercat — cred că asta m-a durut cel mai tare.

— Îl mai iubești ?

Ea scutură din cap.

— Nu... în ziua în care mi-a spus că divorța de mine pentru Melissa, mi-am dat seama că nu-l mai iubeam de la o vreme. Am fost umilită și îngrozită să mi se spună că există o altă femeie, și eram furioasă de felul în care mă dezamăgise. Dar chiar dacă propria-mi considerație față de mine dispăruse, inima nu-mi era zdrobită. Oftă. Și totuși, când ne-am căsătorit eram înnebunită după el.

— Mulțumesc pentru trandafir, Julie... și acum ar fi mai bine să plecăm.

Ea-și luă șalul, înfășurându-l în jurul umerilor, și ieși afară urmându-l către mașina lui.

CAPITOLUL VI

Julie se înveselise când ea și cu Teal ajunseră la hotel și era chiar amuzată când prima pereche pe care o întâlniră la intrarea sălii de bal era Nick însoțit de Deudre. Vă meritați unul pe altul, gândi ea. Își cui-bări mâna în îndoitura cotului lui Teal și spuse cu modestie :

- Bună seara, Nick... Doctor Red.

Nick își ridică o sprânceană într-un fel pe care era sigură că toate femeile îl găseau irezistibil.

- Nu știam că voi doi vă întâlniți.

- Hai, Nick, glumi ea. Teal și cu mine suntem făcuți unul pentru altul - sau așa am descoperit, nu-i așa, dragule ? Și răsă spre însoțitorul ei, rezemându-și intim obrazul de umărul lui. Numai ca să simtă tensiunea din brațul lui și încordarea din mușchii umărului când Teal răspunse cu un amestec de căldură și convingere :

- Absolut... o tovarășie dumnezeiască.

- O tovarășie care trebuie să se fi întâmplat foarte repede, replică Nick curios.

- Ca fulgerul, interveni Julie. Exact cum știam că trebuie să fie pentru noi.

- Deci, nu te pot lua la nici un dans ? se interesă Nick.

-- Poate că la unul, răspunse Julie.

-- Doar unul, anunță Teal cu o autoritate de necontestat.

Deirdre spuse microasă :

-- Zău, Teal, ești ultimul bărbat la care m-aș fi așteptat să se îndrăgostească de o fată drăguță.

-- Viața este plină de surprize, Deirdre, zise Teal cu o lipsă de tact care-o amuză pe Julie. Deși „drăguță” este o subestimare.

Când se uită la Julie, chiar și ea, știind că el joacă teatru, fu dezarmată de lucirea din ochii lui.

-- Ar fi bine să plecăm în căutarea lui Bruce și a lui Marylee, Julie ; ne-au ținut locuri.

Julie aruncă celeilalte perechi un zâmbet amețitor, sperând să nu fie răutăcios, și-i permise lui Teal s-o conducă printre mesele decorate cu flori și tacâmuri strălucitoare de argint. Teal îi bombăni în ureche :

-- Una dintre reguli era să nu dansezi cu Nick.

Ea ripostă cu o logică impecabilă :

-- Avem nevoie ca Nick să recepționeze mesajul că tu și cu mine suntem împreună -- el cunoaște atât de multe femei încât nu-ți pune în pericol siguranța.

-- Ai marcat un punct. Dar nu lăsa ca mâinile lui să alunece mai jos de talie.

Băgându-și în cap că Teal remarcase degetele obraznice ale lui Nick, Julie replică cu o supunere exagerată :

-- Fiecare dorință a ta este un ordin pentru mine. Teal scoase un chicotit ezitant.

-- Scutește-mă, Julie, eu știu mai bine.

Ea-și mări ochii și-și bosumflă buzele.

-- Dar este vorba de teatru, Teal, nu realitate.

Încă o dată, Teal gândi că ea-i intrase pe sub piele!

- N-am uitat, spuse el încet. Poți să mă împingi s-o impresionez pe doctorița ta favorită că tu și cu mine suntem făcuți unul pentru altul - ceca ce va face înconjurul spitalului. Acum, hai să-i cunoști pe cei mai buni prieteni ai mei.

Lui Julie îi plăcură imediat Marylee și Bruce și făcu tot ce-i stătea în putință pentru a arăta ca o femeie îndrăgostită, deși era peste puterile ei, parțial fiindcă trebuia să-i înșele pe niște oameni care țineau evident la Teal, parțial fiindcă acesta nu-i era de nici un ajutor. Cu comportamentul lui civilizat, o incluse în fiecare conversație, antrenând-o în numeroasele glume dintre cei trei. Dar dacă încerca să dea impresia unui bărbat îndrăgostit nebunește, era pe dinafară.

Rămășițele unei salate de homari fură înlăturate și orchestra cânta un vals. Julie își puse degetele pe încheietura mâinii lui Teal.

- Dansezi cu mine, dragule? Îmi place să valsez.

Teal nu știa ce detesta mai mult: răspunsul instantaneu al trupului său, sau prefăcătoria din spatele drăgălășeniei ei.

- Sigur, răspunse el, ridicându-se în picioare și luând-o de mână.

Ringul de dans era din parchet, mare și slab luminat. Când Teal o luă pe Julie în brațe ținând-o la o distanță apreciabilă de trupul lui, ea spuse într-o șoaptă furioasă:

- Nu te porți ca un bărbat îndrăgostit... ce se întâmplă cu tine? Mă simt ca o tâmpită presărându-mi conversația cu „dragule” și „scumpule” - niciodată nu mi-am dat seama cât îți displace cuvântul „scumpule”; și lipindu-mă de tine în timp ce tu stăteai ca un băț și vorbeai cu Bruce despre pești.

Teal greși un pas.

- Îmi pare rău, murmură el. Am uitat să-ți spun ?
I-am avertizat pe Bruce și Marylee ce se petrece, așa
că nu este nevoie să te prefaci în fața lor.

- Vrei să spui că m-am prefăcut ca o proastă de-
geaba ? gemu Julie.

- Ei sunt cei mai buni prieteni ai mei, nu-i pu-
team minți. Le-am spus despre înțelegerea noastră cu
câteva zile în urmă.

- Mulțumesc, spuse ea cu amărăciune. Sper doar
ca Nick să nu observe cum ne certăm - acel bărbat are
ochi în spate. Teal, nu putem s-o întorcem ca pe o
bandă. Ori suntem îndrăgostiți, ori nu.

Supărat pe sine, el ripostă scurt :

- Ar fi trebuit să-ți spun, îmi pare rău.

- Simt ca și cum m-aș fi făcut de râs !

- Consider-o ca o practică pentru când dansezi cu
Nick.

- La dracu' cu Nick - este vorba despre noi.

El spuse în șoaptă :

- Nick și Deirdre au venit lângă noi pe ring -
zâmbește, Julie.

Ea-i adresă un zâmbet feroce și spuse printre dinți :

- În cărțile tale există ceva gen crimă justificată ?
Dacă este așa, ar fi bine să-ți controlezi supa de pe-
ricolul arsenicului.

Râzând, Teal o conduse pe un teren mai puțin pe-
riculos.

- Ne-au pus felul doi pe masă ; acum am putea
să ne așezăm... și cred c-ar trebui să renunți să-mi spui
scumpule, nu-mi place.

- Ceea ce simt c-ar trebui să-ți spun în acest mo-
ment este de nereprodus, spuse Julie, fluturând o mână
veselă spre Nick și Deirdre și apoi croindu-și drumul

printre mese spre cea pe care o împărteau cu Bruce și Marylee.

Cât dură masa, Julie nu-l atinse nici măcar o dată pe Teal și nu-l mai numi nici „dragă” și nici „scumpule”. Apoi, după ce se turnară cafelele și lichiorurile, orchestra începu din nou. Bruce o smuci pe Marylee spre ringul de dans și Teal, mai demn, îl urmă.

Juliei îi plăcuse să danseze de când se știa ; pierzându-se în ritmul muzicii și supunându-se melodiilor se eliberase întotdeauna de griile zilnice. Dar Teal nu se supunea la nimic. La miezul nopții, în timp ce se învârtea pe ring, ea se trezi că se gândește : Detest asta. Totul este o prefăcătorie și o detest. Nu pot suporta felul în care el se controlează.

În timp ce se îmbrăca, mai devreme în acea seară, se îngrijorase că va fi răvășită de dorința pentru Teal în mijlocul ringului de dans. Dar a dansa cu Teal era mai mult un calvar decât un act de dragoste incendiar.

Neîncetând să se gândească, ea zise :

- Știi cum ajung bananele când sunt prea coapte - se pătează și devin fleșcăite ? Îți plac așa ?

Nedumerit, Teal răspunse :

- N-aș putea spune.

- Așa mă ții tu pe mine. De parcă aș fi o banană prea coaptă. Înversunându-se asupra subiectului, ea adăugă : Sau ceva dezgustător, mucegăit și unsuros, ce trebuia de multă vreme să fie aruncat la gunoi. Înțelegi ce vreau să spun ? Se simte până în vârful degetelor tale.

Când valsul se sfârși, Teal o învârti într-o mișcare complicată.

- Nu-ți place cum dansez ? se interesă el cu răceală.

Peste umăr, ea-l zări pe Nick care o conducea pe

Deirdre în direcția lor. Ea-i zâmbi lui Teal provocator, plimbându-și degetele pe ceafa lui, și spuse când melodia se schimbă într-un rock and roll :

- Ești extrem de priceput - și uite-l pe Nick venind.

- Dansezi, Julie ? întrebă Nick.

- Mi-ar face plăcere, răspunse ea prompt.

Bătăile tobelor îi pătrundeau în sânge și într-un soi de revoltă, Julie uită că se presupunea a fi îndrăgostită de Teal și dansă pentru prima oară în acea seară, din toată inima, o siluetă grațioasă și sexy în rochia ei strălucitoare. Nick prinse dezlănțuirea ei de energie și când melodia ajunsese la sfârșit, se auziră aplauze. Cu ușoară dezamăgire, Julie se uită în jur după Nick. Stătea pe marginea ringului, discutând cu Deirdre.

- I l-am promis pe acesta lui Teal, Nick, minți ea cu eroism.

Când Teal o urmărea cum se întoarce la el, era atât de pătruns de o nevoie primitivă de agresiune încât o parte a lui - dar una foarte mică - era îngrozită. Cu un efort de voință, reuși să aștepte până când Nick și Deirdre se întâlniră cu o altă pereche, înainte de a o înșfăca pe Julie de cot și a o trage într-un colț mai retras, în dosul unor ghivece cu plante. Întorcându-o cu fața la el, izbucni :

- Te-ai culcat cu el, nu-i așa ?

- Nu-i adevărat !

- Nu mai minți ! V-am urmărit pe amândoi pe ringul de dans și află că-mi dau seama când între doi oameni există atracție.

- Nu sunt atrasă sexual de Nick și niciodată n-am fost, izbucni ea. Ți-am spus în scara în care am înce-

put această ridicolă înțelegere. Problema ta este că nu recunoști faptele când le ai drept sub nas !

- Ce vrea să însemne asta ?

Frunza unei plante flutura deasupra capului lui, dar el n-avea nici un chef de râs, părea prea supărat pentru asta. Nici ea n-avea intenția să-i spună direct și-l zise cu echivoc :

- Deja știi că te găsește atrăgător.

- Nu asta ai vrut să spui !

- Bine, nu asta ! Când m-ai sărutat în bucătărie, am simțit că soarele, luna și stelele se revărsaseră dintr-o dată peste mine. Dar ai recunoscut asta ? Oh, nu - m-ai împins la o parte ca și cum aș fi fost otrăvită și apoi te-ai scuzat tot timpul. Asta vreau să spun.

Accentuând cuvintele, Teal vorbi :

- Nu vreau să mă implic sexual cu nimeni, Julie Ferris, și asta te include și pe tine. Ai priceput ?

- Și atunci de ce ți-ar păsa dacă m-am culcat cu Nick ?

- Tipul este un păcătos.

- În timp ce tu ești un călugăr.

El se exprimă cu răutate :

- Dacă aș fi vreun personaj din piesele pe care le joacă soțul tău, acum te-aș duce în pat să-mi demonstrez bărbăția. Ai ajuns la locul și la bărbatul greșit. Nu mă poți provoca să fac ceea ce nu doresc.

- Și ce este așa de îngrozitor în privința sexului, Teal ?

Ea îi pusese unica întrebare la care el nu putea răspunde.

- De ce aș vrea să fac sex cu o femeie care urăște acest lucru ? Întrebă el nepăsător și o observă cum tresare.

- Nici într-un milion de ani nu voi mai dansa cu

Nick, zise ea cu amărăciune. Dar dacă vrei ca înțelegerea dintre noi să aibă succes, tu și cu mine trebuie să încetăm să dansăm ca doi străini – sau nimeni n-o să creadă că suntem îndrăgostiți.

- Bruce mi-a spus același lucru.

Bruce, într-un limbaj mai dur decât Julie, pretinse că Teal o ținea pe Julie la dans ca pe o domnișoară bătrână.

Julie oftă, simțindu-se brusc extraordinar de oboșită

Nu te înțeleg deloc, murmură ea. N-am întâlnit niciodată pe cineva care să-și țină emoțiile și sexualitatea atât de ferecate.

- Nu trebuie să mă înțelegi! Acest aranjament este pentru binele nostru reciproc – asta-i tot.

Umerii ei se lăsară.

- Nu cred că va merge. Pentru că nu se știe care dintre noi este actorul cel mai prost.

Teal își trecu degetele prin păr și spuse cu sinceritate :

- O oarecare superficialitate dispare dintre noi, când suntem la mai puțin de cinci metri depărtare.

Ea zâmbi gânditoare.

- Ai observat asta ?

- Îhî, am observat... Nici eu nu sunt atât de insensibil. Ezită. Arăți terminată – de ce n-am mai face încă un dans, după care să plecăm ?

- Este greu să pretindem că suntem îndrăgostiți. Poate c-ar trebui să dăm un anunț la ziar și să evităm performanțele în public.

Printre ghivece, în urechile lui Teal ajunseră acordurile melodiei „Lara” din filmul „Doctor Jivago”.

- Îmi place muzica asta, zise el. Plictisit dintr-o dată de a mai face pe actorul, el îi duse mâna la buze:

- Dansezi cu mine, Julie ?

Nu se vedea nimeni în jur, gestul lui fusese făcut doar pentru ea. Cu inima cântându-și propria melodie, o melodie sălbatică și fericită, Julie spuse :

- Mulțumesc, mi-ar face plăcere.

Teal o apucă de mână și o duse înapoi pe ringul de dans. De data asta, când o luă în brațe el nu se mai reținu ; înconjurând-o strâns cu brațul o lipi de el și-și rezemă obrazul de părul ei, în timp ce dansa în ritmul muzicii. Julie își lăsă capul să cadă pe umărul lui, închise ochii și se lăsă pătrunsă de melodia tristă. Pentru prima dată în ultimele ore se simțea fericită - ca și cum era acolo unde dorea să fie.

Încet și leneș, tigrul din ea se destinse, întinzându-se de plăcere. Julie îl urmări cu ochii minții, îl ținu pe Teal puțin mai strâns și lăsă ca simțurile s-o învâluie. Trupul lui mirosea a săpun și loțiune de bărbierit, ambele mai caracteristice și mai suave decât la orice alt bărbat. Ea-și lăsă o mână să se plimbe pe ceafa lui și se apropie un pic mai tare de el, așa încât sâni îi erau presați de pieptul lui.

Apoi, cu un fior de plăcere, simți cum mâna lui alunecă pe spatele ei gol, lipind-o mai tare de el. Dansau șold lângă șold, nu exista nici o îndoială în legătură cu excitarea lui. De asemenea nici o îndoială că el nu încerca să se ascundă de ea.

Îl dorea pe Teal, îl dorea atât de tare încât era aproape să leșine de dorință. Voia să fie intimă cu el într-un fel pe care abia și-l imagina, iar asta făcea ca inima să-i bată mai tare și sângele să-i fiarbă în vene. Ceea ce aflase în puținele ultime minute era faptul că și el o dorea.

Când melodia „Lara“ se apropie de sfârșit, Teal murmură :

- Pot recunoaște atracția trupurilor când este sub nasul meu.

Ea exclamă mulțumită :

- La fel și eu !

Cu o ușoară ridicare a vocii, el spuse :

- Nu vreau să crezi că sunt neputincios în vreun fel.

Dintr-o dată, bătăile inimi ei se opriră, intrată în alertă ca un animal sălbatic la primul semn de primejdie :

- Deci n-a fost doar un joc pentru tine ? zise ea, temătoare.

El ripostă cu o altă întrebare :

- Încă te mai plângi de modul în care dansez ?

- Nu. Răspunde-mi !

El nu putea, nu știa ce să-i spună. Zise cu răceală :

- Hai să le spunem la revedere lui Bruce și Marylee și apoi te voi duce acasă.

Julie nu voia să meargă acasă, voia să stea în îmbrățișarea care-o umplea cu un amestec de siguranță și dorință. Aproape rugându-se de el, ea spuse :

- Felul în care noi am dansat a fost real ! Pentru mine a fost real. Nu a fost și pentru tine ?

- Știi ce presupune înțelegerea - fără sex.

El o îndepărtă ușor de trupul lui. Torturată de îndoieli, ea îi spuse :

- Trebuie să știu când ne prefacem și când nu - trebuie !

Răgușit, el îi explică :

- S-ar putea să trăiesc ca un călugăr. Asta nu înseamnă că n-am dorințele unui bărbat normal. Ar trebui să am doi ani sau o sută doi ca să nu te doresc, Julie, dar asta nu înseamnă că am de gând să fac ceva !

Cu o nevoie bruscă de a se răzbuna, ea-și rotunji

buzele într-un zâmbet seducător, își frecă ușor sânii de haina lui și întrebă :

- N-ai făcut dragoste niciodată pe un ring de dans ?

- Niciodată. Dar tu ?

- Niciodată. Îmi plac experiențele noi.

Ceva din frustrarea lui scăpându-i fără să vrea, întrebă :

- Îți plac ? Eu nu sunt așa de sigur. Și eu sunt o experiență nouă pentru tine, nu-i așa - un bărbat care nu s-a îndrăgostit de tine la prima întâlnire ? Și la naiba, sincer cred că este enervant.

Ea se simțea de parcă ar fi fost pălmuită. Dându-se înapoi, zâmbetul îi îngheță pe față ca masca unui clown. Julie spuse cu o voce grea :

- Destul ! Vreau să merg acasă.

- Nu uita de ochii din spate ai lui Nick, o ironiză el și o scoase de pe ringul de dans.

Într-un fel, Julie trecu prin încercarea de a-și lua rămas-bun de la Bruce și Marylee fără a le spune cu precizie ce gândea despre prietenul lor cel mai bun ; stătu nemișcată în mașina lui Teal și nu scoase nici un cuvânt tot drumul spre casă. El opri în dreptul curbei și o anunță :

- Te conduc până la ușă.

Nevrând să se certe, ea-l precedă de-a lungul potecii, printre petunii. Băgând cheia în ușă, ea ezită :

- Tocmai am avut prima și ultima întâlnire. Noapte bună, Teal.

Ea deschise ușa, calmându-se pentru fata care stătea cu copilul, și o închise în urma ei. Zece minute mai târziu, după ce fata plecă cu taxiul, Julie stătea în fața oglinzii de la baie și se demachia.

În noaptea asta ea descoperise că nu exista un bărbat adevărat. Doar un cabotin care-o manipulase de la început și până la sfârșit. Un avocat la datorie douăzeci și patru

de ore pe zi, întotdeauna cu un pas înaintea ei, care era atârnat carnal, dar nu-i păsa de sentimentele ei.

Trăise cu un actor vreme de aproape nouă ani ; nu mai avea nevoie de încă unul. Dacă poftele erau cele care-o mâneau din spate, n-avea nevoie decât de Nick, care-i era la îndemână.

În ceea ce-l privea pe Teal, orice înțelegere făcută cu el căzuse

Trecu o săptămână, timp în care Teal nu luă legătura cu Julie. Ea-și spuse că era mai bine așa, dar de fiecare dată când suna telefonul, sărea în sus.

Lucră patru zile, dormi prost în majoritatea timpului, și-și dedică orele libere fiului ei și grădinaritului. Necazul era că Scott venea la Danny. Și băiețelul, cu ochii lui gri și păr negru, îi amintea de tatăl lui.

Într-o seară de marți, tot atât de neastâmpărată ca Einstein când observa o păsărică, se hotărî să-l ducă pe Danny la cofetărie, pentru o înghețată. Lui îi va plăcea să iasă, iar ea va scăpa de obsesia telefonului.

Danny se juca cu Scott în casa din copac, în grădina din spatele casei lui Teal. Avea deci două alegeri de făcut. Putea să-i telefoneze lui Teal și să-i ceară să-l trimită pe Danny acasă, sau să se ducă până acolo și să-l ia singură pe Danny. Ultima alegere părea preferabilă pentru că nu trebuia deloc să-i vorbească lui Teal.

Ea se îmbracă cu o fustă lungă de bumbac creponat, albastră, și o bluză asortată cu mâneci scurte, așa încât arăta diferit față de dansatoarea în rochie strălucitoare, și o luă de-a lungul străzii.

Intră vioaie pe aleea lui. BMW-ul negru era parcat la umbra unui bătrân stejar gigantic. Trecu pe lângă acesta,

își croi drum printre tufișuri în curtea din spate și-l strigă pe Danny.

Grădina era goală, cu excepția unui stol de vrăbii ce se culbărise printre plante. Băieții trebuiau să fie înăuntru.

Apron se întoarce ca să se înapoieze acasă. Dar Teal îi dăduse orhideele din cauza curajului ei și nu-l putea evita la infinit. De ce să nu-l vadă acum și să termine cu asta ?

Simțindu-se de parcă s-ar fi dus la dentist cu o gură plină de carii, urcă treptele și bătu la ușa din spate care era parțial deschisă. Dinăuntru îl auzi pe Teal strigând :

– Vrei să iei asta, Scott ?

Inima îi sări din piept. Te rog, răspunde la ușă, Scott, se rugă ca în gând, ștergându-și palmele de fustă!

Totuși, nici Scott și nici Danny nu veniră în fugă în bucătărie, ca să vadă cine bătea. Mușcându-și buza, Julie ciocăni din nou și fu recompensată cu niște picioare goale care coborau treptele două câte două. Era pași de bărbat, nu de băiat. Compunându-și pe față un zâmbet care era un amestec de politețe și dispreț, Julie aștepta.

Teal smuci ușa de perete.

– Julie ! exclamă el cu inima tresărindu-i.

El purta pantalonii de trening bleumarin pe care ea și-i reamintea prea bine, și avea bustul gol. Îmblânzind orice pretenție pe care tigrul ar putea-o avea în cap, încercând să ignore că Teal părea extenuat, Julie îl cită cu răutate :

– Dacă fiul meu își petrece timpul în casa ta, aș prefera să ții ușile încuiate. Vrei să te duci după el ? te rog ?

– Tu ești o femeie singură în casă – asta-i diferența.

Ea-și înghiți numeroasele replici care-i veneau în cap și repetă :

- Aș dori să vorbesc cu Danny.
- Hai - trebuie să fie la mansardă ; ți-l voi aduce.
- Mai bine trimite-l acasă.
- Hai, Julie, intră, spuse Teal nerăbdător. Nu

mușc.

Demnă ca o fecioară medievală, ea făcu precum i se spusese. Bucătăria era un talmeș-balmeș. Teal izbucni, apărându-se :

- Doamna Inkpen n-a putut veni ieri și eu lucrez zi și noapte la un caz.

- Avocatul perfect, replică ea ironică.

- Chiar nu-ți plac avocații ?

Dându-și seama că era pusă pe ceață, ea cedă :

- Nu-mi plac. Am plătit unui avocat o grămadă de bani să aranjeze partea financiară a divorțului. Robert s-a mutat la New York și nu plătește pensia alimentară și pentru a face ceva a trebuit să mai angajez doi avocați, unul aici și unul acolo - totul pe cheltuiala mea, înțelegi.

- Noi nu suntem așa.

Ea-și ridică sprâncenele a neîncredere.

- Nu ?

- Nu ! Încleștându-și mâinile de masa din bucătărie, care gemea de farfurii murdare, el se aplecă în față și spuse cu o intensitate pasionată : Acest caz la care lucrez... reprezintă un băiat de paisprezece ani care a tras și și-a rănit tatăl pe treptele din spate ale casei. Cu sânge rece, presupun. Nu, nu cred că a fost cu sânge rece, cred că puștiul - și mama lui - au fost victime de când s-a născut el și când în cele din urmă a devenit destul de mare, s-a întors împotriva celui care i-a maltratată. Deci este de datoria mea să scot întreaga

poveste de la băiat și s-o spun în fața curții pentru a mă asigura că va fi supus unei judecăți corecte, incluzând pe cel mai bun consilier în probleme de violențe în familie, ca să putem demonstra și tatăl să termine cu maltratarea propriilor lui copii. Sigur că sistemul merge greșit și sigur că realitatea s-ar putea să fie o glumă – dar asta-i tot ce putem, iar pentru binele băiatului voi răscoli cerul și pământul și voi munci zi și noapte dacă trebuie.

Julie spuse nedumerită :

– Deci trebuie să ai sentimente.

– Oh, du-te naibii !

– Le ții pe toate pentru munca ta, asta-i tot.

Dorindu-și să nu-și fi dezvăluit o parte a lui pe care prefera s-o țină secretă, Teal se răsti :

– Se întâmplă să am sentimente și pentru fiul meu – în caz că n-ai observat.

– Ești un tată foarte bun, remarcă Julie și-i dăruie cel mai generos zâmbet al ei. Singura persoană de care nu ai grijă ești tu. Se uită în jur. O să te ajut să speli vasele, dacă vrei.

– Ai venit aici pentru Danny.

Ea-și prinse mâinile la spate și-l informă încet :

– Ca să-l duc la cofetărie. Am putea merge cu toții după ce spălăm vasele.

– Julie, te-am prevenit să nu mă privești ca pe o provocare.

– Este un avertisment pe care aleg să-l ignor.

– Vei fi rănită dacă o vei face, pentru că eu nu mă voi schimba.

– Nu cred asta.

– Atunci, ești chiar nebună, conchise el.

Se înfruntau unul pe celălalt ca doi adversari peste birmea mesei.

- Spui că-mi admiri sinceritatea și totuși nu-ți place când sunt cinstită ! strigă Julie cu curajul disperării. Am descoperit ceva despre tine în ultimele minute -- că ești un om cu pasiuni și sentimente profunde... și nu mă refer la sex. Nu te mai poți ascunde de mine cum ai făcut-o săptămâna trecută la dans. Te-am descoperit.

El bătu cu pumnul în masă cu o putere care făcu să zăgăne paharele.

- N-am de gând să mă încurc cu tine -- m-ai auzit ?! Explodă el și se întrebă pe cine încerca să convingă, pe ea sau pe sine.

Impulsul Juliei era s-o ia la fugă. Dar rămase pe loc și-l interogă :

- M-ai întrebat o dată dacă mi-am iubit soțul și eu ți-am răspuns cinstit la ceea ce era o întrebare grea. Ți-ai iubit soția Teal ? Ai iubit-o pe Elizabeth ?

Întrebarea îl călcă pe nervi.

- Nu vreau să vorbesc despre Elizabeth. Nici cu tine, nici cu altcineva.

În această atmosferă, Danny strigă din capătul scărilor :

- Tu ești, mămico ? Vino să vezi fortul nostru din mansardă.

Julie răsuflă adânc, ștergându-și palmele umede de fustă.

- Mă întorc într-un minut, anunță ea. Apoi trecu pe lângă Teal și intră în hol.

Casa avea proporțiile grațioase, balustrada din stejar lăcuit, tavanele înalte decorate cu frize. Dar din nou remarcă absența tablourilor sau plantelor care ar putea da viață și formă colțurilor goale.

Urcă scările, zâmbindu-i lui Danny, care atârna pe balustradă. Băiețelul îi ceru :

- Stai acolo o clipă ; trebuie să-i spun lui Scott că vii.

El dispăru. Ea stătea la etaj și drept în fața ei era ușa deschisă a camerei lui Teal. Un pulovăr pe care-l recunoștea era azvârlit într-un colț al patului mare.

Împinsă de o curiozitate pe care n-o putea nega, Julie păși mai aproape și se uită înăuntru. Ferestrele înalte dădeau către grădina din spate, frunzele copacilor formând o rețea verde. Pereții erau albi, acoperitura scumpă de pe pat și covorul erau albastru-deschis, în timp ce mobila era din lemn natur.

Dintr-o dată i se făcu frig, îngheță până la oase, dezordinea din cameră deprimând-o. Pentru că aceasta era camera pe care Teal o împărțise cu Elizabeth ? Ce era în neregulă - era geloasă pe o femeie moartă ? Sau era ceva mai profund decât atât ?

Ochii ei hoinăriră prin cameră. Pe o comodă erau fotografii ale lui Scott și o poză a unei tinere femei, cu părul tras sever spre spate, de o frumusețe austeră. Apoi, cu răsuflarea oprită, Julie observă altceva. În fața portretului, într-o vază mică de cristal, era bobocul de trandafir pe care ea i-l dăduse lui Teal săptămâna trecută. Acum se ofilise. Dar el se obosise să-l pună în apă și-l păstrase în dormitorul lui.

De ce ? De ce naiba făcuse asta ?

CAPITOLUL VII

– Unde ești, mămico ?

Vinovată, Julie se retrase din dormitorul lui Teal. După ce-l urmă pe Danny pe treptele unei scări înguste, se trezi într-o mansardă care ar fi constituit deliciul oricărui copil. Ea se târi în patru labe în fort, încercă patul de campanie și consumă rațiile de urgență, care constau din fursecuri și un un suc de fructe senzațional. Când ieși de acolo, zise :

– Vreau să-l ajut pe tatăl tău să curețe bucătăria; Scott. Apoi vă duc pe amândoi la o înghețată. V-ar plăcea ?

Sigur că le plăcea. Repede, ea coborî scările și intră în bucătărie.

Teal își pusese o cămașă pe el și curăța vasele în chiuvetă.

– Te voi ajuta, anunță ea și începu să aranjeze căniile și paharele în mașina de spălat vase.

El curăța o farfurie cu mare energie. Ea strânse cuțitele și spuse ca din întâmplare :

– Ai păstrat trandafirul meu.

Teal împinse o farfurie în mașina de spălat vase și zise furios :

– Întotdeauna cotrobăiești prin dormitoarele altora ?

– Voiam să văd dacă este la fel de lipsit de culoare ca restul casei.

- N-am nici o legătură cu decorarea acestei case. Elizabeth a ales nuanțele de culoare când ne-am mutat acum opt ani.

- Oh ! spuse Julie. N-ai mai schimbat nimic de când a murit ea ?

- Nu, o repezi el.

Teal se uita la apa care șiroia de pe uscătorul de vase. Putea să urmeze prevederile înțelegerii și să evite a răspunde, sau ar putea opta pentru adevăr.

- Gestul de a-mi da acel trandafir a fost important pentru tine, nu mi se părea corect să-l arunc.

Aproape neauzit, ea răspunse :

- Mulțumesc, Teal - a fost drăguț din partea ta.

El privi peste ea. Ea așeză lingurile în coșul pentru tacâmuri și arăta adâncită în gânduri. Urmară lingurile, apoi ea luă un prosop și începu să ștergă masa.

- Știi ceva ? il întrebă ea brusc. Cred c-ar trebui să renegociem înțelegerea. Devin obosită să mă lupt tot timpul.

Spunând adevărul, putea ajunge o obișnuință, gândi Teal.

- Singura cale de a nu ne mai lupta este să nu ne mai vedem.

- Ce pesimist ești ! Dându-i ultima farfurie murdă, Julie spuse... Este foarte simplu. Eu vreau sex și tu nu vrei. Am făcut tot ce am putut mai bine ca să te impresionez cu rochia mea pe care am purtat-o la dans, dar totul s-a întors împotriva mea - m-ai acuzat că mă culc cu Nick și tu nu m-ai dus la pat pentru a-ți dovedi bărbăția. Aveai dreptate - era o schemă greșită. Ești cel mai tare de cap bărbat pe care l-am întâlnit vreodată și-mi dau seama că n-are nici un sens să încerc să-ți schimb părerea.

Ea puse câteva cuțite curate în sertar și adăugă nedumerită :

- De ce ții sculele de reparat bicicleta în serar ?
- Asta-i doamna Inkpen. Metoda ei de a face ordine este să bage totul de-a valma în cel mai apropiat dulap. Nu schimbă subiectul.

Julie râse.

- Pariez că mi-ar plăcea doamna Inkpen - sistemul ei este opus celui al unui avocat. Acum, unde rămăsesem ?

- Vorbeam despre sex. Tu vrei, iar eu nu vreau. Apropo, te referi la a face sex cu mine ?

- Categoric, răspunse ea, ștergând bufetul. Nu m-am culcat cu nimeni în afară de Robert... educația mea a cuprins câteva principii, unul dintre ele numindu-se fidelitate. Dar să ne întoarcem la înțelegerea noastră. Abstenența este un cuvânt pe care-l întâlnești în toate revistele din zilele noastre și sunt sigură că nu m-ar deranja. Deci îți sugerez să schimbăm tactica. Fără sărutări. Fără dansuri aproape unul de celălalt. Doar să ne distrăm puțin.

- Să ne distrăm ? repetă el nedumerit.

- Mmm... ca de exemplu să ducem băieții la co-fetărie. Să mergem la plajă cu ei, sau cu bicicletele! Cam așa ceva.

- Îți închipui că astfel lucrurile se vor aranja ?

Ea-și încrעי nasul spre el.

- Merită să încercăm, nu crezi ? având în vedere că mai avem două luni înainte ca înțelegerea să expire!

Punând-o la încercare în mod deliberat, Teal își lăsă privirea să întârzie pe fața ei și vorbi răgușit :

- Ceea ce porți face ca ochii tăi să pară la fel de albaștri ca marea.

- N-ar trebui să spui asemenea lucruri ! strigă ea. Când te uiți la mine așa - ca și cum aș fi unica femeie din lume - tot ceea ce doresc este să fac dra-

goste cu tine, sălbatică și plină de pasiune. Port fusta asta fiindcă încercam să acopăr cât se poate de mult din anatomia mea.

– Julie, poți purta chiar și un sac, și tot ai putea să provoci un accident de circulație.

– Încetează să spui astfel de lucruri, îi ordonă ea. Noua înțelegere nu va permite. Fără sex. Nici măcar o șoptă despre el.

– Vom fi ca frate și soră ? remarcă el cu inocență.

Oricâtă imaginație ar fi avut Julie, nu și l-ar fi putut închipui pe Teal ca pe un frate.

– Așa ar trebui să ne comportăm, îl amenință ea cu o lingură. Este vară, Teal, și băieții sunt în vacanță ! Hai să ieșim împreună toți și să ne distrăm, asta-i tot ce propun. În fond, dacă mergem la cofetărie și la plajă, oamenii ne vor vedea împreună, ceea ce este și scopul nostru, nu ?

Ea se opri din vorbit când Danny și Scott intrară în fugă.

– Mergem să mâncăm înghețată, mămico ? întreabă Danny.

– Vii cu noi, tată ? strigă Scott.

Știind cât de mult conta pe răspunsul lui, Teal zise :

– Sigur, vin... dați-ne doar cinci minute să terminăm cu vasele.

Cu chiote entuziaste, băieții ieșiră în grădină. Teal atacă un maldăr de cratițe, iar Julie, de data asta, nu spuse nimic. Când ultimul vas fu terminat, Teal alergă pe scări să se schimbe într-o pereche de jeansi, iar Julie ieși afară.

Cădea înserarea, iar grădina era plină de umbre misterioase. Mergea la cofetărie cu Teal, Scott și Danny, gândi ea simțind cum inima i se umple de fericire.

Teal veni lângă ea.

- Gata ?
- Ne putem opri acasă la mine ca să-mi iau portofelul ?
- Te voi trata eu.
- Aș prefera să-mi plătesc singură, Teal.
- Fără contraziceri, îți amintești ? zâmbi el alene.
- Asta nu înseamnă că o să faci întotdeauna cum vrei tu, anunță ea. Asta nu mă va face să-mi pierd independența.

- Astă seară da, replică el punându-i mâinile pe umeri și întorcând-o pentru a o dirija către mașina lui.

Cofetăria era aglomerată. Cumpărare înghețată și se duseră acasă, stând la masa de picnic de sub arțar. Masculițele dansau în jurul luminii de la verandă, iar băieții vorbeau despre întâmplările de peste zi, Danny agitându-și lingurița când îi povesti măică-sii despre noua adăugire pe care o făcuseră la casa din copac.

- Vai ! exclamă el dintr-o dată. Ți-am pus ciocolată pe bluză, mămică.

Julie se uită în jos.

- La naiba... este nou-nouță. O să pun niște apă rece, zise ea ridicându-se de la masă.

- Îți aduc eu ceva curat, se oferi Teal, urmând-o în bucătărie și deschizând unul dintre dulapuri. Deschise robinetul cu apă rece, înmuind cârpa.

- Stai nemișcată.

Ciocolata aterizase deasupra sânelui ei stâng. El trase pentru a îndepărta materialul de trupul ei și începu să frece, părul lui brunet aflându-se doar la câțiva centimetri de fața ei. Fără sex, gândi Julie înnebunită și în tot acest timp, ochii ei lacomi observau arcada sprâncenelor lui, pomeții puternici sub pielea bronzată, ușoara umbră a bărbii de-a lungul maxilarelor. Apoi el se uită în sus și îi mâinile-i înțepeniră.

- Nu ești ca o soră pentru mine, comentă el
Simțea răsuflarea lui pe obraz.

- Băieții se vor întreba ce facem, răspunse ea slab.

El dădu drumul bluzcii. Sub ea, sfârcurile se întăriseră. Cu gura uscată, el zise :

- Cred c-am înlăturat cea mai mare parte din ciocolată.

Pata era ultimul lucru din mintea ei. Cu obrații în flăcări, ea se dădu înapoi și vorbi cam tare :

- Abținerea este o opțiune încă valabilă și fără indoială ne va întări caracterul.

Cu o voce reținută, Teal întreabă :

- Ai întâlnit o mulțime de bărbați în ultimele luni... de ce eu ?

Ea-și aminti de răceala care-o cuprinsese în dormitorul lui și lăsă cuvintele să-i țâșnească :

- Există un loc în care mă găsesc uneori - la urma urmei, cine nu se găsește ? - un loc al singurătății pe care-l cunosc și indiferent cu cine aș fi, sunt singură. Iar tu, cred că trăiești într-un astfel de loc. Aproape tot timpul.

- Așa că mă compătimești, zise el cu asprime.

- Oh, nu, nu-i chiar așa de simplu. Este ca și cum nu m-aș putea abține, Teal, ca ceva pe care tu-l numești la mine instinct. Își încrucișă mâinile peste piept, simțind țesătura umedă pe piele. Hai să lăsăm baltă subiectul, bine ? Mi-ai explicat foarte clar că nu vrei să faci dragoste cu mine, și vorbind despre asta, ajung să mă enfuriu.

- Încep să-mi dau seama că urinărirea lui Janine, și Cindy Thurston, și Carole era o bagatelă comparate cu situația de a fi în aceeași cameră cu tine, răspunse Teal încordat. Ar fi mai bine să ieșim - înghețata se va topi.

Ca mine, gândi Julie și cu un foșnet al fustei fugi afară. Renegocierea înțelegerii nu părea să fie un succes. Era probabil o măsură a naivității ei, de care Robert o acuzase adesea, pentru ce propusese ea.

Posomorâtă, băgă în gură o linguriță cu înghețată și o jumătate de oră mai târziu era înapoi acasă, cu Danny.

*

* * *

În seara de joi, la ora opt, Teal intră cu bicicleta pe aleea ei, urmat îndeaproape de Scott și Danny. Julie lucrase de la șapte dimineața la șapte seara ; el avusese de gând s-o ia în oraș la un păhărel și apoi să sugereze să meargă toți la plajă, sâmbătă. Pentru amuzament. Când sprijini bicicleta de gard, băieții năvăliră în grădină să scormonească după viermi ; Teal le promisese să-i ia pe amândoi la pescuit, în ziua următoare. Bătu la ușa din spate și o auzi pe Julie strigând cu o voce neglijentă :

- Intră.

El păși în bucătărie, care arăta chiar mai rău decât arătase a lui cu câteva zile în urmă. Apoi, apăru Julie dinspre camera de zi. Părul ei era ud de la duș, purta jeanși foarte strâmți și uzați și o bluză lălaie, arătând la fel de neglijență pe cât vorbise.

- Teal. Ce faci ? Eu...

În spatele Juliei, își făcu apariția o femeie îmbrăcată într-un costum imaculat de în, scrobît, și cu pantaloni albi. Julie aruncă o privire hăituită în jurul bucătăriei și spuse :

- El este Teal Carruthers, doamnă Le Marchand ; este un prieten de-al meu. Teal, aș vrea s-o cunoști pe proprietăreasa mea, doamna Le Marchand... Se află aici în vizită.

— Bună ziua, domnule Carruthers, îl salută doamna Ethelda Le Marchand, reușind dintr-o privire să-l facă pe Teal conștient că părul îi era nepieptănat și-l lipsca un nasture de la cămașă.

El îi strânse mâna, sperând să nu fie murdar de unsoare de la bicicletă, schimbând câteva vorbe și o auzi anunțând :

— Ei bine, eu trebuie să plec...

Ușa din spate se deschise brusc și băieții intrară alergând, Danny scuturând un vierme grasuț și strălucitor, de noroiul care se împrăștiu pe podea.

— Uită-te la asta, mămico ! țipă el. Este cel mai mare vierme pe care l-am văzut vreodată. Pot să-l păstrez în dormitor ?

— Spune bună ziua doamnei Le Marchand, Danny, spuse slab Julie. Și acesta este Scott Carruthers, fiul lui Teal.

Nici unul dintre băieți nu putea fi numit curat. Doamna Le Marchand luă act de prezența lor cu o poilitete glacială.

— Poate că ne vom întâlni la ceai, într-o zi în această săptămână, doamnă Ferris, să vorbim despre contract... mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule Carruthers ; și se îndreaptă spre ușa din spate.

Când ușa se închise după ea, iar pașii îi răsunară pe alee, Julie se așează pe scaunul cel mai apropiat, își îngropă fața în mâini și izbucni în lacrimi.

Teal făcu un pas instinctiv spre ea. Dar Danny i-o luă înainte. Trânti viermele pe bufet, se repezi la măicăsa, o cuprinse în brațe și se cuibări lângă ea.

— Lasă, mămico, nu trebuie să te sperii de viermi ; ei nu sunt ca șobolanii.

— N-are nici o legătură cu viermii, Danny.

Scott se uita îngrozit cum plânge un adult ; mama lui

n-ar fi plâns niciodată în fața lui, Teal era sigur de acest lucru și spuse calm :

- Știi ce vă propun, băieți ? Duceți-vă la televizor, în camera de zi. Este un film despre natură pe canalul 19. Eu o să-i fac Juliei un ceai și o să aflu ce o supără.

După ce Teal umplu ibricul, spală două cești în chiuvetă și puse pliculețul cu ceai. Apoi o trase pe Julie în picioare, intenționat îndreptând-o spre trupul lui.

- Spune-mi despre ce este vorba.

Nu se simțea în stare să-l contrazică. Îi înconjură mijlocul cu brațele și se sprijini de el cu un oftat.

- Mă faci să mă simt bine. Ca ceva solid. Ca vechiul arțar din grădina ta din spate, de lângă masa de picnic.

- Spune-mi de ce plângi, o rugă el fără a se simți deloc de lemn.

- Am avut o zi oribilă la serviciu, băigui ea. Unul dintre interni a greșit o prescripție și a încercat să dea vina pe mine, am vărsat o pungă de perfuzie pe pantofii mei noi, un pacient despre care credeam că este mai bine s-a reîntors la Reanimare - și asta a fost doar de dimineață. În această după-amiază a trebuit să fac de serviciu cu doctorița Red și știi ce simt față de ea. Apoi, cu o oră înainte de a mi se termina schimbul, au adus trei pacienți noi, iar bărbatul de la camera 326 a avut un atac de inimă.

Cum ea mai fu cuprinsă de un ultim fior, Teal o încurajă :

- Între-una din zilele astea, o să trebuiască să stai în pat.

- După ce am ajuns acasă, tocmai făceam un duș când a apărut proprietăreasa mea. N-am crezut că va sosi până la weekend și plănuisem să curăț casa de la

un capăt la altul. Dar în acest moment este un dezastbru. Păr de-al lui Einstein peste tot, jucăriile lui Danny împrăștiate pe covor – și vezi și tu cum este bucătăria, doamna Inkpen a avut o zi foarte ocupată. Viermele de pe bufet a fost lovitura finală.

– Plătești chirie, Julie ; ai dreptul să fie dezordine! Și nu este frumos din partea ei să vină neanunțată.

– Oh, nu m-am gândit în felul acesta. Ea se uită în sus, inima tresărindu-i la îngrijorarea de pe fața lui. Plătesc opt sute de dolari pe lună. Este mai mult de un dolar pe oră, ai dreptate, am dreptul să fie murdar, deși ea mi-a spus să-i păstrez casa ca o farmacie.

– Ordinea dintr-o farmacie nu-i chiar perfectă, comentă Teal. Medicamente peste tot, mojaruri pline cu prafuri care se prepară.

Julie zâmbi, eliberându-se șovăitoare din îmbrățișarea lui.

– Mă simt mai bine – mulțumesc pentru omămul tău prietenesc.

– Oricând, o anunță Teal, descoperind că chiar credea ce spune. Am venit să vedem dacă Danny poate să meargă cu noi la pescuit mâine dimineață, adăugă el grăbit. Și mai cred că toți patru putem merge sâmbătă la plajă.

– Mâine ești liber ? întrebă ea surprinsă.

El zâmbi.

– Am câștigat procesul.

– Cel cu băiatul ? Oh, Teal, sunt atât de fericită pentru tine !

De data asta Julie își aruncă brațele în jurul lui, fără a mai avea nevoie să fie consolată ; dar el avu aceeași senzație delicioasă de a ține în brațe toată gingășia, energia și căldura unei femei pline de viață. Ea zâmbea spre el, un răs mult mai prețios decât recen-

tele lacrimi. Julie ştia ce înseamnă emoţiile, gândi el uluit. Le trăia.

Nu ca Elizabeth.

Înţelegerea negociată era despre a se distra, nu a face sex. La dracu' cu înţelegerea, îşi zise Teal, strângând-o la piept şi, cu o lipsă de ceea ce s-ar fi putut numi tehnică, îi sărută gura deschisă. Un fior o pătrunse pe femeie. Curbele lungi ale trupului ei, dulceaţa doritoare a buzelor ei, îl excită peste măsură şi uită că fiii lor se aflau în camera alăturată şi că promisesese să păstreze distanţa, uită ce-şi jurase cu doi ani în urmă, să nu-şi piardă iar controlul simţurilor. Uită orice, în afară de propria dorinţă primitivă faţă de femeia din braţele lui.

Limba ei dansa cu a lui, mâna lui îi găsi sânii printre cutele tricoului şi descoperi că avea dreptate – ea nu purta sutien. Cu o nerăbdare intensă băgă mâna sub marginea tricoului şi apoi simţi sub palmă căldura gîngaşă a pîntecului ei.

Ea se lipi şi mai tare de el, degetele incurcându-i-se în părul lui.

– Julie... şopti el în extaz şi-i căută sânii pe sub tricou. Când ea se cutremură de plăcere, scoţând un mic sunet din gâtlee, el se trezi că o priveşte drept în ochii albaştri încreţoşi de pasiune.

Cu mâna liberă, îi netezi părul spre spate, spunând cu o voce tulburată :

– Mă doreşti, Julie... chiar mă doreşti într-adevăr? Şi chiar când vorbea se întreba cum de găsise cuvintele prin tumultul de emoţii din pieptul lui.

Ea-i luă palma şi o apăsă în dreptul inimii ei pentru ca el să-i simtă bătaile puternice.

– Bineînţeles că te doresc, şopti ea. Ce este, Teal? De ce simţi nevoia să spui întotdeauna asta?

Nu putea să înceapă să-i spună, frazele nu i se formulau și cuvintele rămâneau nerostite. Neputincios își îngropă fața în părul ei strălucitor, simțind cum umezeala îi răcorește obrajii. Ea spuse încet, încât el trebuia să se încordeze ca s-o audă :

– Mie poți să-mi spui, Teal – poți avea încredere în mine.

– Dacă aș avea încredere în cineva, aceea a fi tu, murmură el.

– Când vei fi pregătit, îmi vei spune.

Era așa de simplu ? Sigur că nu... nu putea fi. Rosti cu o voce găuită, știind că iar se îndepărta de subiect.

– Băieții se vor întreba ce se întâmplă.

Nimic nu putea fi mai departe de gândurile Juliei decât băieții.

– Este ca și cum ai lăsa o barieră să cadă între noi – ca acele porți de la un vechi castel medieval. Urâsc când faci asta.

Din spatele baticadei, Teal urmărea supărarea și suferința de pe fața ei.

– Nu mă pot abține – așa este felul meu, explică el cu o voce răvășită. Ți-am spus mereu să nu mă privești ca pe o provocare.

Așa era. Cu o exclamație mută, de dezgust, ea se eliberă.

– Și ce-i cu mersul de mâine la pescuit ?

El îi descrie planul lui, de a-l lua pe Danny să doarmă cu Scott, pentru a se trezi dimineața devreme.

– Voi pune barca pe mașină din seara asta și o să-i duc la un lac unde știu că se prinde întotdeauna pește. Voi avea grijă de Danny, Julie.

– Am încredere absolută în tine, în legătură cu fiul meu, zise ea.

Dar nu și altfel... erau cuvintele nerostite ? Teal nu voia să întrebe ; avusese destule emoții pentru o seară. Voia să se afle în simplitatea verde a pădurii, cu o undiță în mână. Departe de femeia care-l făcuse să vadă absurditatea felului în care trăise în ultimii doi ani.

Doi ani ? Mai mult ca opt.

Sau ca treizeci și patru.

*

* *

Și astfel, în mai puțin de douăsprezece ore, Teal era unde era. El și băieții pescuiau din barcă vreo două ore, apoi îi duse la țărm și le făcu de mâncare la o plită portabilă. Apoi băieții hoinăriră pe malurile stânconase, în timp ce el mai pescui.

Țânțarii erau agresivi. Poate că era vremea să se îndrepte spre casă, gândi Teal și merse printre tufișuri, spre locul unde Scott și Danny se jucau de-a pescuitul. Înăbușit de mărăciniș, unde niște păsărele cântau cât le ținea gura iar broaștele le însoțeau cu niște voci mai joase, îl auzi pe Scott spunând :

— Crezi că o să se căsătorească ?

Teal înlemni pe loc.

— Cine ? întrebă Danny. Mămica mea cu tatăl tău ? Nu. Dă-mi altă undiță, Scott.

— Cea galbenă ? De ce nu se vor căsători ? Cred că este o idee bună.

— Am auzit-o pe mămica spunându-i tatei odată că detesta căsătoria și nu o va mai face niciodată.

Cu aerul de a avea ultimul cuvânt, Danny explică :

Se lăsă tăcere, timp în care Scott se gândea. În urechea lui Teal intra un țânțar și el știu că trebuie să treacă printre tufișuri și să întrerupă o conversație care nu era destinată urechilor lui. Scott zicea :

- Ei au făcut o înțelegere. Tata mi-a povestit des
spre ea.

- Asta fiindcă mămici nu voia să se întâlnească cu
ceilalți tipi care o pisau.

Cu o voce nedumerită, Scott interveni :

- Și atunci de ce se sărutau seara trecută, în bu-
cătărie ?

- Poți să săruți pe cineva fără să te căsătorești, co-
mentă Danny iritat.

- Poate că vor avea un copil, presupuse Scott.

Danny răspunse, nefiind prea sigur pe el :

- Trebuie să faci mai mult decât să te săruți ca să
faci un copil. La fel ca acei câini pe care i-am văzut pe
terenul de joacă.

- Oh, spuse Scott. Asta-i ceva ciudat. Se lăsă o altă
tăcere înainte de a continua cu o perseverență ce-i era
caracteristică. Mi-ar plăcea să se căsătorească... chiar îmi
place mama ta.

- Hei ! strigă Danny. Am prins ceva ! Uite, este un
pește adevărat.

- Ridică undița ! țipă Scott și-l chemă pe tatăl lui,
perspectiva de a prinde un pește luându-i gândul de la
problema delicată a sexului și a căsătoriei.

Teal împinse tufișurile făcând zgomot și-l ajută pe
Danny să scoată un pește de șapte centimetri.

- Foarte bine pentru tine, îl aprobă el cu căldură,
ciufulind părul băiatului și mișcat de entuziasmul aces-
tuia.

Se atașase foarte mult de Danny, realizează el, cioplin-
d un băț ca să-l poată înfige în pește. Nu mai putea evita
faptul că legătura dintre el, Julie, Scott și Danny deve-
nea din ce în ce mai strânsă, într-un fel care-l făcea să
se simtă profund stânjenit.

Măine, ziua liberă a Juliei, mergeau la plajă. Toți patru.

Nu era o mișcare înțeleaptă.

*

* *

Parcă răsându-și de îndoielile lui Teal, în dimineața următoare soarele strălucea puternic. Întârziase câteva minute ca să plece de acasă; Julie era în fața casei așteptându-l, și când văzu BMW-ul negru, ieși în drum, ridicându-și fusta deasupra genunchilor într-o poză provocatoare și făcându-i semn cu mâna ca o autostopistă.

El dădu drumul unui hohot de râs, întrebându-se dacă ea și-ar pierde vreodată capacitatea de a-l surprinde. Un camion în trecere claxonă, șoferul strigând un comentariu apreciator prin fereastră. Într-un elan brusc de posesivitate, Teal gândi: „Dă-te înapoi, individule, ea este a mea”.

Nu era a lui. Era un prost să gândească în felul acesta.

El intră pe alea ei, își compuse o figură serioasă și se dădu jos din mașină. Julie se repezi către el, purtând tot fusta albastră, dar cu o bluză scurtă, care făcu ca lui Teal să i se accelereze bătăile inimii. O salută calm și cu un efort suprem de voință, n-o luă în brațe.

Scott sări din mașină, se aruncă și el spre Julie și aceasta îl îmbrățișă, apoi o luă la fugă pe scări pentru a-l găsi pe Danny. Teal comentă inexpressiv:

– Întotdeauna face așa?

– Este prima oară. Se strâmbă. Crezi c-ar trebui să negociem renegocierea?

– Sunt un bun avocat, dar nu m-am gândit la asta, spuse Teal cu o sălbăticie ascunsă care-o înspăimântă.

– Ne îndreptăm spre ape tulburi, Teal.

El nu putea să nu fie de acord.

— Hai mai bine să ne ducem la plajă. Nu vreau să discut despre înțelegere și negociere astăzi — este ziua mea liberă.

Ea zâmbi, scuturându-și senzația de neliniște și ridicându-și capul spre căldura soarelui, părul răsfirându-i-se pe umeri.

— Ai dreptate, este o zi minunată !

Frumusețea ei, o parte a ei atât de vie și de inevitabilă, avea întotdeauna puterea să-l prindă pe Teal pe nepregătite, iar acum îl umplea cu un dor intens și fără nume care-i penetra sistemul de autoapărare. Întorcându-se ca ea să nu-i poată vedea fața, deschise portbagajul și intră în casă pentru a lua lucrurile lor.

Se opriră din drumul spre plajă pentru înghețată și imediat ce ajunseră, băieții își smulseră tricourile și alergară către ocean. Julie își întinse prosopul pe nisip și se uită în jur mulțumită.

— Aici este un rai. Apoi, încercând să nu se simtă conștientă de sine, își lăsă fusta să cadă pe nisip, după care urmă și bluza.

Costumul ei de baie din două bucăți era tot albastru, iar vergeturile de pe pântecul ei, pentru că o făceau mai puțin perfectă, pentru că se datorau copilului de la alt bărbat, făcură ca inima lui Teal să se înfioare într-un amestec de tandrețe și gelozie. Obosit brusc de a fugi de emoțiile care-l copleșeau, rosti răgușit :

— Întinde-te să te dau cu loțiune solară pe spate.

Când ochii lor se întâlniră, între ei scăpără toată complexitatea dorinței nesatisfăcute.

— Doar dacă mă lași să fac și eu același lucru pentru tine, condiționă ea.

— Nu cred că-ai avea puterea să-ți refuz ceva acum, zise Teal.

— Atunci cu atât mai rău că acesta este un loc pa-

blic, replică Julie și se așeză cu fața la prosop, sprijinindu-și obrații pe mâinile îndoitte și închizând ochii.

Stând cu un ochi spre băieții care se zbenguiau lângă mal, Teal începu să netezească loțiunea pe umerii ei. Încuietoearea de la sutien îi stătea în cale. El o desfăcu, imaginația lui luând-o la sănătoasa, și-și plimbă palmele pe pielea ei. Loțiunea solară era o scuză, era suficient de cinstit să recunoască acest lucru – o scuză de a permite mâinilor să-i exploreze trupul gol pentru prima dată, trasând curba taliei și ușoara ridicare a coapselor. Genunchii lui atingeau picioarele ei, când el îngenunche să împrăști loțiunea pe partea interioară a coapselor.

Julie își ridică fața și spuse cu o voce strănutată :

– Aș putea, chiar acum, să te trag peste mine și să te violnez în fața oricui de pe plajă, inclusiv a fiilor noștri. Niciodată n-am fost tentată să fac așa ceva ! Nu-i vorba numai despre mine, nu-i așa Teal ? Te rog spune-mi că nu-i vorba doar despre mine... că simți tot așa.

Ea trebui să se întoarcă pentru a-l privi, trăgându-și sutienul ca să-și acopere sânii. Pe fața lui se citea un adevărat chin.

– De ce crezi că am îngenuncheat ? răspunse el cu gura până la urechi, dar cu o privire serioasă. Ca să ascund tuturor dovada că te vreau la fel de mult cât mă vrei tu pe mine.

Ea se uită în sus și se înroși ca focul.

– Oh, dar asta este bine.

– Bine ? repetă el ușor iritat. Pe cine păcălești ? Este neplăcut, frustrant, și mă înfricoșează să se petreacă ziua în amiaza mare.

– Și asta este bine – a trecut vremea când îți recunoșteai sentimentele.

– Am recunoscut, în șase săptămâni, mai mult de-

cât în întreaga nica viață, ripostă el, apoi ar fi vrut să-și muște limba spunând ceva care, indirect, era atât de revelator pentru căsnicia lui.

Ea-l privi lung, gânditor.

- Acesta-i adevărul, nu-i așa? Păstrai totul pentru tine de când erai mic.

- Este o zi liberă, Julie, îi aminti el încordat. Fără înțelegeri, negocieri - și fără psihanalize.

- Și fără sex? izbucni ea.

Dintr-o dată el izbucni în râs, un râs din adâncul pieptului, care micșoră tensiunea dintre ei.

- Aș fi cel mai mare ipocrit, dacă aș recunoaște acest lucru.

Un zâmbet șovăielnic rotunji gura ei.

- Și eu la fel, spuse ea. După ce se chinui să-și prindă sutienul, sări în picioare. Acum este rândul tău, adăugă ea.

Teal se întinse cu grijă, pe burtă. Prima atingere a loțiunii o simțea rece pe piele. Dar mâinile Juliei erau calde și el închise ochii, conștient cu fiecare nerv de apăsarea palmelor ei care i se plimbau pe umeri și de-a lungul șirei spinării. Fără sex? gândi el înnebunit. Era gluma secolului.

- Vin băieții, anunță ea. În fugă.

Într-un vârtej de nisip, Scott ateriză lângă tatăl său.

- Când veniți să înotăm? le ceru el.

- Valurile sunt nemaipomenite! pufni Danny și puse șmecherește o mână rece pe piciorul lui Teal. Teal gemu. Danny și Scott se prăpădeau de râs.

Julie spuse cu o diplomatie pe care era sigură că Teal o aprecia:

- Vin cu cu voi - dați-i mai întâi un minut sau două tatălui tău să se relaxeze.

Foarte bine, gândi Teal ironic, uitându-se peste umăr cum cei doi băieți o luau de mână pe Julie și alergau cu ea în josul plajei. Atâta timp cât era departe de el, părea posibil în întregime să țină lucrurile dintre ei la nivel de distracție. Dar în minutul în care o atingea, cuvintele îi lipseau.

Nu-și mai putea păstra controlul și nu exista cale de întoarcere.

* *

Luni era ziua de naștere a Juliei. Ea conducea încet dându-și timp să înlocuiască atmosfera de spital cu cea de acasă. Cumpărase două cotlete și salate pentru cină, părinții îi vor telefona și la fel și sora ei, iar ea va trebui să se lupte cu dorul obișnuit de casa părintească, pe care-l simțea mereu de ziua ei. Avea douăzeci și nouă de ani, gândi ea, intrând pe strada ei. Anul viitor va avea treizeci. Și cu zece ani în urmă se măritase cu Robert.

Nici unul dintre aceste gânduri nu era în mod special fericit.

Fii mai veselă, Julie, se certa ea. Douăzeci și nouă de ani nu înseamnă că ești bătrână și vei petrece o seară liniștită cu Danny. Ești cea mai norocoasă femeie din lume că ai așa o mândrețe de fiu.

Ea încetini pe alee, apoi opri surprinsă. Toată grădina din față era plină de flamingo din plastic roz care înconjurau o pancardă pe care scria „La mulți ani, Julie“. Păsările flamingo erau urâte. Zâmbind, parcă mașina și urcă pe treptele din spate.

Einstein stătea pe verandă arătând extrem de prost dispus, purtând o fundă roz la zgârdiță. El se zburli când ea deschise ușa.

Bucătăria era plină de baloane roz, albe și roșii.

— La mulți ani, mămico ! strigă Danny.

Scott, cu o pălărie de hârtie pe cap, țipă :

— Surpriză, surpriză !

Și apărură Teal care-o sărută pe gură și-i puse un pahar cu șampanie în mână.

Cu ochii umezi de lacrimi, ea se așeză pe cel mai apropiat scaun, le zâmbi mișcată și luă o înghițitură mare de șampanie.

— Cine este responsabil cu păsările de pe pajiștea din față ?

— Einstein, chicoti Danny. Noi am ieșit să mâncăm în oraș, Teal ne-a dus. Și apoi a trebuit să ne întoarcem cu cadourile tale.

Julie se uită la bărbatul care se sprijinea de bufet, încă mai simțind apăsarea buzelor lui pe ale ei. Știa că totul i se datora lui. Ridică paharul spre el și spuse :

— Mulțumesc.

El îi zâmbi, un zâmbet care-i încălzea ochii și-i amintea de foșnetul oceanului, căldura nisipului și alunecarea blândă a mâinilor unui bărbat pe spatele ei gol. Poarta cetății se deschidea în cele din urmă, gândi ea. Dar va fi invitată să intre ? Dacă o va invita, va avea ea oare curajul să treacă pragul ?

Detestase să facă sex cu Robert.

Când balonașele de șampanie îi explodară în piept, ea făcu un legământ. Înainte de a împlini treizeci de ani, voia ca Teal să fie iubitul ei. Habar n-avea cum va ajunge la asta, dar dorea mai mult decât își dorise orice la vreo aniversare de-a ei.

Era mai sigură că va reuși decât în urmă cu câteva săptămâni, dar încă era departe de a fi convinsă.

CAPITOLUL VIII

Petrecerea de aniversare era încă foarte vie în mintea lui Teal, câteva zile mai târziu, când stătea în biroul lui încercând să se concentreze asupra ultimului caz. Mâzgălind o hârtie cu creionul, își aminti cum participase Julie la sărbătoare, cu voioșia unui copil. Se schimbase din uniformă ei albă într-o rochie drăgălașă care făcuse ca lui să i se învârtă capul, și se bucurase din tot sufletul de masa de la restaurant.

Danny își economisise banii să-i cumpere un tort decorat cu cremă verzuie și galbenă și cu douăzeci și nouă de lumânări, ceea ce ce o făcu să râdă și să plângă în același timp. Teal aranjase cu două fete care să stea cu copiii și după ce băieții se culcaseră, o dusesse la dans într-un bar în oraș.

N-o pipăise pe ringul de dans, unde lumina era chioară. Dar o strânsese ca și cum ar fi fost același lucru. Se limitase la un singur sărut, pe treptele de la intrare când o adusesse acasă, deși fusese un sărut prelungit, intens și pasionat care-l adusesse, așa cum era de presupus, la o altă noapte de nesomn din multele asemenea nopți pe care le avusese în ultimul timp.

Nu putea continua așa.

Dar dacă el și Julie deveneau amănți — un gând care-l făcea să simtă o sudoare rece — băieții vor des-

coperi. Și apoi, Scott și Danny îi vor însoți la altar pe muzică de Mendelssohn și cu trandafiri albi.

Era ironic, gândi el, că Danny auzise despre aversiunea Juliei pentru căsătorie. El, Teal, habar n-avea dacă ea simțea încă la fel. N-avea chiar nici o importanță. Propria lui aversiune era suficientă pentru amândoi — deși dorea în mod sincer ca Scott să nu știe ce simțea el.

Ce avea de gând să facă ?

Nu era un bărbat să se piardă. La serviciu avea zeci de cazuri zilnic, folosindu-și inteligența și intuiția căpătată prin experiență. Aproape întotdeauna deciziile erau corecte. Totuși acum se simțea paralizat, inteligența depășindu-i intuiția cu o ferocitate care-l paraliza. Rațiunea îi spunea să fugă departe de femeia cu păr mătăsos și cu ochi albaștri. Intuiția îi spunea : „Rămâi ; ea este importantă pentru tine. Vitală. Dacă fugi de ea, n-o să mai ai niciodată o a doua șansă“.

Cu o ușurare profundă auzi pașii lui Scott pe treptele scării de stejar ; niciodată nu încetase să se mire cât de mult zgomot făcea un băiat de opt ani.

— Sunt în birou, îl strigă el și puse actul la care lucra în sertar.

— Tată, n-ai putea să mă duci la băcănie ? Vreau să iau niște zahăr. Danny și cu mine o să vindem limonadă fiindcă avem nevoie de bani să cumpărăm un set de aeroplan.

— Luăm bicicletele, zise Teal, ridicându-se.

Plimbarea îi va face bine și poate că atunci când se va întoarce s-ar concentra mai bine la treaba lui, în loc să se gândească la viața sa sexuală.

Viața lui sexuală inexistentă.

Și a cărui alegere era ? A nimănu, decât lui.

— Mă întreb de ce îi ia așa de mult timp lui Scott? spuse Danny neliniștit.

Storsese cu greu lămâile, golise ambele tăvițe cu gheață în suc și acum avea nevoie de zahăr.

— Poate că tatăl lui nu l-a putut lua imediat, îl liniști Julie.

Ea abia venise de la serviciu. Avusese o tură relativ ușoară și fusese în stare să-și pună la punct niște hârtoage, iar în seara asta își planificase să se culce devreme, în speranța de a reuși să adoarmă. Necazul era că nu mai voia deloc să doarmă singură. Îl voia pe Teal în pat lângă ea.

Când luă o cană cu apă și o turnă în ibric, vocea lui Danny îi întrerupse șirul gândurilor.

— Pot să iau bicicleta, să văd totuși dacă Scott este acasă?

— Sigur, mergi pe trotuar, totuși.

Își făcu ceaiul ei favorit, Earl Grey. Ducându-și ceașca pe veranda din spate, îl împinse pe Einstein de pe scaun, spre marea neplăcere a acestuia și se așeză. Imediat el sări în poala ei și ceaiul se vărsă pe brațul scaunului, cât pe ce s-o opărească pe picioare. Puse ceașca pe măsuța de plastic de lângă ea și-i frecă urechile lui Einstein, mișcare care-l aducea pe motan în stare de extaz. Julici îi plăcea de Einstein. El știa ce voia de la viață și făcea tot ce putea ca să se asigure să primească.

— Aș vrea să-l prind pe Teal la fel de ușor cum prinzi tu păsărelele, îi spuse ea mângâindu-i blana.

Einstein clipi mulțumit.

Danny urcă cu bicicleta pe alee și o lăsă să cadă lângă gard.

- Nu este acasă încă, se vălcări băiețelul. Crezi că tatăl lui l-ar fi dus la înghețată fără mine ?

- Sunt sigură că nu, Danny... poate că s-au întâlnit cu cineva cunoscut la magazin. Vrei să merg cu tine la terenul de joacă în timp ce aștepti ?

Danny se luminează la față.

- Am putea să jucăm catch cu noua mea mânășă de baseball.

El alergă înăuntru ca s-o aducă și Julie își sorbi ceaiul, mângâind blana lui Einstein. Deși era încântată că Danny și Scott erau prieteni așa de apropiați, uneori se îngrijora puțin că erau prea apropiați. Prea dependenți unul de altul, în orice caz.

Danny apără bălăngănind mânășa și ea-și goli ceașca.

- Mă duc să-mi iau adidașii, îl anunță ea. Două secunde.

Intră în casă, găsi adidașii în fundul șifonierului și tocmai și-i trăgea în picioare când sună telefonul de lângă pat. Ridică receptorul și spuse :

- Alo ?

Se lăsă o pauză, apoi o voce mică întrebă :

- Julie ?

- Da, eu sunt, Julie... Tu ești, Scott ? Vorbește dragă, abia te aud.

- Julie, tatăl meu... Vocă lui se întrerupse.

Strângând receptorul, copleșită de o teroare rece și bruscă, Julie rosti ascuțit :

- Scott, unde ești ? Ce s-a întâmplat ?

În fundal se auzeau voci, apoi o femeie interveni :

- Ești Julie Ferris ?

În agonie de neliniște, Julie răspunse :

- Da... te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

- Sunt Rita Glassco, de la Urgență. Tatăl lui Scott a fost lovit de o mașină, acum este internat. Posibile vătămări la cap și piept, nu este sigur dacă mai este și altceva. Scott voia să-ți telefoneze.

Julie o plăcea pe Rita, care era și ea o mamă singură.

- Vin acolo cât pot de repede, o anunță ea rapid. Rita, te rog, mă lași să vorbesc din nou cu Scott ? După o pauză auzi sunetul respirației lui Scott. Scott, spuse ea cât putu de convingător voi fi acolo în zece minute. Și Scott, tatăl tău se va face bine, mă auzi ?

- Mda, răspunse el deloc convins.

Conduse pe drumul cel mai scurt către spital, blestemând fiecare semafor roșu, claxonă o pereche de turiști care nu știau încotro s-o ia și sfârși prin a-i bloca pe amândoi. Dar în cele din urmă opri la locul de parcare al asistentelor. Luând mâna lui Danny cu fermitate, alergă spre secția de urgență.

Accasta era în starea ei de haos controlat. Rita vorbea la telefonul de la pupitrul principal și-i făcu semn Juliei spre a doua sală de așteptare. Julie se grăbi pe hol și intră în încăpere. Câțiva oameni stăteau pe scaunele aliniate lângă perete ; dar ea n-avea ochi decât pentru Scott. Băiețelul stătea chircit, uitându-se la adiașii lui cu o privire atât de nefericită încât Julici i se rupse inima. Arăta ca un copil lipsit total de speranță.

Teal nu era mort... nu putea să fie.

- Scott, am ajuns, spuse ea.

El se uită în sus și într-o clipă se repezi spre ea. Ea se clătină sub greutatea lui, ingenunche pe dușumea și-l înconjură cu brațele, ținându-l strâns ; el tremură tot. Ținându-l îmbrățișat, ea întreabă imediat :

- L-ai văzut pe tatăl tău, Scott ? El scutură din cap. Au spus că este ceva în neregulă cu el ? Părul lui

negru, atât de asemănător cu al lui Teal, se frecă de obrazul ei, negând.

- O știu pe asistenta de serviciu - să mergem să vedem ce se întâmplă, îl îndemnă ea.

Dar el se strânse de ea și mai tare. Nu-ți trebuia multă sensibilitate ca să-ți dai seama că era îngrozit de ceea ce ar putea auzi, ca de altfel, și ea.

- Mergem împreună, zise ea. Hai, scumpule.

El se lipi de ea și se lăsă dus la asistenta de la pupitrul principal. Rita puse mâna peste microfonul telefonului și-i informă în grabă :

- Pe domnul Carruthers l-au dus sus la radiologie și-l aduc înapoi la camera 9... Vă rog, domnule, ce spuneți ?

Camera 9 era goală. Julie stătea nehotărâtă pe hol. Putea să se ducă la radiologie, sau putea aștepta aici. Apoi dilema se rezolvă. O targă apărui după colț. Bărbatul de pe ea era Teal.

Ochii îi erau închiși și fața lividă. Pielea îi fusese julită la un obraz și de-a lungul brațului. Pieptul îi era gol. Apoi, cuprinsă de groază, văzu că unul dintre doctorii care însoțea targa era Nick.

Nick era neurochirurg. Neurochirurgii erau chemați doar în cazuri serioase.

Îl iubesc pe Teal, gândi ea cu claritatea disperării. Îl iubesc... nu poate muri.

Nick se uită în sus, o văzu stând acolo și veni spre ea, zâmbindu-i intim așa cum obișnuia să zâmbească tuturor femeilor peste șaisprezece și sub șizeci de ani.

- Julie, ce surpriză plăcută... ce faci aici ?

Sfârșită de o teamă paralizantă, furioasă că Nick putea fi atât de nesimțitor și uimită de descoperirea ei, ea ezită.

- Teal... ce este cu el ?

- Despre ce vorbești ?

- Pentru numele lui Dumnezeu, Nick - acesta de pe targă este Teal ! țipă ea. Spune-mi ce-i cu el - trebuie să știu !

- Oh, nu este pacientul meu, răspunse Nick indiferent.

- Nu este ?

Nick o trase pe Julie de mânecă.

- Arăți de parcă ai fi gata să leșini... hai, stai jos. Se întoarse spre intern. Care-i problema cu Carruthers ?

- Contuzii, trei coaste rupte, și jolituri, replică internul. O să stea aici o zi sau două.

- Nimic serios, remarcă Nick. Mă surprinzi, Julie, în acea seară la concert am avut impresia că tu și cu Teal crați mai mult adversari decât iubiți.

Ignorându-l pe Nick, se agăță de mâneca halatului internului.

- Acesta-i adevărul ? Nu-mi ascundeți nimic ?

- Poți vedea foaia medicală, se interpuse Nick cu o voce iritată.

Dându-și seama că nu se comporta prea profesional, Julie se aplecă spre Scott și spuse cu o voce tare :

- Este bine, Scott. Va sta în spital două zile și apoi va veni acasă.

Dar Scott se uita la forma nemișcată de pe targă și nu dădea nici un semn c-ar fi auzit.

- Nu este mort, spuse ea cu violență. Scott îi aruncă o privire inexpressivă și nu răspunse. Disperată să-l facă să înțeleagă, Julie luă mâna băiatului și o puse pe pieptul gol al lui Teal. Vezi, respiră, simți ?

Pieptul lui Teal se ridica și cobora încet. Genele lui Scott fluturară. Zise cu o voce pierdută :

- Nu este mort ?

- Respiră, scumpule, repetă ea tare. Se va face bine.

Cu aceeași voce lipsită de emoție, Scott anunță :

- Credeam că e mort. Ca mămica mea.

Fața Juliei exprima compasiune. Neștiind ce să spună, îl înconjură pe Scott cu brațele, simțind cum i se scurg pe obraji lacrimi de ușurare și milă, și dorindu-și ca Scott să plângă și el.

Nick interveni cu o voce oficială :

- Trebuie să te muți, Julie, blochezi coridorul.

Brancardierul împingea targa în josul holului, internul mișcându-se repede o dată cu aceasta. Aproape trăgându-l pe Scott și cu Danny în urma lor, Julie urmă mica procesiune în camera de tratamente. Internul spuse :

- Rezidentul de la ortopedie va veni să-l înregistreze. Apoi îl vom duce într-o cameră de la etaj. Nu va dura mult.

- Știți ce s-a întâmplat ? întrebă Julie.

- Mașina a trecut pe stop și a intrat în bicicleta lui, dădu internul din umeri. A fost norocos - putea fi mai rău.

Ar fi putut fi omorât, gândi Julie, și avu același sentiment de groază și iubire în piept. Dacă și-ar fi imaginat vreodată că se va îndrăgosti din nou, și-ar fi închipuit o noapte cu lună, înmiresmată de mirosul trandafirilor și cu ea îmbrăcată într-o rochie transparentă, cu flori în păr. Nu jeanși și o cameră goală de spital, cu doi băieți speriați drept companie.

Internul părăsi camera. Julie se așează pe singurul scaun, îl trase pe Scott în poala ei și-l îmbrățișă pe Danny cu o mână.

- Coastele rupte sunt dureroase, dar nu este ceva serios, Scott, îi explică ea. Probabil că doctorii îl vor

ține pe tatăl tău în spital două zile, pentru a urmări contazia de la cap. Pe cuvântul meu că se va face bine.

Ochii lui Scott erau lipiți de silueta nemișcată de pe targă și ea nu era sigură că el o auzise.

- Nu te-ai minți, Scott !

Fără să-și întoarcă fața, el răspunse cu o politețe împietrită :

- Și polițistul mi-a spus că mămica mea va fi bine.

Gura Juliei se strânse. Cum murise Elizabeth Carruthers ? De ce fusese acolo un polițist - fusese alt accident ? Mângâind absentă umerii lui Scott, știa că-i lipsește curajul să-l întrebe. Bineînțeles dacă el i-ar răspunde, lucru de care se îndoia.

Ea zâmbi către Danny.

- E în regulă ?

El încuviință din cap pe tăcute. Concentrându-se să-și stăpânească propriile emoții, Julie îi ținea pe cei doi băieței aproape de ea și aștepta. Apăru un asistent, care controlă în grabă funcțiile vitale ale lui Teal și plecă fără să spună nici un cuvânt. Peste zece minute apăru un rezident. Acesta avea părul roșu și cearcăne negre sub ochi și o dată, avusese o lungă conversație cu Julie la o cofetărie, despre canotaj, un sport la care renunțase.

- Julie, ce faci aici ? întreabă el.

Sunt îndrăgostită de bărbatul de pe targă...

- Teal Carruthers este un prieten de-al meu, Steve; îl informă ea și mângâie părul lui Scott. Acesta este fiul lui.

Steve desfăcu radiografiile și le ținu la lumină.

- Nimic grav, anunță el. Pare în formă bună, n-o să trebuiască mult timp ca să se însănătoșască... va fi bine, în curând, îi zâmbi el obosit lui Scott.

Scott îl privea lipsit de expresie. Julie oftă. Era un lucru bun că avea trei zile libere. Scott, evident, avea nevoie de multă atenție.

După ce Steve îi controlase coastele lui Teal, cu îndemânarea obișnuită, zise :

- Știi cumva dacă i-au repartizat o cameră ? Julie scutură din cap. Voi controla eu la biroul central pentru tine ; aici este un balamuc în seara asta. Vezi și tu, Julie. Îndreptă un alt zâmbet spre Scott. Fără mers pe bicicletă pentru tatăl tău un timp, spuse el scriind câteva cuvinte în fișă și părăsind camera.

O oră mai târziu, Teal fusese transferat într-o rezervă de la etajul cinci. Mișcarea îl făcuse să fie neliniștit, pleoaplele i se mișcă și încercă să vorbească, deși Julie nu pricepea nici un cuvânt. Se făcea târziu, ea trebuia să ia băieții, să-i ducă acasă și să-i pună în pat. Dar ezita să plece până când Scott nu-l vedea pe tatăl lui recăpătându-și cunoștința.

Ea se aplecă peste pat și vorbi încet :

- Totul este în regulă, Teal... suntem aici.

El mișcă brațul, mâna încercând să se agațe de cuvertura albă. Fiind cuprins de durere, ochii i se deschiseră, uitându-se drept spre ea. Cu ochii mari de uimire, el șopti :

- Julie ?

Dar înainte ca ea să-i explice ce căuta acolo, el fu cuprins de groază.

- Scott ! Unde-i Scott ? izbucni el, încercând să se smulgă din pat. Totuși, efortul era prea mare pentru el. Cu un geamăt animalic de suferință, căzu înapoi pe perne.

Simțindu-se ca o începătoare în prima sa noapte de gardă, ea-i puse palma pe piept și pronunță limpede :

- Scott este chiar aici - n-a fost rănit deloc. Mă auzi, Teal ? Scott este aici lângă pat.

Pieptul lui Teal se mișca de parcă s-ar fi luptat cu durerea, efortul fiind atât de puternic încât Julie simți cum îi vin lacrimile în ochi. Se forță să și le înăbușe, nu era timp pentru plâns. Apoi el deschise iarăși ochii. Ea-l trase pe Scott mai aproape de pat și observă cum Teal își îndrepta atenția asupra fiului său, cu o cută de concentrare între sprâncene.

- Scott, spuse el cu voce gătuită. Mi-a fost atât de teamă să nu fi fost lovit...

Scott scutură din cap. Deși Julie îl simțea pe băiat tremurând, fața acestuia rămăsese impasibilă. Ochii lui Teal erau plini de lacrimi de slăbiciune, ai lui Scott erau uscați. Ea zise cu un calm pe care era departe de a-l simți :

- O să-l duc la mine până când vei veni acasă...! Nu trebuie să mă duc la serviciu, deci pot avea foarte bine grijă de el peste zi.

- Mulțumesc, murmură el. Cu un efort evident, se uită țintă la fiul lui :

- Te iubesc, Scott, șopti el.

Efortul îl epuizase, și ochii se închiseră. Julie ar fi dat orice ca Teal să-i fi spus ei astfel de vorbe.

- Scott, dacă ești gata de plecare, ar trebui să mergem. Tatăl tău are nevoie de odihnă și știe acum că tu n-ai pățit nimic. De ce n-am merge acasă să vă fac la amândoi o ciocolată fierbinte înainte de a merge la culcare ?

Scott se răsuci.

- OK, răspunse el cu o voce impasibilă.

- Poți să dormi în patul meu dacă vrei, se oferî Danny.

Scott abia zâmbi, își strecură mâna într-a Juliei și ieși din cameră fără să se uite în urmă. Julie întrebă sora de pe etaj dacă poate să-i telefoneze în cazul în care va apărea vreo modificare în starea lui Teal, apoi duse băieții acasă. Desfăcu patul lui Danny ca să încapă și Scott, îi dădu o pijama a fiului ei, pregăti ciocolată fierbinte și le citi câteva capitole dintr-o carte aflată în biblioteca lui Danny.

Danny adormi. Ea-l înveli pe Scott și-l sărută de noapte bună.

— Sunt în camera alăturată dacă ai nevoie de mine și am lăsat o lumină pe hol. Noapte bună, scumpule.

După ce-și puse o pijama, Julie se urcă și ea în pat. Se așteptase să zacă trează din cauza îngrijorării pentru Teal, dar trebuie să fi căzut instantaneu într-un somn adânc, următorul lucru pe care-l știu fiind că stătea cu ochii deschiși în întuneric, întrebându-se de ce se trezise. Apoi auzi din nou vocea plină de groază a unui copil.

Sări din pat într-o fracțiune de secundă și intră în camera băieților. Danny dormea liniștit, ghemuit sub cuverturi, iar Einstein era încovoiat la picioarele lui. Dar Scott se agita în pat, suspinând în somn. Julie îl luă de umeri.

— Trezește-te, Scott, ai un coșmar.

El sări în sus, agățându-se de ea și ținând-o ca și când n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată. Trupșorul lui tremura violent. Îi trebui Juliei un minut ca să vadă că el plângea. Cu o strângere de inimă, auzi cuvintele pe care el le murmură în umărul ei :

— O vreau pe mămica mea, o vreau pe mămica mea...

Instinctiv ea-l îmbrățișă și se întinse lângă el înveliindu-l. Scott plânse mult înainte de a adormi. Julie

rămase întinsă în întuneric. Într-un fel sau altul, trebuia să aștepte ce se întâmplase cu mama lui.

Dimineața nu se răzgândise. Băieții se treziseră și începură o hârjoneală, iar Scott fu deosebit de grosolan cu ea când Julie interveni, comportare care nu-i era caracteristică. Totuși, când se apropiară de ușa spitalului în acea după-amiază, Scott îi strângea mâna atât de tare încât o durca.

Teal stătea în pat, sprijinit de perne când intrară în rezervă. Abținându-se să se arunce în brațele lui așa cum făcuse fiul lui cu ea, spuse cu o ușurință controlată:

- Fața ta arată de parcă ai fi fost lovit de un camion și nu de un automobil. Cum te simți ?

- Ca și cum ar fi trecut un camion peste mine, zămbi el reținut. Și ai grijă ca indiferent ce faci, să nu mă faci să râd. Bună, Danny. Scott, fiule, ce mai faci ? Netezi cu palma cearșaful. De ce nu vii aici să te îmbrățișez ?

Julie îl duse pe Danny la cofetărie pentru o înghețată și când se întoarse îi rugă pe amândoi băieții s-o aștepte pe hol fiindcă avea de vorbit cu Teal între patru ochi. Cu toate că el arăta obosit și palid, ea se strădui să fie cât mai tare. Îi povesti pe scurt cum se purtase Scott.

- Așa că vreau să știu ce s-a întâmplat cu soția ta, termină ea.

Ar fi trebuit să-și dea seama că fiul lui va reacționa astfel, se gândi Teal simțind o greutate pe suflet. Încercând să-și învingă o puternică durere de cap, zise :

- A fost un accident lipsit de sens. Ea a alunecat pe gheață la marginea trotuarului, mergând pe jos spre centru - era ianuarie - a căzut, lovindu-se cu capul de asfalt. Și-a spart capul și a murit din cauza unei hemo-

ragii, în spital. Jucându-se cu tivul cearșafului, adăugă încordat : Scott era cu ea.

Explicația lui Teal era o justificare pentru comportamentul lui Scott.

– Așa că acum este a doua oară, șopti Julie. Bineînțeles că el nu m-a crezut când eu îi tot spuneam că o să te faci bine. Și bineînțeles că a avut coșmaruri.

– A avut ?

Julie aprobă din cap. Plin de îngrijorare, Teal se încruntă :

– Nu este corect ca tu să ai de luptat cu toate acestea, Julie. Nu este copilul tău, de ce trebuie să ai toate astea pe cap !

Ea simți de parcă Teal ar fi pălmuit-o.

– Sunt sigură că și tu ai fi făcut la fel pentru mine.

– Și totuși nu este în regulă, mai ales că ești în zilele tale libere și ai așa mare nevoie de odihnă.

– Nu mă plâng, Teal, sună voca ci ușor ascuțită. Am simțit nevoia să știu ce s-a întâmplat cu Elizabeth, din cauza spaimei lui, asta-i tot.

El se propti mai sus în perne, gâfâind din cauza durerii de coaste.

– Nu spun că nu apreciez ceea ce faci tu – dimpotrivă, îți sunt foarte recunoscător.

Recunoștința nu era primul lucru pe lista răspunsurilor emoționale pe care Julie le aștepta de la Teal. Dar nu-și putea ieși din fire cu un om cu trei coaste rupte și o contuzie. Bărbatul pe care-l iubea.

– Mulțumesc că mi-ai spus despre Elizabeth, zise ea întepată. Vrei să ți-l aduc din nou în seara asta pe Scott ?

Durerea din tâmplile lui Teal pulsa ca un ciocan și era disperat să se simtă atât de neputincios.

- Aș putea s-o sun pe Marylee... Poate că ea l-ar putea lua pe Scott pentru câteva zile.

- N-ai încredere în mine ? scrâșni ea.

- Nu vreau să te oblig, nu este vorba de încredere aici.

- Teal Carruthers, declară ea. Ești mai obtuz decât orice alt bărbat. Nu înțelegi că sunt fericită să am grijă de Scott și că nu este o obligație ? Cum pot să te fac să pricepi asta cu mintea ta îngustă ?

- Vom discuta asta mai târziu, când voi fi în stare să leg două propoziții, gemu el.

Julie se îndreptă către ușă.

- O să-l aduc astă-seară pe Scott la ora șapte. Problema ta este că nu poți suporta ideea să-mi fii dator cu ceva.

Faptul că ceea ce spusese ea era absolut corect, nu-i era de prea mare ajutor lui Scott.

- Dacă aș putea să mă ridic în picioare, n-ai scăpa prea ușor de mine.

Ea-și băgă capul înapoi pe ușă.

- Încercă, zâmbi ea și-i trimise un sărut în zbor, simțind că se poartă copilărește, dar fiind satisfăcută de acest comportament.

În dimineața următoare, pe la ora trei, Scott avu un alt coșmar. Julie îl trezi din nou și legănându-l ușor în brațe, îi șopti blând :

- Tata mi-a povestit ce s-a întâmplat cu mama ta. Nu-i de mirare că ai fost atât de speriat când a avut loc accidentul lui. De ce nu-mi povestești și mie cum s-a întâmplat ?

Cuvintele începură să curgă unul după altul.

– Mergeam cu bicicletele în josul străzii, când o mașină mare, neagră, a intrat cu viteză în intersecție. Tata a strigat la mine să frânez. A frânat și el, dar totuși mașina l-a lovit. Mai târziu polițistul a spus că omul care conducea mașina era beat și de aceea nu văzuse stopul. Taică-meu s-a lovit de caldarâm și tot ce mai știu este că era sânge peste tot și o mulțime de oameni se strânseseră în jur când a venit ambulanța și ne-a dus la spital. Atunci ți-am dat telefon.

– Ai făcut exact ce trebuia. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine, Scott... De ce nu încerci acum să dormi, ca mâine dimineață să te simți mai bine ?

– Am fost foarte speriat, mărturisi el, lipindu-și capul de pieptul ei.

După câteva momente Scott dormea în brațele ei complet relaxat, ceea ce îi înmuie inima. Dacă-l iubea pe Teal așa cum o femeie iubește un bărbat, acum începea să-l iubească pe Scott așa cum o mamă își iubește copilul.

Ce spusese Teal ? „El nu este copilul tău...”

Nu-i de mirare că aceste cuvinte o duruseră așa de tare.

Faptul că-și pusese în gând să devină iubita lui Teal părea acum mai degrabă o copilărie. Tot mai dorea să facă dragoste cu el, asta nu se schimbase cu nimic. Dar acum voia mult mai mult decât atât. Voia ca Teal să aibă încredere în ea, să nu mai aibă nici o rețineră.

Își dădea seama că dorește și luna și stelele... bărbatul cu totul, și nu jumătăți de măsură.

*
* *

Dimineața următoare Julie o petrecu curățind și făcând ordine în casa lui Teal. Apoi, culese flori din gră-

dină și făcu câteva buchete, pe care le aranjă în vase și le așeză în dormitorul lui, în salon și în bucătărie. Scott o urmă peste tot vorbind întruna, ca și cum ar fi vrut să răscumpere tăcerea lui din ultimele două zile. Imediat înainte de prânz Teal veni acasă adus de Julie, cu mașina, de la spital. Urcase cu greu cele câteva trepte de la intrarea din spatele casei și, ajuns în bucătărie, se așeză pe un scaun să-și tragă răsuflarea.

- Mă simt ca un bătrân de nouăzeci de ani, murmură el. În ritmul ăsta, o să am nevoie de cincisprezece minute ca să ajung în dormitorul meu.

Scott îi zâmbi vesel.

- Julie pregătește prânzul pentru noi și va găti și cina. Ieri a copt niște prăjituri foarte gustoase, iar azi-dimineață a dat cu aspiratorul prin toată casa. Nu-i așa că a fost drăguț din partea ei, tată ?

Julie își ținu răsuflarea ; n-ar fi vrut să audă din nou o remarcă neplăcută privind amestecul ei în viața lor.

- Tot nu avem ce face, zâmbi ea, abia am avut o scuză să n-o invit la ceai pe proprietăreasa mea.

Teal se uită împrejur, mângâind cu privirea buchetul mare de flori de pe masă, al cărui aranjament înviora atmosfera :

- Doamna Inkpen ar putea învăța câteva lucruri de la tine, zise el ridicându-se. Este ridicol, dar mă simt foarte obosit și simt nevoia să mă întind puțin în pat. Vii cu mine, Scott ?

- Sigur, tată, vin, deși ar trebui s-o ajut pe Julie să pună masa.

Plecară amândoi și dispărură urcând scările spre dormitor. Arătând plictisit, Danny se întinse pe cel mai apropiat fotoliu. Julie începu să facă sandvișuri. Nu era doar o închipuire a ei : de când avusese accidentul,

Teal se ferea de orice ar fi creat o apropiere între ei. Nu voia să-i fie dator cu nimic, nici măcar pentru faptul că ea înveselise bucătăria Elizabethci cu câteva flori.

Poate că-l deranja simpla ei prezență în casa lui.

Dacă Julie îl iubea, asta nu însemna că și el nutrea aceleași sentimente pentru ea.

Scott îi duse tatălui său tava cu mâncare și stătu cu el cam o oră, apoi se întoarse cu tava goală.

- Tata o să doarmă câtva timp după masă, îi dădu el raportul lui Julie. Aceasta îi luă pe băieți cu ea la înot și încercă să-i țină ocupați toată după-amiaza, amânând cât putu întoarcerea acasă.

Când reveniră cu toții, Scott dispăru din nou pe scări, Danny își făcu de joacă în grădină, iar ea începu să pregătească cina - pui la cuptor și salată.

De data asta luă tava cu mâncare și urmă ea însăși scările. Când intră în dormitor, Teal stătea întins pe pat, cu ochii pe jumătate închiși, iar Scott - ghemuit într-un colț al patului - citea o carte.

- Ți-am adus cina, Teal, spuse ea.

- Mulțumesc, zise el scurt.

- Cina ta te așteaptă jos, Scott, adăugă Julie.

- Vreau să mănânc cu tata.

- Lasă-l să mănânce aici, Julie - este unul mai puțin de care să te îngrijești.

Danny îi simțea lipsa lui Scott, dar Julie se abținu să facă această remarcă. Ea pregăti o altă tavă cu mâncare, pe care i-o aduse băiatului, apoi îl luă pe Danny cu ea și amândoi cinară în curte, pe masa de sub arțar, deși nici unul dintre ei nu se arăta prea flămând. Ur-mărindu-l cum abia se atingea de mâncare, Julie avea senzația că toate simțurile i se ascuțiseră precum unui animal în așteptarea furtunii.

Când Danny dispăru în casa din copac, ea intră să curețe bucătăria. Scott aduse tăvile jos, întârziind lângă chiuveță pe când ea le curăța. Ea înțelegea de ce el stătuse atâta lângă Teal, chiar de la accident, și căuta cuvintele cu care să-i explice că Danny se simțea părăsit, când Scott interveni :

- Vreau să-ți cer o mare favoare, zâmbi el când Julie se întinse după detergent.

- O mare favoare. Chiar una mare.

El părea foarte serios. Cu multă precauție, ea zise :

- Dacă pot...

- Vreau să te căsătorești cu tatăl meu.

Sticla de plastic cu detergent îi alunecă printre degete și-i căzu pe podea. Răspunse cu o voce ștearsă :

- Nu pot face asta, Scott.

- De ce nu ?

Pentru că el nu m-a cerut. Se aplecă, luă sticla și deschise robinetul, gândurile fugindu-i aiurea.

- Căsătoria este un pas mare, protestă ea. Eu sunt divorțată și tatăl tău este văduv, așa că amândoi am fost răniți... nu suntem pregătiți să ne căsătorim din nou.

- Danny și cu mine te-am văzut sărutându-l pe tăticu - deci, trebuie să-l plăci.

- Îl plac. Dar nu te poți mărita cu oricine îl plăci.

Bărbia lui căzu într-un fel pe care ea îl recunoștea. Scott spuse :

- Înscaună că nu vrei să te căsătorești cu el.

- Nu-ți pot răspunde la asta, Scott. Știu că nu poți înțelege și nu-mi place când adulții le spun copiilor că vor înțelege când vor fi mai mari... dar tocmai asta spunea eu.

Scott dădea ritmic în piciorul unui scaun, cu o față mohorâtă – mohoreala pe care o așteptase în subconștient, realizează Julie cu o inimă grea.

– Este doar vina ta ! răbufni el. Mie-mi place căne ești aici, este ca și cum ai fi mama mea, și nu văd de ce nu te-ai căsătorit cu tatăl meu.

Pe genele lui atârnavu lacrimi. Ea-l întreabă :

– Ai vorbit cu tatăl tău despre acest lucru ?

Uitându-se peste umăr la ea, el zise cu asprime :

– De ce aș fi făcut-o ? Este vina ta, nu a lui – Danny mi-a spus că n-o să te mai recăsătorești. Aș vrea ca tu să nu fi venit niciodată aici !

Băiatul fugi afară, trântind ușa după el. Julie făcu un pas după el, dar apoi se opri. Era bine să-l lase să creadă ce vrea, pentru un timp. Era clar că nu era în dispoziția de a-și asculta rațiunea. Începu să curețe farfuriile, simțindu-și inima ca un bolovan în piept, degerele ei fiind agile în mod normal, de data aceasta sparse însă un pahar și ciobi o farfurie. În cele din urmă, cu o șovăială imensă, urcă scările.

Teal stătea lângă biroul din dormitorul lui, încercând să-și bage brațele într-o cămașă de bumbac. Când se apropie să-l ajute, el o reperi :

– Mă descurc și singur.

Înfigându-și unghiile în palme, ea răspunse :

– Teal, nu crezi c-ar fi mai bine să dorm diseară pe canapeaua de jos ? Nu ești prea sigur pe picioarele tale. Reuși să zâmbescă credibil. Sora ta medicală personală.

Era ultimul lucru pe care-l dorea el.

– Nu este necesar, Julie. Oricum, trebuie să te duci mâine la serviciu, nu-i așa ?

– Aș putea pleca de aici.

Fără să se uite la ea, el o sfătui :

– Du-te acasă și odihnește-te – ai nevoie de asta după două zile.

Tot ceea ce făcuse Julie de la accidentul lui era motivat de iubire, dar nu-i putea spune acest lucru.

– Din nou mă alungi, spuse ea.

– Încep să cred că am fost nebun pentru a sugera acea blestemată de înțelegere. Ai avut dreptate – suntem patru implicați în asta, nu doi, și există un mare pericol ca băieții să sufere.

Dar eu? Vru ea să spună. Reținându-se cu grijă; întreabă :

– Unde vrei să ajungi ?

– Nicăieri, doar cred că trebuie să te duci acasă în această scară.

Dacă ținea la reputația ei de a fi cinstită și curajoasă, i-ar spune lui Teal că era îndrăgostită de el, dar știa că nu poate s-o facă. Îndârjindu-se, Julie întreabă :

– Este vorba de Elizabeth – încă o mai iubești ?

Ea răspunse cu violență :

– Nu vreau să te mint, Julie, nu vrei, pentru numele lui Dumnezeu, să lași asta în pace ?

Prea mândră pentru a plânge în fața lui, ea zise încetșor :

– Îmi pare rău... bănuiesc c-ar fi trebuit s-o chem pe doamna Inkpen să vină astăzi aici. Acum îl voi lua pe Danny acasă.

Se întoarce, îndepărtându-se de el, și coborî pe scările de stejar, oarbă la lumina serii care cădea ușor peste lemnul lustruit. Luându-și poșeta de pe bufet, își puse pulovărul pe umeri pentru că îi era frig. Apoi, când voci ascuțite pătrunseră prin nefericirea ei, realiză că băieții se certau afară. Prin ușa deschisă îl auzi pe Scott strigând :

- Este vina mamei tale în întregime - ea este cea care nu s-ar căsători cu tatăl meu !

- Nu este vina ei, ripostă Danny.

- Ba așa este !

- Pun pariu că tatăl tău nu a cerut-o în căsătorie. Bărbatul este cel care trebuie s-o facă.

- Ea i-ar spune nu, chiar dacă el ar face-o, îi aruncă Scott. Tu mi-ai spus așa. Tu mi-ai spus că nu i-a plăcut să fie măritată cu tatăl tău și că ea nu vrea să se mai mărite din nou.

Înmărmurită, Julie îl auzi pe Danny spunând bosumflat :

- Și eu pariez că tatăl tău ar face-o să se răzgândească dacă ar vrea... Și apoi, auzi altceva, pașii lui Teal intrând în bucătărie. Dorindu-și ca el să fi fost la mii de mile depărtare, rămase nemișcată ca o statuie.

- Nu este vina lui, se tângui Scott. Mama ta este cea care nu s-ar căsători.

- Tacă-ți gura ! scrâșni Danny și spre groaza ei, Julie auzi o bufnitură bruscă și apoi trupuri care se lupatau în tufișuri.

Repezindu-se, ea fugi afară și coborî treptele. Apucând trupșorul cel mai apropiat de ea, îl ridică pe Scott. El hohotea ca o placă uzată :

- Te urăsc, te urăsc...

Danny se ridică și el, bătând aerul cu pumnii și nimerind-o pe maică-sa în loc de Scott.

- Nu mai vreau să fiu prietenul tău deloc ! țipă el. Și eu te urăsc ! După aceea se întoarse și fugi pe alce cât de repede putea.

Din ușă, Teal ordonă :

- Intră în casă chiar acum, Scott. Julie, ar fi mai bine să te duci după Danny. Vom vorbi mai târziu.

Ea-i aruncă o privire rapidă bărbatului care stătea pe verandă. Fața lui era strânsă de supărare, julturile și zgârieturile de pe fața lui făcându-l să arate ca un străin, cineva pe care nu-l cunoscuse vreodată și pe care nu-l va cunoaște niciodată. Făcând stânga-mprejur, ea fugi după fiul ei.

Danny se îndreptase drept spre casă și bătea cu furie în ușa din spate. Julie scoase cheile.

- Oprește-te, Danny - este OK să fii supărat, dar nu distrugi lucrurile. Intră în casă și o să vorbim când te vei mai calma un pic.

Danny alergă pe scări, luându-l pe Einstein cu el. Julie încuie ușa, se așează pe un scaun și-și lăsă capul pe bufet. Făcuse cel mai prostesc lucru din lume : pentru a doua oară în viața ei se îndrăgostise de un bărbat care era de neatinș. Și, încă o dată, fiul ei plătea prețul.

CAPITOLUL IX

Două ore mai târziu sună telefonul. Danny dormea în pat, vlăguit de emoții. Einstein care fusese mângâiat mai bine de o oră, era acum afară umblând după șoareci. Julie se schimbase într-un capot și-și turna un pahar de vin alb în încercarea de a se relaxa. Faptul că ea privea telefonul ca și cum i-ar fi intrat un șarpe în dormitor, dovedea inutilitatea eforturilor ei. Ridică receptorul.

- Alo ?

- Sunt Teal. Ce face Danny ?

- Doarme. Și Scott ?

- La fel. Marylee mi-a telefonat acum o oră - a venit astăzi în oraș și a auzit despre accident. Scott și eu mine plecăm la vila ei, să petrecem câteva zile acolo. Îmi va da ocazia să mă refac și băiatului șansa să se calmeze. Așa că te voi suna când mă voi întoarce.

Julie răspunse, aproape calm :

- Crezi că este o idee bună ?

- Evident, altfel n-aș face asta.

- Nu crezi că vrei să fugi departe de conflict ?

Teal nu voia ca ea să i se opună.

- Cei doi fii ai noștri au nevoie să învețe că nu sunt singurii care primesc lovituri.

Encervată, Julie hotărî să-și iasă din fire.

Cine vorbește de lovituri, Teal ? Părinții tăi care nu te-au văzut ? Nevasta ta, care este moartă de doi ani ? Sau tu, care ești speriat de moarte să nu te încrezi în emoțiile tale ?

— Nu mă provoca, Julie !

— Tu ești cel care mă provoci — îndepărtându-mă ! Tot timpul faci asta.

Cu o voce pe care nu i-o recunoștea, Teal replică cu încăpățănare :

— Când mă întorc, cred că ar trebui să terminăm cu înțelegerea noastră.

Cuvintele erau ca o ghilotină. Furia Juliei muri și în locul ei se instală groaza și disperarea. Agățându-se de ultimele rămășițe de mândrie — un sentiment prea îndepărtat de sinceritate și curaj, ea-i ură :

— Bine. Să vă simțiți bine la vilă. La revedere.

*

* * *

Următoarele câteva zile fură cele mai rele din viața Juliei. Absența lui Teal o făcea să se simtă ca și cum i-ar fi fost amputat un picior și rămăsese cu durerea și amintirea îngrozitoare a ceea ce fusese.

Ca un adaos la nefericirea ei, trebui să lucreze trei săptămâni la rând, ceea ce însemna să-l lase pe Danny cu cineva, într-o vreme când el avea nevoie de ea ; senzația o făcea să se simtă de parcă ar fi fost sfâșiată în două, o parte din ea străduindu-se să facă tot ce putea pentru pacienții ei, cealaltă dorindu-și cu ardoare să fie acasă cu fiul său. Danny se învârtea trist prin jurul casei, fiindu-i dor de Scott, iar ea descoperi într-o treia noapte, că și mai mult încă îi lipsea Teal. Julie își urca părul înainte de a se duce la culcare când din seala, Danny mormură :

— Teal este exact ca tata.

Măinile ei înțepeniră.

- Ce vrei să spui ?

- El a plecat. Exact ca tata.

Lacrimi amare umplură ochii Julici ; plânsese foarte mult în ultimele zile. Și cum putea să nege afirmația lui Danny ? Era adevărat. Robert petrecuse foarte puțin timp în vechea casă de pe malul mării. Cariera lui avusese întotdeauna prioritate în fața familiei, carieră care a prosperat constant de la un teatru mic local până la luminile puternice de pe Broadway. Ea știa acum că Melissa era cea care-l ținuse departe de ei.

Faptul că Danny suferea la fel de profund ca ea, o împinse pe Julie la acțiune.

- Danny, în următoarele patru zile sunt liberă. Dacă putem obține o rezervare, ți-ar plăcea să mergem pe insula Prince Edward ? Am merge la plajă și am vizita toate parcurile de distracții.

- Când ? întrebă băiatul.

- Măine, răspunse ea imediat.

- Mda, păru el interesat pentru prima oară de când plecase Scott.

Lucrurile se aranjă toate ca de la sine. Julie plăti o cabană din banii economisiți pentru prima rată la casă, și prinseră feribotul către insulă în dimineața următoare. Danny întâlni alți copii la cabană și pe plajă. Merse împreună cu mama lui la un spectacol muzical foarte reușit. În cele trei zile cât stătura acolo, Julie aranjă telefonic cu o colegă să-i țină locul încă o zi.

Pe drumul de întoarcere, Danny arăta deja ca un copil complet diferit. În suburbiile Halifax-ului îl luară pe Einstein care rămăsese în grija cuiva, și douăzeci de minute mai târziu se aflau în fața casei.

Einstein, care nu apreciasse deloc faptul că fusese lăsat pe mâini străine, scui pă spre Danny, când băiatul

deschise ușa cuștii unde fusese ținut și dispăru în tu-
fișurile grădinii din spatele casei. Acum sub un liliac,
el miorlăi către ei ținându-și coada în sus. Drept răz-
bunare începu să sape la rădăcinile florilor. Privindu-l,
Julie se gândi că nu era în stare să aprecieze comicul
situației.

Ea și cu Dany începură să care valizele în casa care
mirosea a gol și pustiu, nedându-le impresia întoarcerii
într-un cămin. Nici unul dintre mesajele de pe robotul
telefonic nu era de la Teal, iar poșta era o colecție de
facturi și reclame. Zdrobită de dezamăgire, ea-și înă-
buși lacrimile.

Ce va face dacă terminarea înțelegerii dintre ei în-
semna că Teal nu voia s-o mai vadă? Era întrebarea
care-o frământase tot timpul cât fusese plecată. Singu-
rul răspuns la care ajunsese era că n-ar putea să su-
porte nici măcar acest gând.

Se duse să scoată din mașină homarul pe care-l
cumpărase de la un pescar de lângă Souris. Tocmai se
lupta cu acesta când auzi un scrâșnet de frâne și o ma-
șină neagră se opri pe aleca din fața casei. Scott sări
din mașină și alergă către ei. Se opri scurt, la un me-
tru de Danny care încerca să-l bage pe Einstein în cuș-
că, și spuse grăbit :

- Îmi pare rău că m-am supărat pe tine - dar să
știi că eu nu te urăsc. Am putea fi din nou prieteni ?

Danny stătea nemișcat, zâmbetul lui scoțând la ve-
dere lipsa unui nou dinte.

- Da... Hai să ne jucăm la casa din copac.

Alergară împreună pe alee, timp în care Danny
strigă uitându-se în urmă :

- Bună, Teal.

Apoi dispăruă și Julie fu lăsată singură cu băr-
batul brunet care o privea fix, îmbrăcat într-un costum

gri. Probabil că venea direct de la serviciu, se gândi ea, dorindu-și să nu fi arătat atât de șifonată și ciufulită.

Pe măsură ce el se apropia, Julie văzu și altceva. Teal era într-o stare de furie de nedescris. Fața lui nu era încă total vindecată și-i dădea aerul unui gangster de înaltă clasă; ea-și înfrână impulsul de a râde. El o apucă de cot și o zgâlțâi.

– Unde naiba ai fost?

– Ți-am lăsat un mesaj pe robot. Ne-am dus la insula Prince Edward.

– Dar trebuia să te întorci ieri.

– Am făcut schimb de gardă cu una din colegele mele și am stat o zi în plus.

– Nu ți-a trecut prin cap să mă anunți și pe mine?

– Nu, răspunse ea cu îndrăzneală. Nu mi-a trecut. Tu ești cel care nu dorește să fie implicat – îți amintești?

– Este prea târziu, scrâșni el. *Eu sunt* deja implicat, cu sau fără voia mea. Ultimele douăzeci și patru de ore au fost cele mai lungi din întreaga mea viață. Ai avut un accident de mașină. Ai fost răpită. Ai întâlnit alt bărbat și te-ai măritat cu el. Pentru cineva de meseria mea, imaginația într-o asemenea situație nu are limite.

Inima Juliei bătea la fel de repede ca a lui Einstein când vâna o păsărică.

– Ce pot să spun este că n-arăți prea fericit de faptul că ești implicat.

El răbufni:

– Am mai fost o dată implicat și asta m-a făcut să sufăr peste poate.

– Elizabeth?

- Așa-i, Elizabeth. Felicitări, Julie.

Julie ar fi vrut să-l întrebe dacă vorbele lui însemnau simplă amărăciune sau nefericire adâncă. Era foarte important pentru ea, fiindcă era o mare deosebire între cele două noțiuni.

- Așa că ce-ai vrea să faci cu mine, Teal ?

- Știu foarte bine ce vreau să fac.

Ea-și aminti acele zile oribile dinainte de a o fi părăsit și orele lungi din timpul vacanței petrecute zdrobită de disperare.

- Amândoi știm ce vrem să facem, se răzvrăti ea. Tu vrei să termini înțelegerea noastră, să fugi și să te ascunzi, în așa fel încât să nu trebuiască să te schimbi. Foarte bine, fă așa cum vrei, eu n-o să te opresc.

- Vreau să mă cule cu tine, spuse Teal.

Ea împietri.

- Ce ?!

- O să râzi de mine dacă-ți spun că mi-ar fi trebuit mai puțin curaj ca să vorbesc de pe o stâncă înaltă de o sută de metri decât să-ți fac declarația asta, adăugă el, pe un ton cât mai stăpânit.

Înmormurită de parcă ea însăși ar fi fost victima recentă a accidentului de masină, Julie răspunse automat :

- Nu, n-o să râd.

- Vrei să te culci cu mine, Julie ? Vrei ?

Ea încă nu era sigură dacă să-și creadă urechilor.

- În cazul ăsta ar trebui să terminăm cu înțelegerea noastră, declară ea prostete. Hotărâsem că nu va fi amor sexual între noi.

- Înțelegerea asta a fost unul dintre cele mai stupide lucruri pe care le-am făcut în viața mea, scrâșni el, strângând-o și mai tare de braț. Pentru numele lui Dumnezeu, spune că mă vrei.

Un mic zâmbet apăru pe fața Juliei.

– Ți-am adus un cadou, șopti ea. Poți să deschizi pachetul când ajungi acasă – dar să fii atent ca Scott să nu fie prin apropiere. Este răspunsul meu la întrebarea ta.

Ochii lui Teal îi scrutară cu atenție fața, căci nu înțelegea cum ar putea un cadou răspunde unei întrebări atât de importante, când inima lui era disperată să știe că nu pierduse pentru totdeauna femeia iubită. Cu un geamăt înăbușit o atrase la pieptul lui și, cu buze flămânde, începu s-o sărute. Pentru un moment ea-i rezistă. Apoi, spre nesfârșita lui bucurie, răspunse sărutărilor cu egală ardoare, trupul ei fierbinte lipindu-se de al lui și trezind în el noi valuri de pasiune. Între două sărutări, îi șopti nerăbdător :

– Răspunsul este „da“, nu-i așa ? Spune-mi că este „da“ !

Ea-și încolăci brațele în jurul lui, și simțindu-i tresărire de durere, își opri, speriată, îmbrățișarea :

– Am uitat de coastele tale ! Îmi pare atât de rău !

– Și cu uitasem de ele până când mi-ai reamintit tu. Dar încă nu mi-ai răspuns „da“.

Ea se ridică în vârful picioarelor și-l sărută dulce.

– Ai încredere în presentimentele tale, Teal, zâmbi ea.

Deci n-o pierduse pentru totdeauna, Julie încă îl mai dorea. Amețit de ușurare, Teal o strânse și mai tare în brațe.

– De ce nu pot deschide pachetul în prezența lui Scott ?

– Așteaptă și-ai să vezi, răspunse ea cu un zâmbet drăcesc.

– Când este următoarea ta zi liberă ? întrebă el.

- Nu înainte de cinci zile, căci îi datorez lui Shirley un schimb.

- Am așteptat treizeci și patru de ani... de ce oare cinci zile mi se par o eternitate? oftă el și adăugă... probabil că ar trebui să mă duc acasă și să văd ce fac copiii.

- Sunt bucuroasă că s-au împăcat și sunt prieteni din nou.

- Nici pe jumătate cât sunt eu de bucuros, o sărută el. Nici nu meritam atâta fericire după ce-am fost atât de prost încât să-ți spun că voiam să terminăm cu înțelegerea noastră.

- Asta m-a durut. Foarte mult, recunosc eu deschis.

De câteva săptămâni Teal știa deja că avea puterea de a o excita... dar faptul că putea, în aceeași măsură, să o rănească îl ținuse ascuns față de propria lui conștiință. Toate vechile lui temeri începură să-i apese nervii încordați. „Culcă-te cu ea întâi, Teal“, își spuse el „și analizează-ți sentimentele după aceea“.

- Ai mâncat ceva? o întreabă el. Lasă-mă să mă duc acasă, să mă schimb și apoi mergem toți patru să mâncăm în oraș.

- Da, răspunse Julie și-i zâmbi.

- De fiecare dată când sunt departe de tine, uit cât de frumoasă ești, șopti Teal mângâindu-i părul mățos. Întotdeauna am îndoieli că ai putea fi pe atât de frumoasă, pe cât îmi amintesc eu.

Fermecată de căldura emanată de ochii lui cenușii, Julie știe că făcuse bine riscând totul prin alegerea cadoului lui Teal. Îi zâmbi din nou, lăsând toată fericirea ce-a simțea să-i lumineze fața.

Cu o voce răgușită de emoție, el îi spuse :

- Când te uiți așa la mine, totul pare atât de sim-

plu. Își lipi, tandru și mângâietor, buzele de ale ei, apoi cu o ușoară părere de rău, adăugă : trebuie să mă duc acasă. Cât timp îți trebuie ca să fii gata să mergem la masă, în oraș ?

- Dă-mi o oră, răspunse ea desprinzându-se din brațele lui și aplecându-se ca să ia cadoul frumos împachetat de pe bancheta din spate a mașinii, pe care, apoi, i-l înmână.

- Sper că asta este ceea ce dorești, îi spuse ea pe un ton cât se poate de serios.

- De ce să nu-l deschid acum, pe loc ?

- O, nu, nu aici, se alarmă ea imediat.

- Atunci o să-l deschid imediat ce ajung acasă. Ne vedem pe la ora șapte ! Luându-și pachetul sub braț, Teal se despărți de ea și se îndreptă către mașină, pe care o porni îndată, după ce-i mai făcu un semn cu mâna, și dispăru.

Julie rămase în mijlocul aleii. Teal o dorea, voia să se culce cu ea. Foarte curând, poate chiar în următorul weekend.

El era implicat. Indiferent care era semnificația acestei implicări.

*

* *

La șapte și zece Julie bătea la ușa lui Teal, purtând o fustă largă și vaporosă, o bluză strânsă pe trup, cu părul fluturându-i pe umeri. Scott îi deschise ușa.

- Bună, Julie, strigă el și o îmbrățișă. Mi-a fost dor de tine.

Danny veni și el, în fugă, urmat într-un pas mai leneș și măsurat de către Teal. Ea-i iubea pe amândoi copiii, dar - în momentul ăsta - ar fi dorit ca ei să fie oriunde altundeva decât aici. I se părea acum că făcuse un act de mare curaj când îi oferise lui Teal ca-

doul ce reprezenta pentru ea un simbol atât de important ; îi era teamă că intrase, astfel, în rândul femeilor care alergau după el.

Teal traversează bucătăria, o sărută pe gură și se întoarce către copii :

- Gata, băieți ?

Se îndreptară cu toții către mașină, Julie întrebându-se în sinea ei de ce consideră oamenii că ar fi în-
drăgostit este un sentiment plăcut. Pentru ea, asta însemna un nod în gât și altul în stomac.

Mâncară cu toții la un mic restaurant din vecinătate și apoi se întoarseră acasă la Teal. Băieții plecară în curte să se joace cu lanternele, iar Teal turnă coniac în două pahare și, înmânând Juliei unul, îl ridică pe al său și spuse, pe un ton liniștit :

- Aș vrea să împart cu tine cadoul tău, Julie.

Inima ei zvâcni de emoție.

- Oh, zise ea, este foarte draguț din partea ta!

- Dacă ai liber peste cinci zile, ce-ar fi să fac o rezervare la noua stațiune de lângă Chester ? Este la numai o oră distanță de oraș și are cabane drăguțe, cu șeminee, chiar pe plajă.

- Sună minunat... dar ce facem cu băieții ?

În timp ce o aștepta pentru a merge la restaurant, Teal se gândise deja la asta și găsisese soluția.

- Marylee s-a oferit de mai multe ori să-l țină la ea pe Scott când am nevoie. Aș putea s-o întreb dacă nu vrea să-i țină pe amândoi copiii pentru două zile.

- Dacă vrea, asta ar fi soluția ideală, răspunse Julie, a cărei inimă bătea cu înverșunare. De ce, oare, se simțea atât de înspăimântată, căci ideea de la ea pornește în primul rând ?...

- Perfect. Măine dimineață o să dau un telefon și o să fac rezervările.

Julie luă o înghițitură mare de coniac și aproape se înecă din cauza arsurii din gât. Îl iubea pe Teal. O să aibă două zile împreună, într-o cabană izolată de restul lumii, în care n-o să fie decât zgomotul valurilor și ei doi. O să facă dragoste și poate că va afla ce anume îl separase atât de drastic de sexualitatea și emoțiile lui. Nu trebuia să fie îngrijorată.

Îl întreabă câteva lucruri despre stațiune și controlează pe calendar data exactă a rezervării — pentru a corespunde cu zilele ei libere. Apoi, cei doi copii se întorc în fugă, transpirați, obosiți și însetați. După ce le dădu ceva de băut, Julie îl luă pe Danny și se întorc acasă.

În aceeași seară, mai târziu, dezbrăcându-se pentru culcare, cu cămașa de noapte într-o mână, Julie își cercetă trupul în oglindă. Fără să-și destăinuiească cuiva gândurile, crezuse întotdeauna că are sâni prea mari și că sarcina lăsase urme vizibile pe corpul ei. Curând după ce se căsătoriseră, Robert își pierduse orice interes sexual față de ea, deși numai în timpul ultimei vizite la vechea casă de pe plajă, Julie realizase că, de fapt, el întreținea de ani de zile o legătură amoroasă cu Melissa. Dacă ea, Julie, n-a fost în stare să-l țină lângă ea pe Robert, cum o să fie în stare să satisfacă un om atât de complicat ca Teal?

Nu trebuia să-i fi dat un asemenea cadou, fără să se gândească înainte! Precis că intrase într-un mare bucluc.

*

* *

Înainte de a pleca de acasă, în dimineața următoare, Teal făcu, așa cum se înțeleseseră, rezervările pentru două nopți la o cabană de pe plaja stațiunii de lănu-

gă Chester, și o sună pe Marylee ca s-o roage să-i țină pe băieți la ea.

- Cu dragă inimă, răspunse ea călduros. Tocmai mă gândeam să-ți dau cu un telefon, ca să te rog să-l lași pe Scott să vină cu noi la călărie, unde le ducem diseară după cină pe Sara și Jane. Dacă vine și Danny, cu atât mai bine. Întrebă-i dacă le-ar face plăcere. Ar fi o idee bună ca Danny să le cunoască pe fete înainte de a veni să locuiască la noi, așa încât să nu se simtă străin...

Mulțumindu-i în gând pentru bunătatea ei, Teal zise :

- Ce idee bună, Marylee... o să-l întreb pe Danny! La ce oră să-i aduc ?

- O să-i iau cu pe la ora șase. N-o să ne întoarcem înainte de ora nouă, căci grajdurile sunt în afara orașului. Ți se pare că este prea târziu ?

- O voi întreba pe Julie, dar nu cred c-o să fie vreo problemă. Mulțumesc, Marylee... Ne vedem la șase.

Zarurile au fost aruncate, se gândi el, punând receptorul în furcă. Tura Juliei era astăzi până la ora șapte ; îi va da telefon de la serviciu. Își luă jacheta, pipăindu-și automat coastele vătămate, și coborî scările să-i spună la revedere doamnei Inkpen.

Când îi telefonă, vocea Juliei părea ușor alarmată!

- E-n regulă, spuse ea. Danny a mai călărit, și pe insula Prince Edward îi place foarte mult. Vrei să fii atât de bun să-i dai tu banii de care este nevoie și eu să ți-i înapoiez când ne vom vedea ? Acum trebuie să plec, mă cheamă cineva. La revedere, Teal.

Azi era luni. Sâmbătă vor pleca pentru două zile; el împreună cu femeia cu care tocmai vorbise. Două

zile și două nopți, se gândi el cu gura uscată. Două nopți singur cu Julie...

Secretara lui bătu la ușă.

— Intră ! strigă Teal și se adânci ușurat în treburile de serviciu.

La ora șase fix, Marylee veni și-i luă pe cei doi băieți. Danny era gata și aștepta, cu o pungă de plastic plină de morcovi pentru cai. Probabil întreaga rezervă de morcovi a Juliei, se gândi Teal amuzat, făcându-le cu mâna băieților și întorcându-se în casa goală.

Pentru că doamna Inkpen făcuse ordine, toate erau la locul lor. Florile pe care le adusese Julie se veștejiseră de mult ; plimbându-se fără astâmpăr din cameră în cameră, el recunoscuse în gând că ea avusese dreptate — casa era lipsită de culoare. Neutră. Anonimă. De ce s-o fi complăcut el să trăiască într-o casă lipsită de orice personalitate ?

Atât de caracteristic lui Elizabeth !

Se opri în fața fotografiei alb-negru, care fusese una dintre favoritele ei. Un bătrân șezând pe o bancă într-un parc și o mulțime de persoane anonime, pe aleea din fața lui. Nici o legătură nicăieri, se gândi Teal, numai singurătate și izolare.

Dar Julie era complet diferită de tot ce exprima această fotografie. Julie dansa de parcă n-ar fi existat ziua de mâine, de parcă însăși esența bucuriei îi curgea prin vene.

Cum o fi făcând ea dragoste ? În același fel ? Cu aceeași pasiune ?

Este de presupus că bărbații în toată firea nu trebuie să se simtă speriați de o asemenea hotărâre.

Adună o boccea de rufe murdare ale lui Scott și porni mașina de spălat. Își făcu o salată și mănecă privind în gol. Probabil că s-ar simți mai bine dacă ar

tunde iarba, dar coastele îl dureau încă prea tare pentru un asemenea efort. Încercă să lucreze ceva pentru serviciu, dar nimic nu-i putea menține interesul. Până la urmă, la ora opt și un sfert ieși din casă și se îndreptă pe jos către casa Juliei.

Ca motiv al vizitei lui, ar putea să-i spună că făcuse rezervările și că Marylee acceptase să țină copiii la ea.

Geamurile ei erau luminate și ajuns în fața ușii o auzi pe Bette Midler cântând. Sună la ușă.

Julie veni alergând din bucătărie și-i deschise ușa cu fața luminată de plăcere.

– Bună, Teal. Poftim înăuntru.

Purta un șort și o bluză subțire, aceeași cu care o văzuse prima dată. Simțind cum i se îngroașă sângele, zise :

– Sper că nu te deranjez, am venit doar să-ți spun despre rezervări.

S-o deranjeze ? Numai vederea lui o făcea pe Julie să simtă cum i se înmonie picioarele.

– Mă bucur că te văd, ciripi ea. Încerc să fac ordine în camera lui Danny. Am găsit trei viermi uscați în buzunarele pantalonilor lui și un șoarece mort sub pat. Contribuția lui Einstein. Știi ce groază am de rozătoare.

Total va fi în regulă, se gândi Teal. Julie era total diferită de Elizabeth.

– Tricourile lui Danny arată întotdeauna de parcă ar fi dormit în cecină, spuse el. Nu-ți fă probleme, voi arunca eu șoarecele dacă vrei.

– Ia o bere din frigider și află că vreau să-l arunci.

El deslăui berea și o urmă pe Julie în hol. Camera ei era vizavi de a lui Danny. Cu o scurtă ocheadă, Teal

zări patul acoperit cu o cuvertură roz, cu perne dantelate și draperii înflorate. Era un pat dublu.

Camera lui Danny era decorată în roșu și albastru. Strecurându-se printre aspirator, jucăriile și hainele băiatului, el așeză berea pe un raft al bibliotecii și se aplecă să ia șoarecele de sub pat. Din fericire pentru coastele lui, șoarecele era în apropiere și nu trebui să facă un efort prea mare ca să-l apuce. Julie strâmbă din nas cu dezgust, iar el ieși din casă pentru a îngropa șoarecele în grădină.

După ce se spală pe mâini în bucătărie, Teal se îndreptă iarăși spre dormitor. Julie tocmai terminase de aspirat și ieșea pe ușă. Dar se împiedică de cordonul de la aspirator și o întreagă colecție de cămăși și șosete căzu pe covor.

- La dracu' zise ea punând aspiratorul jos.

El se repezi s-o ajute să ridice lucrurile de pe jos. Măinile lor se atinseră încercând să ridice aceeași șosetă. Teal se trezi strângându-i mâna, cuprins de o încordare neînțeleasă, și ochii li se întâlniră. Sub privirea ei albastră, misterioasă, el își plecă fața și ochii îi zăboviră pe sâni ei plini și tentanți.

- Julie, șopti el răgușit, apropiindu-se s-o sărute.

Gura ei era moale, dulce și primitoare. Așezându-se în genunchi o luă în brațe, mângâindu-i buzele cu limba lui. Pielea ei mirosea a săpun, iar umerii păreau atât de fragili sub palmele lui. Este exact ce trebuie, gândi el cu o minte încețoșată. Trebuie să fie bine.

- Hai în pat cu mine, Julie - acum, murmură el. Nu vreau să mai aștept până la weekend. Am așteptat destul amândoi.

- Da, răspunse ea.

El se ridică greoi și ținând-o de mână se îndreptă spre hol. În dormitor ea dădu la o parte cuvertura și

rămase nemișcată, părând foarte nesigură pe sine. Teal își descheie nasturii cămășii, auzindu-și propriile bătăi ale inimii. Apoi o ajută să-și dezbrace și ea bluza, dezgolindu-i sânii apetisanți. Măinile lui tremurau când îi mângăie, simțindu-le tăria sub degete.

Teal își pierde controlul. Luând-o în brațe se întinse cu ea pe pat, sărutându-i nesățios gura, curbele sânilor și împletindu-și picioarele cu ale ei. Stângaci, din cauza emoției și a grabei, îi desfăcu fermoarul de la șort, copleșit, pe măsură ce o dezbrăca, de căldura mătăsoară a trupului ei. Trecuse prea mult timp, se gândi el, prea mult de când fusese cu o femeie, și Doamne, ce mult o dorea !

Când se răsuca pentru a-și dezbrăca propriul șort el simți o durere acută în coaste. Nu o băgă în seamă, mult prea preocupat de dulceața gurii ei și de unduirea îngemănată a șoldurilor lor. Când sâni ei catifelati și tari se lipiră de pieptul lui, Teal se simți și mai copleșit de fiorul unei dorințe arzătoare. Își auzea bătăile proprii inimi, își simțea ritmul năvalnic al sângelui în trup și întreaga lui lume se concentrează în trupul unei singure femei, o femeie ale cărei picioare se deschiseră pentru el, și ale cărei șolduri se mișcau sub ale lui, într-o dezlănțuire fără limită a pasiunii.

Degetele bărbatului căutară umezeala fierbinte dintre coapsele ei și pătrunse cu recunoștință adâncă, gemând profund când ea se încolăci în jurul lui. Simțea crescând în el o presiune de nesuportat, pulsațiile conducându-l spre o întunecime ancestrală ; înainte de a fi realizat ce se întâmplă, se descărcă în ea într-un tumult de ușurare, care-i tăie respirația și-l lăsa fără vlagă.

Ochii lui erau închiși și totul în jur erau pustiu. Dorința dispăruse de parcă ar fi fost tăiată din rădăcină. Era din nou singur, așa cum fusese toată viața.

Luptându-se să-și recâștige răsuflarea, cu capul greu, în minte i se îngrămădiră cuvinte care, oricum, nu făceau decât să-i adâncească sentimentul de singurătate. Julie avusese dreptate să creadă că el își trăise viața de până atunci într-o completă izolare. Se însurase cu Elizabeth sperând să scape; și în loc de asta, se afundase și mai tare decât înainte. Nu există scăpare, se gândi el disperat. Nici una. Poveștile de dragoste ale celor care vorbeau despre comunicarea spirituală nu erau decât asta : povești. Închipuiri care să consoleze oamenii pentru întunecimea sufletelor lor.

Se ridică în coate simțind adierea rece pe pielea înfierbântată de trupul Juliei. Asta este Julie, se gândi el. Julie întinsă alături de mine. Dar după felul în care am tratat-o ar putea fi oricine altcineva.

Cu o ironie pe care n-ar fi putut s-o explice, își dădu seama că nu făcuse nimic ca s-o protejeze contra sarcinii.

Se rostogoli pe o parte și spuse cu o voce plată :

– Nu trebuia să fac asta. Am făcut-o fără să mă gândesc.

Ea rămăsese nemișcată în pat, rotunjimile trupului ei strălucind în lumina amurgului. Îi trebui un oarecare timp ca să-și dea seama că ea plângea încet, liniștit, lacrimile scurgându-i-se pe obraji. Părea sfârșită. Împietrită. Ca o femeie căreia tocmai i s-a spus că iubitul ei a murit, gândi el – și se întrebă de unde îi venise o asemenea comparație.

Elizabeth, după ce el se ușura, nu mai dorea nimic. Dar Julie plângea. Prin întunecimea singurătății lui, Teal simți mijind în el, pentru prima oară, un sentiment diferit de cel al disperării.

Cu o voce greu de recunoscut, Julie întrebă :

– Ce n-ar fi trebuit să faci ?

- N-ar fi trebuit să fac dragoste cu tine.

- Nici n-ai făcut.

Sinceritatea ei îl străpunsese ca o sabie. Supărarea, furia erau sentimente cunoscute de el, de aceea le primi cu recunoștință.

- Este adevărat, n-am făcut. Ai fi putut fi oricine altcineva. Și acesta este motivul pentru care am luptat să te țin toată vara la distanță.

Ea sări din pat, neluând în seamă lacrimile care-i atârnavă încă pe gene. Cu nărilor fremătând, exclamă :

- Oh, deci este vina mea acum ?

Se ridică și el.

- Nu, la naiba, este vina mea ! De ce dracu' crezi că am vrut să facem înțelegerea în primul rând ? Ca să nu fiu amestecat în situații ca asta, bineînțeles.

- Nu trebuie să înjuri, i-o tăie ea, rece.

Teal își dădu părul pe spate.

- Ai întrecăgă mea permisiune pentru a anula weekendul.

Ea zise înțepată :

- Am vrut mai mult decât orice pe lume să fac dragoste cu tine, dar îmi dau seama acum că a fost o speranță deșartă.

- Asta-i tot ce sunt eu în stare să dau.

- Atunci și tu ești exact ca Robert.

El se simți de parcă ar fi fost pălmuit.

- Parcă nu-ți plăcea să te culci cu Robert.

- Adevărat. Strânse pumnii neputincioasă și adău-gă... La ce-mi folosește că sunt frumoasă și arăt sexy ? Ce dacă fiecare bărbat pe care-l întâlnesc își dorește să se culce cu mine ? Nu-mi folosește la nimic - nimeni nu m-a văzut vreodată ca pe o persoană adevărată. Să te culci cu cineva înseamnă să folosești persoana respectivă exact așa cum m-ai folosit tu pe mine.

Înmărmurit, Teal șopti :

– Julie, îmi pare rău.

Nu era sigur că ea îl auzise, căci continua cu aceeași voce moartă :

– Dacă nu poți să dai de la tine mai mult decât tocmai ai dat, nu voi merge cu tine nicăieri în acest weekend.

Junghiul de durere pe care Teal îl simți în piept nu avea nimic de-a face cu coastele. Spuse ezitând :

– Te-am rănit, n-am vrut să fac asta.

Julie părea și mai lovită.

– Acesta este sfârșitul, nu-i așa ? Am terminat unul cu altul.

Ea stătea doar la câțiva centimetri de el, goală, cu părul unduindu-i pe umeri, cu obraji lipsiți de culoare. Pentru a doua oară în câteva minute, lui i se opri respirația ; în liniștea mormântală ce se așternuse se auzi bătaia ceasului vechi din camera de zi.

Ochii Juliei se măriră șocați.

– Este ora nouă, găfai ea, grăbindu-se să-și adune hainele. Marylee poate sosi în orice moment cu băieții.

El o apucă de braț.

– Nu putem lăsa asta așa...

– Teal, băieții pot ajunge în orice moment, repetă ea furioasă. Ultimul lucru de dorit ar fi ca ei să ne găsească împreună în pat. Și așa sunt destul de confuzi în ceea ce privește relația noastră. Dă-mi drumul și, pentru numele lui Dumnezeu, pune ceva pe tine.

Hainele lui păreau a fi împrăstiate peste tot ; el nici măcar nu-și amintea cum ajunseseră acolo. În timp ce Julie fugi din cameră, el începu să se îmbrace, străduindu-se să-și ordoneze gândurile și sentimentele.

Din acest efort, un gând ieși la suprafață. Îi era imposibil să plece din această casă pentru totdeauna, știind că n-o va mai ține niciodată pe Julie în brațe. Așa ceva i-ar fi fost imposibil.

O urmă jos în hol și apoi în baie, unde ea-și spăla fața cu apă rece.

- Trebuie să vorbim, spuse el cu o voce răgușită.

- Nu cred că trebuie, răspunse ea cu răceală. Câteodată faptele sunt mai grăitoare decât vorbele.

- Nu pot să plec și să te las așa.

- Nu este după cum vrei tu. Mă duc afară să-l aștept pe Danny, și în orice caz n-am de gând să ne găsească certându-ne.

Ce se întâmpla cu el? Se simțea de parcă amuțise, iar mîntea nu-i mai funcționa. Președintele tribunalului, domnul Mersey, nu m-ar recunoaște, gândi el autoironizându-se și se privi în oglindă, de unde se uita la el un străin, un bărbat pe care abia îl recunoștea.

Julie ajunsese deja în vestibul. Încercând să se stăpânească, Teal ieși din casă și o urmă pe verandă, unde Einstein se gudura la picioarele ei, două perechi de ochi, una albastră, cealaltă chihlimbarie privindu-l cu egală animozitate. Ea se aplecă, îl luă în brațe pe Einstein și-și plimbă degetele pe blana lui, iar Teal aproape simți pulsul ca o bătaie de ciocan, de la baza gâtului ei.

Nu avea nici o îndoială că Julie era foarte supărată pe el. Dar sub pojghița ei de bravadă el o simți speriață. Îngrozită. Rugându-se la Dumnezeu să aibă dreptate, Teal zise complet lipsit de diplomatie, dar cu o violentă emoție reținută :

- Voi veni sâmbătă după-amiază să te iau.

- Nu merg.

- Ba da, o să mergi. Te-am văzut plângând, Julie.

Ceea ce fac eu are importanță pentru tine ; în sfârșit, încep să-mi dau seama ce se întâmplă. Tot ceea ce cer de la tine este să-mi acorzi o a doua șansă. Îți promit că nimic din ceea ce s-a întâmplat astăzi nu se va repeta.

Mângâindu-l pe Einstein cu gesturi automate, Julie șovăia.

- Ce se va întâmpla dacă tu ești într-adevăr ca Robert ? N-aș suporta să mai trec o dată prin ce-am trecut.

Teal se strădui să pună în vorbele sale toată puterea lui de convingere.

- Nu sunt. Jur că nu sunt ca el.

- Nu mai știu nimic, răspunse ea fără speranță în glas și umcrii îi căzură.

În spatele lui o mașină intra pe alee și înainte de a se întoarce, Teal adăugă în mare grabă :

- Vei veni cu mine în weekend, Julie.

Fără să-l privească, ea murmură :

- Bine, o să vin.

Amuțit de ușurare, el se întoarse către cei patru copii care tocmai ieșeau din mașină și, cu mare efort, reuși să se comporte cât mai normal cu aceștia și cu Marylee.

În aceea scară nu se mai ivi nici o ocazie de a rămâne între patru ochi cu Julie și de altfel nici nu încercă. O jumătate de oră mai târziu, el și Scott erau în drum spre casa lor.

Avea promisiunea Juliei că va merge sâmbătă cu el. Restul era la latitudinea lui.

CAPITOLUL X

Teal și Julie sosiră în stațiune după-amiază târziu. Ea fusese de gardă în timpul nopții și se culcase abia la ora șapte dimineța. Cel puțin așa era teoretic, gândi ea, în timp ce Teal parca mașina în fața cabanei. Fusese prea încordată ca să poată dormi, iar acum era toată un pachet de nervi.

Cabana era înconjurată de flori și o aromă plăcută plutea în aer, iar printre arbuști se zărea albastrul vibrant al mării. Valurile se loveau de stânci într-un ritm liniștitor și o briză plăcută le mângâia fețele. Era de parcă ea și Teal fuseseră închiși într-o mică lume a lor, izolați de rest. Julie își umplu plămânii cu aerul sărat și simți că o parte din încordare dispăruse.

De ce s-a lăsat convinsă să vină aici? De ce făcuse asta?

– Ce loc minunat, spuse ea tare, cu o voce neutră.

Teal scotea geamantanele din portbagaj. El putea căra doar cu o singură mână; ea luă repede unul dintre bagajele ei, așteptă să descuie ușa cabanei și-l urmă înăuntru.

Oricând altcândva, camera ar fi încântat-o. Un buchet de flori de grădină stătea pe măsuta pentru cafea din fața căminului, fereastra dădea spre ocean, și patul – un pat foarte lat – avea o cuvertură verde ca

pădarea, asortată cu carpeta de un verde mai deschis.

Teal își puse valiza jos și se întoarse afară, întorcându-se o clipă mai târziu cu cutia pe care ea i-o dăruise. Fără să pronunțe un cuvânt, el așează o lumânare pe noptiera de lângă pat, puse cămașa ei de noapte pe pernă și deschise radioul. O melodie nostalgică umplu camera. El șopti :

- Vino în pat cu mine, Julie.

Instinctiv, făcuse exact ceea ce trebuia. Cum ar fi putut ea merge la o plimbare cu el, pe țărni, sau pentru o băutură la bar, când o jumătate din ființa ei ardea de dorința de a fi îmbrățișată de Teal, iar cealaltă jumătate ar fi fugit cât mai departe de patul mare din încăpere ?

Ea se forță să zâmbească și luă de pe pat cămașa albastră de noapte.

- Mă întorc într-un minut.

Baia era cât se poate de luxoasă. Julie se dezbracă, își lăsă părul liber și-l perie până când începu să strălucească, și ea să-și dea curaj, se parfumă cu un parfum scump și foarte subtil. Curaj. Începea să urască acest cuvânt.

Își întâlni ochii în oglindă. Îl iubesc pe Teal, se gândi ea. Îl iubesc. Totul va merge bine.

Când se întoarse în cameră, el trăsese draperiile și se dezbrăcase până la chiloși. Lumânarea ardea cu flăcără pură, liniștită. Julie nu-și putea înclipii la ce se gândea el și, mai ales, ce simțea. Se apropie încet de bărbatul care, din atâtea puncte de vedere, era încă un mare mister pentru ea și se gândi, din nou, că singurul lucru sigur era dragostea ei pentru el.

Teal o privi venind spre el. Chiar la lumina palidă a lumânării putea să-i descifreze linia zveltă a trupului, sub voalul albastru al cămășii de noapte. Înaltă și

dreaptă, ea-și adunase în privire tot curajul de care era în stare ; merita, pentru asta numai, o altă orhidee, se gândi el. Un întreg buchet de orhidee.

De când se despărțiseră, luni, și până acum, el nu făcuse decât să-și repete în gând diferite discursuri – care mai de care mai romantic – în speranța că acestea vor fi pe placul ei. Dar, în clipa în care ea se opri la numai doi pași de el, le uită pe toate și, simțind cum i se usucă gâtul, spuse răgușit :

– Nu înțeleg, de ce ai venit aici cu mine, Julie, după felul în care te-am tratat ultima dată.

Ea-i aruncă o privire grăitoare :

– Pentru că te iubesc, bineînțeles. Nu ți-ai dat încă seama de asta ?

Teal simți de parcă ar fi primit un pumn în stomac, respirația întretăiată producându-i o neașteptată durere în coastele rănite.

– Nu, nu mi-am dat seama, răspunse el, împietrit.

– Ei bine, acum știi.

Nici ea nu se simțea – nici pe departe – atât de la îndemână pe cât încerca să pară, un mușchi îi zvâcnea în obraz și ochii ei nu îndrăzneau să se oprească asupra feței lui. Aceste mici semne o trădară față de Teal, care se simți la fel de emoționat ca și atunci când îl ținuse pentru prima oară în brațe pe Scott, emoționat, minunându-se de tandrețea ce-ți poate umple sufletul pentru altă ființă umană.

Se apropie încet de Julie și-i cuprinse ușor umerii între palme.

– N-am făcut nimic ca să câștig iubirea ta.

– Iubirea nu se câștigă, răspunse ea cu un aer neajutorat. Pur și simplu există.

– Dar dragostea carnală ?

Simțindu-se ciudat de timidă, Julie își ridică încet mâinile spre pieptul lui și, mângâindu-l încet, încercă să gândească cu voce tare :

- Eu nu sunt expertă, zise ea. Bănuiesc că cel mai mult doresc să fim împreună. Fără bariere. Fără despărțiri. Numai noi doi, și atât pe cât posibil de aproape. Atinse cu vârful degetelor bandajul din jurul pieptului lui și adăugă, în șoaptă :

- Ar mai trebui să-ți spun că nici cu ăsta nu știu exact cum să mă comport.

Nici el nu știa. Dar pe măsură ce năvile i se umpleau de parfumul ei, un singur lucru îi devenea mai limpede decât cristalul : Julie își deschisese sufletul pentru el, în aceeași măsură în care Elizabeth și-l închisese. Deși ar fi putut da vorbelor ei un sens carnal, el le înțelegea exact așa cum vrusea Julie. El, Teal, era important în inima ei, și gândul ăsta îi fu aproape dureros, realizând că orice acțiune a lui - bună sau rea - avea un efect corespunzător asupra ei.

Nu era vorba numai despre momentele în care el era morocănos, căci Julie avea și ea astfel de momente. Era o femeie a cărei frumusețe îi topea inima, și totuși, frumusețea ei nu-i adusese niciodată plăcerea carnală la care avea toate drepturile din lume.

Dacă el era acum aici, cu speranța să-și vindece rănila trecutului, aceeași situație era valabilă și pentru ea.

Spuse, ca din întâmplare :

- Data trecută n-am făcut nimic ca să te protejez să nu rămâi gravidă.

- Sunt sub tratament cu anticoncepționale din cauză că, în ultimul timp, am avut ceva tulburări ale ciclului menstrual, așa că nu este nici un pericol, răspunse

ea încrețindu-și nasul. S-a potrivit bine, nu crezi ? În condițiile actuale, numai un copil ne-ar mai lipsi !

Cu o voce care lui însuși îi păru ciudată, Teal zise :

- Deci, acum ne aflăm aici numai și numai pentru noi doi.

- Bineînțeles, răspunse ea energic, pentru cine altcineva, decât pentru noi doi, am putea fi aici ?

Străduindu-se să înlăture primele bariere și știind că era pe cale să treacă dintr-un teritoriu familiar într-altul complet necunoscut, Teal respiră adânc :

- Singurul motiv pentru care Elizabeth a acceptat vrcodată să facă dragoste cu mine, a fost ca să rămână gravidă.

Șocul acestei mărturisiri se răspândi ca fulgerul prin trupul Juliei. În primul moment crezu că nu auzise bine vorbele lui, atât de ciudat fu simțământul care-o cuprinsese față de Teal. Apoi, întâlnindu-i ochii, văzu adevărul în privirea lui. Încă înmărmurită de destăinuirea lui, își adună puterile și zise hotărâtă :

- Eu nu sunt Elizabeth. Eu te vreau pe tine - chiar acum și chiar aici - pentru nici un alt motiv decât că te iubesc.

Întregindu-se la față, dar refuzând să-și îndepărteze privirea de a lui, rămase pe loc, îmbrățișându-i umerii musculoși cu mâinile dornice.

- Trupul tău este minunat pentru mine, Teal. Un zâmbet îi miji în colțul gurii. Nici nu m-ai crede dacă ți-aș povesti ce visuri am eu despre tine.

Teal o crezu imediat și pe de-a-ntregul. Ca un copil care abia învață să meargă, primele lui mișcări fură nesigure ; cu o mână tremurând îi mângâie curbele obrazilor și bărbia.

- Niciodată n-am putut s-o mângâi așa pe Elizabeth ; mărturisii el. Niciodată, în șapte ani de căsnicie, nici

măcar când l-a născut pe Scott, n-a vrut să-și împartă trăirile cu mine. Nu și-a deschis niciodată sufletul, așa cum oricine ar face-o, oricine față de cea mai apropiată ființă.

- A fost o singuratică, șopti Julie cu simpatie.

El aprobă din cap, mulțumindu-i în gând pentru înțelegerea pe care o arăta.

- Tu ești cu totul altfel, Julie, și am atâta nevoie de tine...

Nu crezuse că va ajunge vreodată să pronunțe aceste cuvinte în fața unei femei - și totuși, descoperi că ele-i veniseră pe buze în chipul cel mai natural din lume, pentru că venise timpul să-și împărtășească sentimentele. Julie simți cum i se umpleau ochii de lacrimi și spuse, cu voce înecată :

- Pentru că tot suntem la momentul destăinuirilor, află că Robert n-a avut niciodată nevoie de mine sau de Danny și, din punctul ăsta de vedere, a fost tot atât de departe de noi, pe cât a fost Elizabeth de tine. Întreaga noastră căsnicie n-a fost decât o farsă, de la început până la sfârșit. Pentru el a fost un fel de repetiție generală, în care să-și exerseze gama emoțiilor actricești. Avea, câteodată, obiceiul să declanșeze o cearță între noi, să mă enfurie, și apoi să-mi cerceteze nepăsător reacțiile, de parcă aș fi fost un vierme, sau un spin. Am urât acest fel de a fi, din tot sufletul !

Teal nu mai avu nevoie să se gândească înainte de a-i răspunde :

- Pentru mine tu ești adevărată, Julie, și frumusețea ta îmi taie respirația, aș minți dacă aș pretinde altceva, dar trebuie să știi că nu frumusețea, ci curajul, pasiunea și onestitatea sunt calitățile tale care m-au făcut să... te iubesc, termină el, gătit de emoție.

Ochii ei înlăcrimați îl ținură, înmărmuriți.

- Ce-ai spus ?

- Te iubesc, Julie, repetă el și, dintr-o dată, își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs fericit. Ce nebun am fost să nu-mi dau seama până acum că, din clipa în care te-am întâlnit, te-am iubit, Julie, dragostea mea !

Din momentul acela, mișcările îi deveniră sigure pe ele. Măinile lui îi cuprinseseră drăgăstos fața și cu o sete venită din străfundurile ființei o sărută adânc și lung, până când trupul ei răscolit se lipi moale de al lui și ochii amețiți de plăcere i se închiseră. Plin de tandrețe, sărutul îi deveni mângâietor, limba pătrunzând printre buzele gingașe în adâncul gurii ei, până când întregă ei ființă începu să răspundă, mai întâi cu timiditate, și apoi cu o pasiune crescândă. Palmele Juliei îi mângâiau ră pieptul.

- Oare visez ? șopti ea. Ai spus într-adevăr că mă iubești ?

Cu râsul sunându-i încă în voce, Teal declară :

- Dragostea mea, cu toate că ai lucrat în tură de noapte, ești perfect trează. Și da, te iubesc.

- Și eu te iubesc ! exclamă Julie.

Tot ceea ce-și imaginase femeia despre acest weekend era întrecut de realitate, fiindcă niciodată nu îndrăznise să-și închipuie cuvintele pe care Teal tocmai le pronunțase. Ochiul ei dansau când își innodă brațele în jurul gâtului lui.

- Știi ceva ? Mi-a trecut toată spaima de care eram cuprinsă până acum cinci minute.

Teal nu-și închipuise că râsul poate face parte din jocul dragostei.

- Nu mă rogi să fiu blând cu tine ? Julie, mă dezamăgești.

Mâna ei alunecă în josul trupului bărbătesc.

- Nu blândește este ceea ce vreau eu acum de la tine, Teal Carruthers.

- Vrei să spui că vorbesc prea mult? mormăi el, împingând-o ușor spre pat și culcând-o pe cearșaful răcoros după ce ridicase cuvertura. Deveni serios. Avem două zile doar pentru noi doi. Două zile întregi. Avem tot timpul din lume să învățăm cum să ne dăruim plăcere unul altuia.

- Este exact ceea ce doresc și eu, răspunse Julie.

Pasiunea strălucea acum în ochii ei luminoși, în care, în chip misterios, el prinse aceeași nuanță de albastru ca și în flacăra blândă a lumânării. Cu toate că inima îi bătea nebunește și că o dorea la fel de puternic precum și-ar dori libertatea un om încarcerat, el se reținu în mod deliberat. Asta pentru că Julie dorea ceva de la el. Ceva mult mai complex decât copilul pe care-l dorise Elizabeth. Julie îl voia pe de-a-ntregul, trup și suflet, emoțiile lui, râsul lui, lacrimile lui. Ea dorea apropiere, lucru de care Elizabeth fugise întotdeauna.

El începu să-i mângâie trupul sub cămașa de noapte transparentă, cercetându-l de la sâni la mijloc, de la șolduri la coapse, învățând geografia pielii și oaselor care erau Julie. Îi luă sânii în mâini, pipăindu-i sfârcurile până se întăriră, amețit de alunecarea țesăturii azurii. Își îngropă fața în masa strălucitoare a părului ei, își plimbă gura în josul pieptului până la sâni, și apoi își lăsă degetele să caute priore faldurile cămășii, în interiorul coapselor femeii.

Respirația ei precipitată era ca un ecou al propriei lui respirații. Teal se uită la ea. Deși stătea încă întinsă, nemișcarea ei era departe de a fi pasivă. Ochii ei, strălucind de dorință, îi urmăreau pe ai lui, iar gura moale și voluptuoasă era grăitoare, pentru o clipă, el fu în

afara timpului, imagina ei umplându-i tot universul și știu că nu va uita acest moment niciodată.

Ea se aplecă în față pentru a-și scoate cămașa peste cap cu grație, goliciunea ei răvășindu-l. Apoi, se apropie și îi trase slipul în jos.

– Stai liniștit, Teal, suspină ea. Este rândul meu.

El zăcea pe spate, conștient cu o parte a ființei sale că ea voia ca el să-și expună vulnerabilitatea, la fel de mult ca și trupul. Culcându-se lângă el, cu sânii mișcându-se blând în lumina slabă, îl atinse cu mâinile și gura până când el crezu că va muri de plăcere. Și în cele din urmă, ea-și strecură coapsele printre ale lui și cu degetele de la o mână încercui tăria a ceea ce reprezenta întrecaga lui nevoie și foame de ea.

El îi gemu numele, când pulsații frenetice i se răspândiră prin tot trupul.

– Nu încă, Julie – nu încă, murmură el și se rostogoli pe o parte, amintindu-și în ultimul moment să-și protejeze coastele.

Desfăcându-i coapsele, el începu să se joace cu ea cu o blândete plină de delicatețe; ea era alunecoasă și umedă ca o creatură a mării, trupul ei arcuindu-se de plăcere ca al unui delfin în ocean. Când ea-l trase mai aproape, uitând să fie blândă, el simți un val de putere primitivă. Era a lui. Toarășa lui. Femeia lui. Dragostea lui.

În ochii și linia lungă a gâtului Juliei, el simți cum se apropie furtuna din interiorul ei și știu că unica lui dorință era să descătușeze această furtună. Folosindu-și toată imaginația și această nou descoperită dorință de a fi la înălțime, el o urmări cum își dă capul pe spate și-și încordează pântecul.

Apoi brusc ea-și dădu drumul, strigându-i numele iatăși și iatăși, într-o litanie care-l umplu în același

timp de mândrie și umilință. Când ea aproape leșină în brațele lui, cu respirația la fel de rapidă ca a unui copil, el simți din nou aceeași senzație copleșitoare de tandrețe. Dar de data asta el putea s-o comunice, avea cuvintele necesare. Cele mai simple, mai profunde cuvinte :

– Julie, te iubesc.

Genele ei fluturară deschizându-se. Ea-i luă palma și i-o puse peste sân, în așa fel încât el să-i simtă bătăile tumultuoase ale inimii.

– Scumpul meu Teal... și eu te iubesc.

Pentru câteva clipe ea rămase nemișcată, pierdută în locul în care el o adusese. El își lăsă gura să hoinărească peste fața umedă și curbele dulci ale trupului ei, mulțumit să aștepte după ea, fiindcă avea tot timpul din lume, fiindcă ea era a lui, frumoasa lui Julie.

Capul lui se odihnea pe pieptul ei. Jucându-se cu părul lui, Julie murmură :

– Sunt foarte fericită.

Ea-și alunecă mâinile de-a lungul șirei spinării lui, aproape alene la început. Dar mai apoi, acestea se mișcă mai jos, spre șoldurile și fesele lui. Dintr-o dată, corpul ei se răsuci și cu o senzualitate care-l făcu pe Teal să ia foc, îl trase peste ea, deschizându-și picioarele pentru a-l primi.

– Acum, zise ea cu intensitate. Acum, Teal.

El pătrunse adânc în ea, sprijinindu-se într-un cot pentru a se îmbăta de expresia feței ei.

– Nu vreau să se termine, spuse el cu greutate.

Ea-și arcui șoldurile sub el și fața lui se contractă involuntar.

– Teal, șopti ea, acesta este doar începutul... n-am de gând să plec. Nu, dacă tu mă vrei.

Deschisă pentru el. Dorindu-l.

- Nu vreau să pleci. Niciodată, spuse el și se lăsă cu toată greutatea pe ea sărutând-o cu o pasiune care zăcuse latentă în el de ani de zile.

Trebuise să apară Julie ca s-o dezlănțuiască, gândi el. Darul pe care ea i-l dăduse fusese el însuși. Adevăratul el. Bărbatul care întotdeauna fusese în sinea lui.

Plin de recunoștință și dragoste, condus de o nou-născută intuiție a ceea ce îi făcea ei plăcere, îi trăvâșea trupul, dorind cu ardoare s-o facă fericită.

Cu o voce spartă, pe care el nu i-o mai auzise, ea șopti :

- Te rog, Teal... oh, te rog.

Doar atunci el o lăsă, permițând ca dorința violentă să-l copleșească, cu credința că și ea dorea același lucru.

Ea strigă tare, ascuțit și puternic ca o pasăre a mării, iar el se goli în ea în timp ce trupul ei pulsa îndreptându-se spre împlinire. Un singur trup, gândi Teal. Deci asta însemna. N-am știut niciodată.

Bătăile inimii lui puteau fi ale ei. El îi mângâie părul și rosti, străduindu-se să-și recapete respirația :

- Ceea ce sunt acum este departe de a fi singurătate.

Ea-și încolăci brațele în jurul lui.

- Când suntem cu adevărat împreună, cum am putea fi singuri ?

Lumânarea încă ardea lângă pat. Cu o voce răgușită de emoție, Teal spuse :

- Mi-ai dat cel mai minunat dar din lume.

Ea-i zâmbi și se cuibări lângă el, cu obrazul pe umărul lui. În câteva minute era adormită. Dar Teal rămase treaz, ascultând ritmul calm al respirației ei, lăsându-se în voia bucuriei și a încrederii că ea-i adusese pacea în suflet.

*
* *
*

Făcură din nou dragoste când Julie se trezi, comandară cina în cameră fiindcă nici unul dintre ei nu voia altă companie în afară de a lor înșiși, se jucară în baia cu jacuzzi după ce mâncaseră și, nu se știe cum, se treziră înlanțuiți lângă ușa băii. Julie începu să chibotească.

- Ești un maniac sexual, îl tachină ea.

- Te plângi ?

Cu o schimbare bruscă a dispoziției, ea spuse cu seriozitate :

- M-a bucurat fiecare clipă petrecută aici... Sprâncenele i se încrețiră. Am văzut o parte a ta pe care doar o întrezărisem înainte. N-am fost sigură că există, fiindcă erai atât de controlat. Atât de hotărât să mă ții la distanță...

În mai puțin de opt ore, într-o cabană lângă mare, Teal află că întreaga lui viață se schimbase. Luă un prosop plușat și începu să șteargă trupul Juliei, deja bine cunoscut lui, o sursă nesfârșită de încântare. Zise cu sobrietate :

- Elizabeth este moartă și uncori cred că singurătatea ei trebuie să fi fost la fel de mare, dacă nu și mai mare decât a mea... totuși știu că nu voi mai avea acest sentiment niciodată, acum. Am întâlnit-o când ne-am căsătorit. Știam că voia copii și asta îmi convenea. Când am descoperit că nu-i plăcea să facă dragoste, dar eram tânăr și-mi închipuiam că asta se va schimba cu timpul. S-a născut Scott și din prima clipă în care l-am văzut, l-am iubit și am înțeles că cu el, cel puțin, nu trebuia să mă mai simt singur. Pentru că ai avut dreptate - părinții mei nu m-au vrut, am fost doar o jucărie în bătaia lor nesfârșită.

Îi netezi prosopul peste șolduri.

- Elizabeth dorea alt copil. Imediat. Eu m-am conformat, credeam că o fiică ar fi fost drăgălașă. Dar nu s-a întâmplat. A trecut un an, apoi doi. Elizabeth a început să umble din doctor în doctor și pentru că eu știam cât de important era pentru ea, am mers și eu. Mi s-a spus că nu era nimic în neregulă cu mine. Într-un fel - și asta mi-a spus ea - vina era a ei.

Măinile lui deveniră nemișcate. Ușa băii era făcută din brad. El își aținti privirea asupra nervurilor din lemn și continuă :

- Era disperată, așa că am încercat totul, mergând pe la toate clinicile. Lui Elizabeth nu-i plăcuse niciodată să fie atinsă. În pat, nu se dezlănțuia niciodată - cred că și ei îi era teamă. Toată energia ei era concentrată să rămână însărcinată - așa că actul de a face dragoste devenise total mecanic, legat de temperatură, poziție și periodicitate. Nici un fel de spontaneitate și sigur fără dragoste. Ajunsesem să-l urăsc.

Se strâmbă.

- Uncori voiam s-o părăsesc. Dar cum puteam, când nevoia ei de a avea un copil era imensă și-l aveam pe Scott care ne lega ? Și apoi, a murit.

Se dădu înapoi, aplecându-și capul pentru a-și ușura încordarea mușchilor.

- Am suferit pentru ea. Bineînțeles că am jelit-o ; am trăit împreună șapte ani și ea a fost mama fiului meu și chiar dacă n-o mai iubeam, era încă soția mea și prea tânără pentru a muri. Dar amestecat cu suferința era sentimentul de vină că nu reușisem niciodată să mă apropiu de ea - cumva ar fi trebuit să fiu în stare să fac acest lucru. Cred că cel mai rău a fost faptul că, deși adânc îngropat, aveam un sentiment de ușurare...! Dădu cu pumnul în lemnul ușii, bucuros de durerea pe care și-o provoca... Ușurare pur și simplu. Cum aș pu-

tea să recunosc asta față de cineva? N-am spus nici
unei ființe, nici chiar lui Bruce și Marylee.

Dar îi spusese ei. Dându-și seama imediat că sen-
timentul de vinovăție pentru ușurarea lui, mai curând
decât suferința, îl ținuse atât de departe de ea, Julie
zise :

- Ar fi trebuit să te apropii de Elizabeth.

- Mda, am încercat. Și n-am reușit.

- Se pare că și ea era responsabilă pentru asta.

- Dragostea fizică n-o aproia de mine, iar naș-
terea lui Scott n-a produs nici o schimbare, așa că am
încercat să mă înfurii, dar ea nu s-ar fi certat cu mine.
Se retrăgea în tăcere. O tăcere care dura zile întregi.
Doamne, cum mai uram tăcerea asta.

- Nu-i de mirare că tresăreai ca un cal rănit ori de
câte ori o femeie vorbea despre o legătură. Julie se în-
tinse și-i mângâie ușor gura.

- Sinceritatea ta a fost cea care m-a atras întâi.
Pentru prima dată de când începuse să vorbească cu ea,
Teal îi zâmbi. Ei bine, asta și deșteptăciunea ta.

Ea râse, lăsând prosopul să alunece pe podea.

- Hai în pat.

- Din nou? se minună Teal. Nu sunt singurul ma-
niac sexual de pe aici.

- Paturile pot fi și pentru dormit.

El rosti, fiindcă știa că era important :

- Sunt bucuros că ți-am vorbit despre Elizabeth...
voiam ca tu să înțelegi. Și vreau să te simți liberă să
vorbești despre Robert - el este tatăl lui Danny, el
există. Și vreau ca noi să încălcăm regulile, Julie. Ești
mult prea importantă pentru mine ca să fie altfel.

Ea-i zâmbi cu îndrăzneală.

- Acum îmi place să fac dragoste.

- Am remarcat... Își plimbă ochii cu senzualitate

de-a lungul trupului ei. Ce spunea despre dormit? Nu sunt sigur că somnul este ceea ce mă interesează acum.

- Sunt obișnuită cu ture de noapte, spuse Julie, băgându-și degetele în părul de pe pieptul lui. Hai să aprindem un foc în cămin.

- Și apoi altul în pat, o îndemnă Teal.

Ceea ce și făcură.

*

* * *

Feal opri lângă casa lui, la ora șapte a serii de luni - o oră mai târziu decât planificaseră. Mașina lui Marylee era deja pe alee.

- Înapoi la normalitate, spuse el când băieții se rezează să coboare scările pentru a-i întâmpina.

- Mă simt ca și cum aș fi fost plecată săptămâni întregi, răspuse Julie și deschise ușa ca să-l îmbrățișeze pe Danny. Bună, dulcețo, ce faci?

Marylee cobora agale treptele.

- Ați avut vreme bună? întrebă ea cu naivitate.

Julie roși. Teal răspuse cu un entuziasm considerabil:

- Mirunată. Cum a fost la vilă?

- Nemaipomenit. Vor să mai vină și în weekendul următor - dacă vă interesează.

Julie se înroși și mai tare. Amuzat, Teal îi sări în ajutor.

- Cred că se poate aranja. Vrei să-mi duci valiza năuntru, Scott?

- Cum a fost stațiunea, Julie? întrebă Marylee. Am auzit că plaja este superbă.

Julie nu se apropiase de plajă.

- Restaurantul era foarte atrăgător, spuse ea jentă.

- Stâncile erau gri, mara albastră și plaja plină de nisip, spuse Teal. Hai să bem ceva, Marylee.

Băură vodcă și oranjadă sub arțar, după care Marylee plecă. Băieții doreau să mai întârzie. În afara orelor de serviciu, Julie nu fusese departe de Danny niciodată.

— Cred că v-a fost dor de noi, spuse ea.

Băieții schimbă o privire conspirativă.

— Cam așa ceva, zise Danny. Avem o surpriză pentru voi.

— Îhi, se alătură și Scott. La subsol.

Teal ridică o sprânceană.

— S-a întâmplat ceva cu instalația de apă ?

— Nu. Scott se uită la Danny care-și înăbuși un chicotit. Grăbește-te și termină-ți paharul, tată, ca să vă putem arăta.

Teal dădu peste cap ultima picătură de vodcă.

— Să mergem.

Intrară în casă cu toții. În capătul scărilor de la subsol, băieții se întoarseră către ei când Danny îi anunță :

— Surpriza se află în colțul cu boilerul — o să vă placă. Dar trebuie să vă duceți amândoi ca să vedeți. Împreună.

— Mușcă ? întrebă Julie suspicioasă.

De data asta, Scott fu acela care izbucni în râs.

— E-n regulă, mămico, o liniști drăgăstos Danny. În orice caz, Teal o să te apere.

— Nu mi-ai adus cumva vreun câine vagabond, Danny ? Știi că doamna Le Marchand nu ne dă voie să avem câini și nu-l putem lua acasă.

— Du-te și vezi, o îndemnă Scott, chicotind din nou.

Julie îi aruncă lui Teal o privire bănuitoare. Acesta ridică din umeri. Ca și ea, habar n-avea despre ce era vorba.

— Ia-o înainte, zise el.

Ea coborî scările cu prudență. Subsolul era plin de

umbre și lucruri aruncate la întâmplare. Era clar că doamna Inkpen nu mergea cu îndatoririle până acolo. Traversând încăperea, Julie se îndreptă spre colțul îndepărtat, cu Teal pe urmele ei. Apoi auzi cum ușa de la capătul scărilor se închide, și scârțâitul metalic al zăvo-
rului. Teal spuse perplex :

- Ce-or fi punând la cale cei doi ?

Juliei nu-i plăceau subsolurile. Cu ochii scăpărând se întoarse din nou pe scări și strigă :

- Danny, dă-ne drumul de aici !

Singurul răspuns fu un hohot de râs. Încercă clanța, dar ușa era încuiată.

- Te-ai uitat lângă boiler ? întrebă Danny.

De la picioarele scărilor, Teal o chemă :

- Vino să te uiți la asta, Julie. Cred că ni s-a înmă-
nat un ultimatum.

Ea veni spre el.

- Subsolul tău are șobolani ? întrebă ea războinică.

- N-am văzut niciodată vreunul, răspunse Teal zâmbind. De îndată ce se va muta Einstein aici, cu siguranță că nu vom mai avea.

Julie se încruntă la el, cu mâinile în șolduri.

- Știu că nu te-a bătut soarele în cap în ultimele două zile, fiindcă n-am ieșit deloc afară, spuse ea. Despre ce vorbești ? Danny nu s-ar despărți de Einstein.

- Dragă Julie, cred că trebuie să-ți fi spus că te iubesc, cel puțin o dată pe oră, în tot timpul cât am fost plecați. Dar știi ce n-am făcut ?

- Nu m-ai dus la o plimbare pe plajă, răspunse ea prompt.

- Nu ți-am cerut să te măriți cu mine.

În lumina care se filtra prin gemulețele așezate sus în zidurile de ciment, Julie îl vedea cum zâmbeste ; dar ochii lui o priveau cu intensitate și expresia de pe fața

lui o făcu să simtă cum i se înmoaie picioarele.

– Nu prea ai avut timp! Nu ți-am dat drumul să cobori din pat.

– Te vei căsători cu mine, Julie?

Ea-i răspunse la zâmbet.

– Trebuie să mă iubești dacă vrei să-l iei pe Einstein de bunăvoie.

– Răspunde la întrebare, doamnă Ferris, îi ordonă el ca la tribunal.

– Da, Teal, mă voi căsători cu tine. Chiar mi-ar plăcea. Deși trebuie să stabilim o nouă înțelegere – una care să includă sexul.

– Voi face din asta o prioritate. O luă în brațe și o sărută o vreme. Ce fel inventiv și plăcut de a pecetlui un contract, murmură el. Nu pot să-mi închipui că-ți displac avocații, din moment ce o să te măriți cu unul dintre ei.

Simțind cum o pătrunde bucuria, Julie se interesă:

– Deci care era surpriza băieților?

Din buzunarul pantalonilor, Teal scoase o bucată de hârtie șifonată.

„Vrem să vă căsătoriți“ scrisese Scott cu litere roșii. „Nu vă lăsăm să ieșiți până nu veți fi de acord“.

Sub asta, Danny adăugase „Pâine și apă lângă boiler. Nu sunt șobolani, mămico. Am controlat amândoi!“

Ea spuse cu severitate:

– Sunt foarte deziluzionată. Mă ceri de nevastă doar pentru a scăpa de dieta cu apă și pâine.

– Sper ca, locuind împreună, fiul meu să învețe să scrie mai citeț de la al tău, replică Teal.

Apoi, cum ea-l învățase să-și dea frâu liber emoțiilor, el se dezlănțui:

– Te iubesc, am nevoie de tine, te doresc. Ceea ce n-are nici o legătură cu cei doi fii ai noștri sau regimul

cu pâine și apă. Putem obține o licență specială pentru a ne căsători la sfârșitul lunii.

- OK, încuviință Julie.

- Bine, o sărută Teal iarăși. Acum să-i înștințăm pe băieți ? Sau să-i lăsăm să sufere un timp ?

Ea se uită în jurul ei.

- Deși, începând de acum, voi avea alte sentimente față de subsoluri, fiind cerută în căsătorie într-unul. Totuși nu m-aș supăra să-l părăsim cât de curând posibil.

El o luă de mână și o conduse în sus pe scări.

- O să ne căsătorim, anunță el cu voce tare. Acum puteți să ne dați drumul.

- N-a durat mult, spuse Danny prin ușă. Aveam de gând să vă lăsăm să flămânziți până când v-ați fi supus, la fel ca în acel film pe care l-am văzut, cu cavaleri și baroni.

- Rămâne stabilit l'conchise Scott. Unde este cheia, Danny ?

- Tu ai luat-o.

- Nu, ți-am dat-o ție.

- Nu este la mine în buzunar.

- Poate că este pe masa de picnic.

- Ar fi bine să mergem să aruncăm o privire.

În locul îngust de la capătul scărilor, Teal o luă pe Julie în brațe.

- Am putea la fel de bine să ne distrăm și noi în timp ce așteptăm, spuse el.

* * *

Patru săptămâni mai târziu, Einstein intră în posesia grădinii lui Teal. Îi plăcea mai mult decât cea pe care tocmai o părăsise, în mod categoric avea mai multe posibilități.

- SFÂRȘIT -

AL

Atrăgătoare, divorțată și părinte singur, Julie Ferris avea probleme cu bărbații care erau interesați de trupul și nu de mintea ei. Avocatul plin de succes Teal Carruthers avea aceleași temeri. Un văduv cu un băiețel de crescut era vânat de orice femeie pe care o cunoștea, ca un potențial soț.

Soluția evidentă era una singură...

Îl dorea pe Teal, îl dorea atât de tare încât era aproape să leșine de dorință. Voia să fie intimă cu el într-un fel pe care abia și-l imagina, iar asta făcea ca inima să-i bată mai tare și sângele să-i fiarbă în vene.

THE BEST

AL

173

Sandra Field

173

Jocul de-a întâlnirea

Atrăgătoare, divorțată și părinte singur, Julie Ferris avea probleme cu bărbații care erau interesați de trupul și nu de mintea ei. Avocatul plin de succes Teal Carruthers avea aceleași temeri. Un văduv cu un băiețel de crescut era vânat de orice femeie pe care o cunoștea, ca un potențial soț.

Soluția evidentă era una singură...

Îl dorea pe Teal, îl dorea atât de tare încât era aproape să leșine de dorință. Voia să fie intimă cu el într-un fel pe care abia și-l imagina, iar asta făcea ca inima să-i bată mai tare și sângele să-i fiarbă în vene.

THE BEST

ISBN 973-580-140-x

Lei 3430 + 70 T.L. = 3500

Sandra Field

Editura ALCRIS

Colecția

